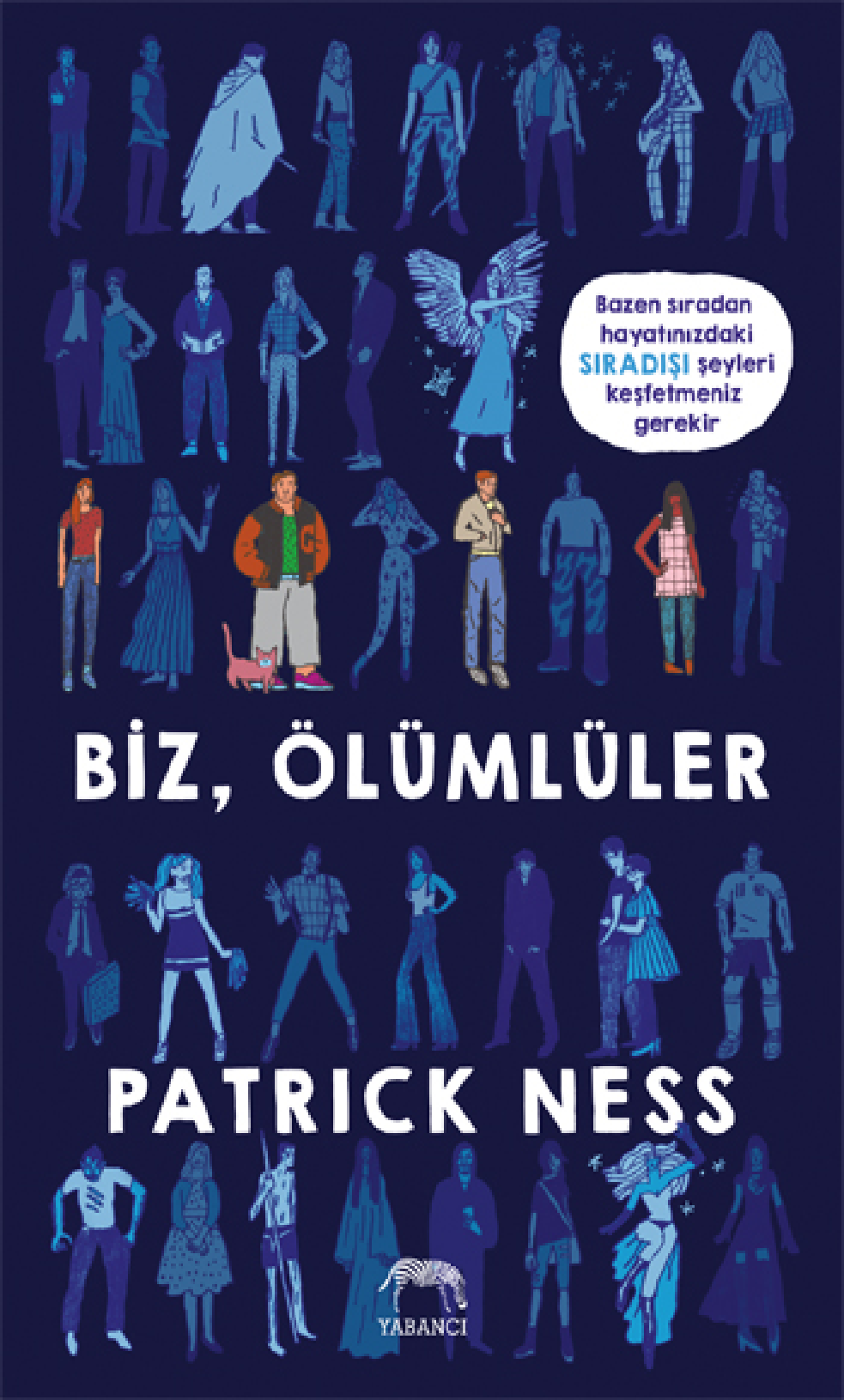

BİZ, ÖLÜMLÜLER

PATRICK NESS

YABANCI

Biz, Ölümlüler
Özgün Adı | *The Rest of Us Just Live Here*
Patrick Ness

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Düzelti | Burcu Karatepe
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli © 2015 **Josh Cochran**
Kapak Tasarımı | Erin Fitzsimmons

1. Baskı, Aralık 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-22-4

Türkçe Çeviri © Berke Kılıç, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Patrick Ness, 2015

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Michelle Kaas Associates Ltd.'den Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

BİZ, ÖLÜMLÜLER

PATRICK NESS

Çeviren
Berke Kılıç

Mümkün olan en iyi biçimde kibar ve eğlenceli olan
Biricik, muhteşem kız kardeşim,
Melissa Anne Brown'a

Özgürlüğü düzenleyebileceğimi düşünürdüm.
Ne kadar da İskandinav bir bakış açısı.
–Björk

BÖLÜM BİR, Ölümsüzlerin Habercisi beklenmeyen bir görünümle geliyor ve Haberci tarafından ormana kadar kovalanan indie çocuk Finn, kaderiyle yüzleşiyor.

INDIE ÇOCUK FINN'İ hayattayken gören son insanlar olduğumuz gün, Çayır'da oturmuş aşk ve mideler hakkında konuşuyorduk.

"Ben buna inanmıyorum ama," dedi kız kardeşim, sesindeki ufak gerginliği duyunca kafamı kaldırıp baktım. Bana günışığının altında yarı sinirli bir şekilde merak etme dercesine başını salladıktan sonra dönüp tekrar Henna'ya salladı. "*Her zaman* seçme şansın vardır. Aşk olup olmadığını düşünmen umurumda değil ki bu kelime öyle kolay söylenecek bir şey DEĞİLDİR, ama öyle olsa, yani o kelime doğru olsa bile doğru davranmayı seçebilirsin."

"Görünüşünü sevdiğimi söyledim," dedi Henna.

"*Onu* sevdiğimi söylemedim ki. Sözlerimi çarpıtıyorsun. Hem ben bundan bahsetmiyorum. Ben... kalbinin nasıl dolup taşabildiğinden bahsediyorum. Aslında kalbin de değil, *miden*. Bir kere hissediyorsun, sonra gerisi kendiliğinden geliyor."

"Hayır, gelmiyor," dedi kız kardeşim kesin bir şekilde. "Hayır. Gelmiyor."

"Mel..."

"Hissedebilir ve yine de doğru şeyi yapabilirsin."

Henna somurttu. "Niye 'doğru şey'i sorguluyoruz ki? Ben son derece normal, insani bir duyguyu anlatıyorum. Nathan seksi bir çocuk."

Kafamı indirip tarih kitabına baktım. Dört köşesine de dokunarak sessizce, kendi kendime saydım. Jared'ın fark ettiğini görebiliyordum.

"Seçeneğin olmadığını söyledin," diye devam etti Mel. "Eğer yapabilseydin, kimin görüp görmediğini umursamadan onu oracıkta öpebileceğini söyledin. Ya da kız arkadaşı olsa bile. Ya da Tony yakınlarda olsa da..."

"Artık Tony'yle çıkmıyorum..."

"Evet, ama ne kadar hassas olduğunu biliyorsun. Onu incitip sonra da başka seçeneğin olmadığını söylerdin, bu da tam bir saçmalık olurdu."

Henna ellerini hüsranla yüzünde dolaştırdı. "*Melinda...*"

"Bu benim fazlasıyla önemsediğim bir şey."

"Fark ettim..."

"Ve bana Melinda deme."

Jared, kafasını Henna'nın poposuna koymuş bir şekilde uzandığı yerden, "Henna haklı ama," dedi. "Midende oluyor."

"Erkeklerde daha aşağıda olduğunu düşünürdüm," dedi Mel.

"O farklı," dedi Jared, doğrularak. "Aletin ya da her neyse işte, o sadece *istiyor*. Hayvani şeyler. Bu bahsettiğim daha başka."

"Evet." Henna katıldı.

"Tam burada hissediyorsun." Jared elini karnına koydu. Büyükçe bir karnı vardı ve gerçekten önemli olmadıkça karnına dikkat çekmeyeceğini biliyorduk. "Ve şey sanki, o anda bildiğin her şey yanlışmış gibi hissediyorsun. Ya da her şey önemsizleşiyor. Ve karmakarışık olan her şey bir anda evet-hayır basitliğine indirgeniyor çünkü gerçek patron miden ve sana arzularının mümkün olduğunu, her şeyin cevabının bu olmadığını ama soruları katlanılabilir kılan tek şeyin o olduğunu söylüyor."

Durup güneşe baktı. Hepimiz ne demek istediğini biliyorduk. O da ne demek istediğini bildiğimizi biliyordu. Jared bu konuda çok fazla konuşmazdı ama. Bizse konuşmasını diliyorduk.

"Miden senin patronun değil," dedi Mel, düz bir şekilde.

"Ah," dedi Jared fark ederek. "Üzgünüm..."

Mel kafasını sallayarak geçiştirdi. "Onu kastetmemiştim. Kalbin de patronun değil. Öyle olduğunu düşünüyor. Ama değil. *Her zaman* seçebilirsin. Her zaman."

"Hissetmemeyi seçemezsin," dedi Henna.

"Ama nasıl davranacağını seçebilirsin."

"Evet," dedi Jared. "Zor şey ama."

"İlk Hıristiyanlar ruhun midede olduğunu düşünüyorlardı," dedim.

Yeni bir rüzgâr çalıların arasından *Bana aldırmayın,* dercesine yapayalnız bir şekilde eserken bir sessizlik çöktü.

"Bir keresinde babam söylemişti," dedim.

Mel dizüstü bilgisayarına bakıp ödevinin cevaplarını yazmaya başladı. "Babam nereden biliyormuş bunu merak ediyorum doğrusu," dedi.

Rüzgâr biraz daha kuvvetlendi (*Gerçekten kusura bakmayın,* dediğini hayal ettim; belli ki rüzgâr İngilizdi, bu kadar yolu nasıl geldiğini merak ettim) ve Henna uçmak üzere olan ödev kâğıdını tutmak için elini üzerine indirmek zorunda kaldı. "Zaten niye kâğıt kullanıyoruz ki?"

"Kitaplar," diye cevap verdi Jared.

"Tuvalet kâğıdı," dedi Mel.

"Çünkü kitap bir nesne," dedim, "ve bazen fikirlerden çok nesnelere ihtiyaç duyarsın."

"Aslında cevap falan beklemiyordum," dedi Henna, hepimizde olan İç Savaş hakkındaki ders özetini tablet bilgisayarının altına sokarak.

Yine kitabımın dört köşesine dokunup kafamdan sessizce saydım. Ve yine. Ve bir kere daha. Jared'ın beni izlediğini gördüm ama görmezlikten geldim.

İngiliz rüzgâr, başka bir esintiyle saçlarımı darmadağın etti. (*Top of the morning!** Ah, hayır, bu İrlandalı oldu.) Birdenbire rüzgâr çıkması için fazla güneşli bir gündü. Buraya ancak hava yeterince sıcak olduğunda gelirdik ve nisan ile mayıs tuhaf bir şekilde sıcak geçiyordu. Çayır'a aslında pek de çayır denemezdi; daha ziyade birinin öldüğü ya da boşandığı için üstüne bir şey inşa edemediği, oraya buraya öbekler halinde ağaç kökleri serpilmiş, evimin yolunun sonundaki çimenli, kare şeklinde bir mülktü. Sıra halinde dikilmiş ağaçlar da diğer her şeyden ayırıyordu burayı. Burayı bilmek için, buraya önem vermeliydiniz; zira taşranın çok uzaklarında olduğumuz

* İrlandalıların "günaydın" deme şekli. *–çn*

ve ileride yalnızca orman olduğu için kimse vermiyordu. Geceleri çakalların seslerini duyabilirdiniz ve bahçemizde hep geyik vardı.

"Hey," dedi Jared, "İç Savaş Sonrası Yeniden Yapılanma makalesini yapan var mı, yoksa sadece ben miyim?"

"Ben yapıyorum," dedim.

"Öyle mi?" dedi Mel, sıkıntılı bir şekilde. "Ben de onu yapıyorum."

"Ben de," dedi Henna.

"*Herkes* mi?" dedi Jared.

Mel bana baktı. "Sen yapmasan, olur mu? Yani cidden, ne olur yapma, olur mu?"

"Tüm notları topladım ama..." dedim.

"Ama Yeniden Yapılanma'da gerçekten iyiyimdir."

"O zaman Yeniden Yapılanma makalesini yaz..."

"*İkimiz* de aynı şeyi yapamayız. Seninki aşırı zeki işi olur, benimkisi ise karşılaştırıldığında aptal gibi durur."

Kız kardeşim hep bunu yapardı. Aptal olduğunu düşünürdü. Ama kesinlikle değildi.

"*Benimkinden* güzel olacağı kesin," dedi Jared.

"Mikey, bırak da ben yapayım." O anda biliyordum ki, çoğu kişi onu *patronluk taslayan kız kardeş* olarak görür ve yine birçoğu benden bir yaş büyük olmasına rağmen nasıl ikimizin de lise son sınıfta olduğumuzu merak eder, geri kalanlar ise ses tonunun şımarık olduğunu düşünürdü.

Bu kişiler yanılıyor olurdu. Kız kardeşim mızmızlanmıyordu. Kendisine göre nazik bir şekilde rica ediyordu. Ve çoğu kişi bu sınav hakkında duyduğu korkuyu gözlerinden okuyamıyordu.Fakat ben okuyordum.

"Tamam," dedim. "Ben İç Savaş'ın Nedenleri'ni yapacağım."

Kafasını sallayıp teşekkür etti. Henna'ya döndü. "Sen de Sonuçlar'ı yapabilir misin?"

"Hey!" dedi Jared. "Ya ben?"

"Gerçekten mi?" diye sordu Mel ona.

"Yok ya, ciddi değilim," güldü. İri ve uzun boylu, on bir yaşından beri tıraş olan ve birinci sınıftan beri de Amerikan futbolu takımında defans oyuncusu olan Jared, tüm bunlara rağmen matematikçiydi. Ona sayı verirseniz harikalar yaratırdı. Ama ona bir araya getirmesi için kelime ve cümle verirseniz alnı öyle bir kırışırdı ki seksen yaşında nasıl görüneceğini anlardınız.

"Mel," dedi Henna. "Bırak artık..."

Tam bunu söylerken indie çocuklardan biri, eski moda ceketi arkasında savrularak ağaçların arasından koşarak çıktı. Çocuk son moda, siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine itip durduğumuz yerin altı metre uzağından geçti. Bizi görmemişti, indie çocuklar sınıfta yanlarında otursak bile bizi görmezlerdi zaten, yalnızca Çayır'ı geçip, hepimizin bildiği gibi daha yoğun bir ormana giden karşı taraftaki ağaçların arasında kayboldu.

Herkes birbirine *"n'oluyor lan"* bakışı attı ve bir sessizlik oldu, sonra indie çocuğun geldiği yönden koşarak çıkan, parıldayan bir genç kız belirdi. O da bizi görmedi ama öyle parlaktı ki gözlerimizi siper etmek zorunda kaldık, ardından kız da aynı yolda gözden kayboldu.

Bir dakikalığına kimse konuşmadı, sonra Jared sordu; "O Finn miydi?"

"Hangi Finn?" dedi kız kardeşim. "Tüm indie çocukların adı Finn değil mi?"

"Sanırım birkaç tane Dylan var," dedi Henna. "Bir tane de Nash."

"İki tane Satchel var, o kadarını biliyorum," dedim. "Biri kız, biri erkek."

"Az önceki Finnlerden biriydi," dedi Jared. "Eminim."

Günışığında bile görülebilecek kadar parlak, mavi bir ışık huzmesi aniden indie çocuğun olduğu (Galiba Jared haklıydı, çocuk Finnlerden biriydi) ve parlayan kızın gitmiş olabileceği yerde belirdi.

"*Şimdi* ne yapıyorlar?" dedi Mel. "Küçük kızın olayı neydi?"

"Ve ışıkların?" dedim.

"Yine liseyi havaya uçurmasalar iyi olur," dedi Jared. "Kuzenimin mezuniyet töreni otoparkta olmuştu."

Henna, "Sizce Nathan indie çocuklardan mıdır?" diye sorunca Mel yüksek sesle homurdandı.

"İsmine göre ikisi de olabilir," dedi Jared, ışık huzmesinin parlamasını izlerken.

"Kim son sınıfın bitmesine beş hafta kala başka okula transfer olur ki?" diye sordum, pek bir şey ima etmemeye çalışarak. Yine kitabımın köşelerine dokundum.

"Henna'nın âşık olacağı türden biri," dedi Mel.

"OF TANRIM, ÂŞIĞIM FALAN DEMEDİM!" diye bağırdı Henna.

Mel sırıttı. "Bu konuda pek tutkulu görünüyorsun ama. Yoksa miden mi konuşturuyor seni?"

Rüzgâr birdenbire durdu.

"Işık gitti," dedi Jared. Işık huzmesi sönmüştü. Artık koşma sesleri duymuyorduk. Ne beklediğimizi bilmeden ormanı izledik ve kız kardeşimin dizüstü bilgisayarında sevdiğimiz bir şarkının çalmaya başlamasıyla yerimizde zıpladık. Kurduğu alarm çalıyordu. Alarm, ebeveynlerimizin büyükannemizi ziyaret etmek üzere evden çıktığı anlamına geliyordu.

Eve gitmenin güvenli olduğu anlamına geliyordu.

BÖLÜM İKİ, indie çocuk Satchel bir şiir yazıyor ve ebeveynleri de, duygularını dilediğince yaşayabilmesi için onu rahat bırakıyor; sonra Dylan adlı bir indie çocuk, gizemli parlayan kızın ona indie çocuk Finn'in öldüğünü haber ettiğini söylemek için Satchel'ın evine geliyor; Satchel ve Dylan platonik bir şekilde birbirlerine moral veriyorlar.

HAYATIM BOYUNCA, ona karşı beslediğim çılgın ve umutsuz hisleri, Henna'ya tam olarak sıfır kere söyledim.

Çok fazla ortak noktamız vardı; ikimizin de pek konuşmak istemediği anksiyete sorunu, herhangi bir kız ya da erkek arkadaştan daha çok sevdiğimiz yakın dostları ve çok da... matah olmayan ebeveynleri vardı. Ortak bir Mel'imiz de vardı tabii ki bu iyi bir şeydi. Ayrıca Henna'nın fazlasıyla onlarınkine benzer bir ismi olmasına rağmen ikimiz de indie çocuk değildik. (İsminin sebebi

babasının yabancı olması, o yüzden sayılmaz. Zaten sanırım "Henna" Finlandiya'da indie çocuk isminden sayılmıyor. Soyadından bahsetmek istemiyorum bile.)

Henna'yla ben, kız kardeşim dolayısıyla sekiz yaşından, yani ömrümün yarısından beri arkadaştık. Ve on iki yaşından beri Henna'ya çılgınlar gibi, umutsuzca âşıktım. Tony, Kim'le çıkmaya, tanışmamızdan çok kısa bir süre önce başlamıştı ki elbette çılgın ve umutsuz muhabbetini anlamamı sağlayan da buydu. Henna, Tony'le geçtiğimiz yılbaşında ayrılmıştı ve o zamandan beri bekârdı. Şu an mayıs ayındaydık.

Son beş aydır ne mi yapıyordum? Bkz, yukarıda bahsi geçen "sıfır kere."

"Etraf sakin," dedi Mel garaj yolumuza geldiğimizde, uzaktaki bahçelerden bitmek tükenmek bilmeyen köpek havlamaları geliyordu ve annemin arabası yerinde yoktu. Biz şehrin, gitmesi yaklaşık bir saat süren banliyösünün banliyösünün banliyösünde yaşıyorduk. Yaşadığımız yerde ormanlardan ve bir gün patlayıp herkesi ve her şeyi dümdüz edecek olan ufuktaki kocaman bir Dağ'dan başka bir şey yoktu. Patlama dediğim yarın da olabilirdi, beş bin yıl sonra da. Hayat işte, değil mi?

Evimize giden yol, ancak geçen yıl doğru düzgün asfaltlanmıştı ve komşularımız genelde ya benim ailem gibi evini inşa etmek için bir arazi arayanlar ya da Fox News'un çok liberal olduğunu düşünüp silahları için sığınak kuranlardı. Burada insanlar ya organik turp ya da tonlarca marihuana yetiştirirlerdi. Benim ebeveynlerim nergisi seçmişlerdi.

Sakın üstlerine basmayın. Ciddi söylüyorum, sakın üstlerine basmayın.Henna'nın ailesi yolun aşağısında oturuyordu ama bu tamamen rastlantıydı çünkü ailele-

rimiz birbirlerini, iki tarafın da yüzyıllardır gittiği kiliseden tanıyordu. Henna'nın annesi orada müzik vaizliği yapıyordu. O ve Henna, koca kilisedeki tek siyahi kişilerdi. Alın size küçük dünyamız. Henna'nın babası, eşiyle Afrika'ya görev gezilerine giden beyaz, Finlandiyalı bir ayak doktoruydu (yani bayağı beyazdı.) Henna da (fazlasıyla Hıristiyan) bir üniversiteye gitmeden önce arkadaşlarıyla geçirebileceği son yazında Afrika'da olacaktı. Orta Afrika Cumhuriyeti'nde, isteseler de istemeseler de ayak doktoruna görünecek ve müzik vaazına katılacak Orta Afrika Cumhuriyeti halkıyla lise Fransızcası konuşacaktı.

Bu da Tony'le ayrılmasından beri elime geçen beş aylık son şansın, mezuniyete kadar dört buçuk haftayla sınırlandığı anlamına geliyordu. Bu zamana kadar başardıklarım düşünülürse şans pek de benden yana değildi.

Mel bize kapıyı açtı ve daha iki adım dahi atmamıştık ki şişman turuncu kedimiz Mary Magdelene, bizi geçip mırlayarak Jared'ın ayağına koştu. Jared, "Gördüm seni," diye fısıldar fısıldamaz Mary Mag mest olmuş bir şekilde sakarca takla atıp, düşen bir pervane gibi yere yığıldı.

"Bir şey isteyen var mı?" diye sordu Mel mutfağa geçerken.

Jared enerji içeceği istedi. Henna enerji içeceği istedi. Ben de bir enerji içeceği istedim. "Yardım etsen?" diye seslendi Mel mutfaktan. Yanına gittim. Kendine döktüğü bir bardak suya baktım. "Sorun değil," dedi sessizce. "Diyet kolamız bitmiş ve bu şeylerin tadından nefret ediyorum." Adları Monstropop, Rev ya da Lotusexxy olan ve gerçekçi olmak gerekirse biraz iğrenç olan ama beni üniversiteye gidene kadar uyutmayacak kadar kafein içeren enerji içeceklerinin tadı konusunda hakkı vardı.

Buzdolabının yanında durduk. Kapağını açtım. Arka tarafta bir diyet kola şişesi vardı. İçinde çok az kalmıştı ama yine de vardı işte.

"Mikey," diye fısıldadı Mel.

Gözlerinin içine baktım.

"Bazen çok zor oluyor," dedi. "Bir anlamı yok. Beni öğle yemeğinde gördün ya."

Onu gerçekten de öğle yemeğinde görmüştüm. Ve haklıydı, sorun yoktu. Ev, onun için her zaman daha zorlu olmuştu.

Parmaklarımı sırayla dört bardağın da kenarına dokundurdum. Tekrar dokunduktan sonra, "Lanet olsun," diye fısıldadım, ardından bardaklara tekrar dokundum. Mel yalnızca bekliyordu. Üç kere yeterli sayılırdı, o yüzden buzdolabının kapağını kapayıp Mel'e içecekleri içeri götürmesinde yardım ettim.

"Çayır'daki olay neydi sizce?" diye sordu Henna. "Şu indie çocuğun olduğu?"

"Umarım bir şey değildir," diye cevapladı Mel. "Ve önemliyse bile, mezuniyete kadar erteleseler iyi olur."

"O çocuk umarım iyidir, diyorum yani," dedi Henna. Hepimiz erkek kardeşini düşündüğünü anlamıştık.

İndie çocuklar mı? Sizin gittiğiniz okulda da vardılar muhtemelen. Şu ikinci elcilerden giyinen ve isimleri ellilerden kalma olan, havalı-inek saç kesimli gruptan bahsediyorum. Şu hep iyi çocuğu oynayan ve asla kaba olmayan ama vampirler geldiğinde ya da uzaylı kraliçe Tüm Işığın Kaynağı'na ihtiyaç duyduğunda Seçilmiş Kişi olduğu ortaya çıkan tiplerden. Mezuniyet balosuna gitmek ya da şiir okurken cazdan başka müzik dinlemek için çok fazla havalıydılar. Hep kahramanları oldukları hikâyelerivardı. Geri kalanlarımız ise burada yaşıyorduk

işte; sınırlarda oyalanıp genellikle dışarıda bırakılıyorduk.

Ama aynı zamanda indie çocuklar bayağı sık ölüyorlardı. Bok gibi bir his olsa gerekti."Merde Breath nerede?" diyerek konuyu değiştirdi Jared. Küçük kız kardeşimiz Meredith (ve evet, biliyorum, Michael, Melinda, Meredith ve kedimiz bile Magdelene. Bir zamanlar Martha adında bir labradorumuz bile vardı ama kirpinin tekini ısırınca o da gitti. Anladım ki sevgiye paha *biçebilirmişsin*. 1200 dolarlık köpek yüzü ameliyatından biraz daha ucuz.)

Her neyse.

Meredith on yaşındaydı, deliydi, belki de bir dâhiydi (annem öyle olduğunu umuyordu) ve on yaşındaki kızları umutsuz ve acı verici bir şekilde ağlarına düşürmek üzere kurulmuş olan ve country ile batı müziği yapan Bolts of Fire adlı erkek grubuna tutulmuş durumdaydı. En hit şarkıları *Bold Sapphire*'i* (çaktınız mı?) tam olarak 1,157 kez dinlemişti. Sayısını biliyordum, çünkü annemle babama 1,158.'yi duymamak için yalvardıktan sonra kontrol etmiştim. Biz Mitchell çocukları birazcık takıntılıyızdır.

Meredith'in, Bolts of Fire'dan sonraki ikinci aşkı da Jared'dı. İri, arkadaş canlısı olmasından ve kedilerle ilişkisinden kaynaklı olmalıydı. Eğer her birimizin istisnasız hemfikir olduğu bir şey varsa o da Jared'ın çok iyi bir baba olacağıydı.

Jared dışındaki kimsenin doğrudan tecrübe ettiğinden değil tabii.

"Almanca dersi," dedim Jared'a. "Annem Meredith'in okulda yeterince zorlanmadığını düşünüyor."

---

* *Bolts of Fire* ve *Bold Sapphire* İngilizcede aynı şekilde telaffuz edildiği için yazar burada ona vurgu yapıyor. *–çn*

Jared gözlerini kırpıştırdı. "Daha on yaşında."

Mel aniden, çoktan arka plan sesi olarak gördüğümüz, internetten indirilmiş televizyon programına geçiş yaparak, "Hâlâ birimizin boku yememiş olduğunu umut ediyorlar," dedi.

Henna bana baktı. "Sen boku yemiş değilsin."

"Bu ailedeki kimse boku yemiş değil," dedi ön kapıdan içeri giren annem. "Bu resmi seçim sloganımız ve kesinlikle bunu kullanacağız."

Koltuklarına yayılmış dört gence kaşlarını çatarken çantasını kapının yanındaki masaya bıraktı. İki saat erken gelmişti. "Herkese merhaba," dedi yüksek bir sesle. Arkadaş canlısı görünüyordu ama Mel ve ben bunun hesabını sonra vereceğimizi biliyorduk. "Mobilyaların üzerindeki şu ayaklara da bir bakın."

Jared ve Henna yavaşça ayaklarını yere indirdiler.

"Merhaba, Eyalet Senatörü," dedi Jared kibarca.

"Protokol gereği sadece 'Senatör' denir Jared," dedi annem gergin bir gülümsemeyle beraber, "Düşük bir bölge devlet yetkilisi için bile. Ki eminim bunu çoktan biliyorsundur. Merhaba Henna."

"Bayan Mitchell," Henna sesini bir dakika önceden üç kat düşürerek onu selamladı.

"Erkencisin," dedi Mel.

"Evet," dedi annem. "Öyle düşündüğünüzü görebiliyorum."

"Babam nerede?" diye sordum.

"Hâlâ büyükannenizin yanında."

"Büyükannem nasıl?"

Annemin gülümsemesi daha da gerildi. "Siz ikiniz yemeğe kalıyor musunuz?" diye sordu Jared ve Henna'ya,

bir şekilde aslında davetli olmadıklarını ima etmeyi başararak.

"Hayır, teşekkürler," dedi Jared. Enerji içeceğini kafaya dikerek ayağa kalktı. "Biz de şimdi çıkıyorduk."

"Benim yüzümden gitmenize gerek yok," dedi annem aslında gitmeleri gerektiğini belirterek.

"Ev ödevimiz var," dedi Henna ve eşyalarını çabucak topladı. Enerji içeceğini kahve sehpasının üzerinde bıraktı. Bardak terlemeye başlamıştı ve sular damlıyordu, altına bardak altlığı koyma ya da en azından su damlalarını silme ihtiyacı içinde kalbimin hızlandığını hissettim.

Bir bardak enerji içeceği. Sadece bir tane.

Mel bardağa baktığımı görünce, onu masadan aldı ve Lotusexxy'den nefret etmesine rağmen tek dikişte bitirdi.

Ona minnet dolu gözlerle baktım.

Ben kapana kısılmışken Jared ve Henna çoktan kapıya varmış bize el sallıyorlardı. Kapı arkalarından kapandı. Artık biz bize kalmıştık. Nasıl da samimi ve sıcak bir ortam.

"O çocukla arkadaş olman zaten yeterince kötü..." diye başladı annem.

Ayağa öyle hızlı kalktım ki annemin cümlesi yarıda kesildi. Ceketimi giymedim. Zaten cebimde olan araba anahtarlarından başka bir şey yanıma almadım. Annem bana şaşkın bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamadan kapıdan dışarı çıktım.

Jared ve Henna'yı yolda yakaladım. "Sizi eve bırakayım mı?" dedim.

Henna'yı sokağın sonundaki evine bırakmak üç saniye kadar sürdü ama yine de arabadan inmeden önce bana bakışlarıyla teşekkür etti. Çılgın ve umutsuz kafam, ona çılgın ve umutsuz şeyler söylemek istedi ama tabii ki söylemedim. Ardından, aslında arabası bizim evin önünde durmasına rağmen Jared'la sürmeye devam ettik. Arabayı evinin ters yönüne doğru sürdüm.

Bir şey söylemedi.

Güneş batana kadar devam ettik. Ormanın içine giden ve dışına çıkan, sayılamayacak kadar ve bir haritadakinden daha fazla yan yol vardı. Saatlerce araba sürüp yalnızca ormanlarla, tarlalarla; bazen inek, arada geyik, nadiren de sığınlarla (bu Daimi Utancın Koruyucu Hayvan Azizi'ni kendime yakın görüyordum; Katolikliği değil ama, anlaşılan artık onları Katolik olarak görüyor olsam da) karşılaşabilirdiniz. Bizim etrafta dolanmamızı izlerken Dağ manzaraya girip çıkıyordu; pembeden maviye, sonra da gölgeye dönüştü.Sonunda bir buzul gölünün yanındaki sapakta durdum. Göl devasa, kristal berraklığında ve ölüm kadar soğuktu.

"Henna ile mi ilgili?" diye sordu en sonunda Jared.

"Henna ile ilgili değil," dedim karanlığa doğru. "Yani, öyle. Ama sadece o değil. Ebeveynlerimle ilgili de değil."

"Güzel, çünkü o konuda bir sorunum yok. Annenle aramdaki kötü hisler tamamen karşılıklı."

Muhteşem bir karanlığa bürünmüş geceye doğru baktım. Dünyanın benim olan kısmında, başka yerde görmediğim kadar çok yıldız vardı. "Dört buçuk hafta kaldı."

"Dört buçuk hafta," diye onayladı Jared. "Mezuniyet."

Bekledi. Ben de bekledim. Sonu gelmeyen bir dakika sonra arabanın iç ışığını yakıp ellerimi ona doğru kaldırdım. "Neye bakıyorum?" diye sordu.

Parmak uçlarımı işaret ettim. Kırışık ve çatlamışlardı. "Egzama."

"Yani?"

İç ışığı söndürdüm. "Bu sabah tarih dersinden önce tuvalete gittim. İşedikten sonra ellerimi on yedi kere yıkadım."

Jared uzun, çok uzun bir süre nefes verdi. "Dostum..."

Yalnızca yutkundum. Sessizlikte çok sesli çıkmıştı. "Galiba yine başlıyor."

"Büyük ihtimalle her şey üst üste geldiği içindir," diye tahmin yürüttü Jared. "Finaller, Henna'ya olan katıksız karşılıksız aşkın..."

"Karşılıksız aşk deme."

"...Henna'ya olan katıksız *görünmez* aşkın..."

Koluna vurdum. Arkadaşça. Daha fazla sessizlik oldu.

"Ya delirirsem?" diye fısıldadım sonunda.

Jared'ın omuz silktiğini hissettim. "En azından bu Senatör'ü sinirlendirir."

Güldük. Az da olsa.

"Delirmeyeceksin Mikey," dedi. "Ve delirirsen, seni geri getirmek için orada olacağım."

Bu öyle bir histi ki...Tamam, bak, Jared erkeklerden hoşlanıyordu. Hepimiz bunu biliyorduk, kendisi de söylemişti, şimdiye kadar hiç resmi erkek arkadaşı olmamasına rağmen (çünkü burada tuhaf bir yaşlı çiftçiden başka kiminle tanışabilirdi ki?) ve hiçbir zaman ne bu konuda ne de çalışmadığını bilmemize karşın yine de hafta sonu akşamları bizimle buluşmaya gelmediğinde neler yaptığı hakkında konuşmuyordu. Ve evet, tamam; Jared ve ben, ben kızlardan hoşlanmama, *Henna'dan* hoşlanmama rağmen, küçükken birkaç kere bir şeyler yapmıştık. Çünkü azgın bir ergen oğlana doğru anda bir ağaç gövdesi bile

verseniz onunla sevişecektir. Fakat size, Henna ile olan her ne ise onu bir kenarda bırakırsak, bu dünyada tam tamına sadece üç kişiyi sevdiğimi söylediğimde beni iyi dinlemeliydiniz. Üç kişi. Mel. Meredith. Ve üçüncü kişi ise ebeveynlerimden biri değil.

"Bana delilikten mi bahsetmek istiyorsun?" diye sordu Jared.

"Evet," dedim. "Evet, biliyorum."

Bu dünyada çok fazla delilik vardı; benim sayma, el yıkama, kapı kilitleme, kontrol etme ve vurmalarım onlara kıyasla aşırı bir akıl sağlığı bozukluğundan sayılabilirdi. Jared'ın deliliği benimkinden daha deliydi ama yine de deliliğinin onu tüm gece yatakta uykusunu kaçırıp, eğer olmasaydı diye düşünmesine neden olduğunu...

Bilirsiniz işte.

Eğer bilmiyorsanız da bilmek istemezsiniz.

"Orada bir dağ aslanı var," dedi Jared, camdan dışarı bakarak.

İç çektim. "Orada hep bir dağ aslanı vardır zaten."

BÖLÜM ÜÇ, indie çocuk Finn'in cesedi bulunuyor; bir zamanlar onunla çıkmış olan Satchel, Dylan'dan ve diğer Finn adındaki indie çocuktan, bu vakayı araştıran başpolis memuru olan alkolik amcasıyla konuşmasına yardım etmeleri için okulu asmalarını istiyor; o sırada Haberci, yeni bir şekle bürünmüş halde çoktan aralarına karışmış bulunuyor.

KASABAMIZ TIPKI sizinki gibiydi. Okullar, aile temalı restoranlar, bir sürü araba falan. Bütün aile restoranlarının arasına karışmaya çalışan birkaç kilisemiz vardı, çünkü anlaşılan dinde kurtuluşu bulmak, tavuk kanadı kadar kolay bir meseleydi. Yanma sezonunun ne zaman başlayıp bittiğini söyleyen itfaiye merkezlerimiz vardı. Size "Emniyet Kemerinizi Sıkın" diyen polis merkezlerimiz vardı. Kızgın sağcı esprileri yapan tabelalarla dolu bir kereste depomuz vardı. Karavan park

alanlarımız, bankalarımız, bir WallMart'ımız, birkaç tane de sinemamız vardı.

Ve ağaçlarımız vardı. Bir sürü hem de. Burası zaten eskiden tamamen ormanlıkmış.

Yani evet, kasabanın bizim yaşadığımız kısmında sinemadan çok ağaç vardı ama bu bizi hor görmenizi gerektirmiyordu. Indie çocuklar zombilerle savaşırken (gerçi bu ben doğmadan önceydi, o yüzden tek bildiğim artık eve pek davet etmediğimiz amcam Rick'ten duyduklarım) olaylar sizi ne kadar kötü etkilediyse bizim buraları da en az o kadar etkilemişti. Ondan sekiz yıl sonra yeni indie çocuklar, ruh emici hayaletlerin içinden bütün kederi çıkardıklarında hepimiz aynı gönül acısını çekmiştik. (O yıl, anlaşılan şeytan çıkarmanın şimdiye kadar bilinmeyen bir yan etkisi olarak lisenin havaya uçurulduğu yıldı.) Birkaç yıl önce indie çocukların önce vampirlere âşık olup sonra da onları öldürmelerinden hiç bahsetmiyorum bile. Henna'nın ağabeyi Teemu onlarla tartışmış ve resmen bir gün ortadan kaybolmuştu. O günden beri Teemu'yu gören olmamıştı ama arada sırada e-posta atıyordu. Hep geceleri.

Ve biz kasabamızda, tıpkı sizin şehirde yaptığınız gibi hayal kuruyorduk. Aynı şeylere özlem duyuyor, aynı şeyleri diliyorduk. En az herkes kadar boku yemiş, çesur, yapmacık, sadık, hatalı ve haklıydık. Ailemden ya da arkadaş çevremden kimse Seçilmiş Kişi ya da Barışı Getiren ya da bir dahaki sefere her ne halt olacaksa o çıkmayacak olsa da, dünyada alışılmadık isimleri ve belli bir kaderleri olan indie çocuklardan daha çok (açıkçası burada kaba davranıyorum; çoğunlukla iyi çocuklar o indie çocuklar ama... belli bir grupları var ve bunun dışına çıkmıyorlar) bana benzer insan olduğunu düşünüyordum.

Benim tek istediğim mezun olmaktı. Ve arkadaşlarımla son bir yaz geçirmek. Ve üniversiteye gitmek. Ve Henna'yı bir kere (den fazla) öpmek (ten fazlasını yapmak). Sonra da hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bulmak.

Siz de aynı durumda değil miydiniz?

"Başın dertte mi?" diye sordu Jared, bir sonraki sabah çok fazla kredisi olduğu ve aslında hiç gelmeyip yine de A alabileceği matematik dersinde arka sıralarda otururken.

"Haftalık, aileyi bir arada tutmanın özellikle bu seçim döneminde neden daha önemli olduğu ile ilgili nutuk saçmalıkları." Ona baktım. "Senin de bahsin geçti."

Sırıttı. "Tahmin ettim."

Kapı son kez açılıp Nathan içeri girerken okul zili çaldı.

"Kusura bakmayın," dedi, matematik öğretmeni Bayan Johnson'a gülümseyerek. Bayan Johnson zeki, komik ve orta yaşlı bir lezbiyendi, o yüzden gülümsemenin onun üzerinde işe yaramaması gerekiyordu. Ama bir şekilde yaramıştı.

Sıramın dört köşesini saydım. Yedi kere.

"Dostum," diye fısıldadı Jared. "Sadece bir çocuk işte. Şeytan falan değil ki."

"Henna ondan hoşlanıyor."

"Yakışıklı olduğunu söylemişti. Öyle de."

Saymayı kestim.

"Eh, öyle ama." Jared omuz silkti. "Gerçekleri söylüyorum burada."

"Evet ama niye mezuniyetten beş hafta önce yeni bir okula transfer..."

Dahili konuşma sistemi cızırdadı. *Öğrencilerin dikkatine, falan,* dedi müdürümüz. Kanada'nın Fransız kesiminden geliyordu, bu yüzden ne söylüyor olursa olsun sesi sıkıntıdan ölüyormuş gibi çıkıyordu. *Size, bazılarınızın kuşkusuz sosyal medyadan öğrendiği üzere bir* kötü haberim var. Maalesef son sınıf öğrencilerimizden Finn Brinkman'ın cesedi bu sabah bulundu. Şimdiye kadar ölüm sebebi ile ilgili bir bilgimiz yok ama tüm öğrencilerimizden *kendilerine daha da dikkat etmelerini, yalnız dolaşmamalarını ve şüpheli buldukları her şeyi yetkililere bildirmelerini rica ediyoruz. İhtiyacı olanlar falan olursa rehberlik ofisimiz açıktır.*

Matematik sınıfına sessizlik hâkimdi. Jared'a döndüm. Onun da benim düşündüğümü düşündüğünü biliyordum.

"Birine söylemeliyiz," dedim.

"Evet," dedi. "Bir faydası olmaz."

Haklıydı. Muhtemelen olmazdı.

"Sabahımızı boşa harcadılar," dedi Mel, öğle yemeği için toplandığımızda. Öğle yemeği molamızın olmasından ötürü bile şanslı sayılsak da son sınıf ayrıcalığını kullanmış ve okulun yanındaki tepedeki Meksika restoranına gitmek üzere arabama doluşmuştuk.

Hepimiz, her müdür yardımcısı gibi genetik olarak Nazi olan müdür yardımcısının ofisinde buluşmuş ve gördüklerimizi anlatmıştık. Tek bir polis çağırmıştı, onun da nefesi babamın akşamki nefesi gibi ağır bir şekilde alkol kokuyordu. Polis, Finn'in Çayır'da koşuşu, parlayan kız veya mavi ışık huzmesinin yükselip kaybolması ile ilgili anlattığımız hiçbir şeye inanmamıştı.

Vaktini boşa harcadığımız için bize neredeyse bağırmıştı.

Peki, tamam. Finn'in cesedi bahsettiğimiz yerin yakınlarında bulunmamıştı ama yine de insanların bize inanmamalarını aklım almıyordu. Ya da insanların *görmemelerini*. Vampirler geldiğinde sekizinci sınıftaydım. İnsanlar ölmeye başlamış, kaybolmuş ve kayıp kalmış olsalar da, birine işaret edip, "Bu bir vampir," deseniz de çoğu insan, çoğu *yetişkin* yaşananlara hâlâ inanmıyordu.

Yaşlanınca ne oluyordu ki? On sekizinden önce olan her şeyi *unutuyor* muydun? Kendini unutmaya mı *zorluyordun*? Konuştuğumuz polis, ruh emici hayalet olaylarının olduğu zamanlarda ergen olacak yaştaydı, anıları öylece aklından çıkarmış mıydı? Kendini öyle bir şeyin olmadığına mı inandırmıştı? Her şeyin bir virüs yüzünden ve lisedeki patlamanın da gaz sızıntısından olduğuna mı inandırmıştı? Yoksa kendi yaşadıklarının çok farklı olduğunu, hayatını değiştirdiğini, korkunç ve muhteşem olduğunu, o yüzden başka birinin başına gelmiş olmasının imkânsız olduğunu mu düşünmüştü?

Bu pek yetişkin işi değildi, biliyordum ama yine de öldüğü gün birini görmüştük ve yarı sarhoş yetkili polis memuru bizi tutuklamakla tehdit ediyordu.

Cidden. Yetişkinler. Dünyada nasıl yaşayabiliyorlardı?

(Ya da belki *tam da bu yüzden* yaşayabiliyorlardı.)

"Zahmet etmeye değmeyeceğini söylemiştim," dedi yanımda oturan Henna, umursamayarak. "Teemu kaybolduğunda, polisler hiçbir şey yapmadılar. Kendi kararlarını verecek yaşta olduğunu söylediler."

"En azından hâlâ ondan haber alıyorsun," dedi Mel sakince. "Arada bir de olsa."

Henna bunun yardımcı olmadığını söylercesine kafasını salladı. "Sanırım annemle babam bu yüzden sürekli görev seyahatlerine gidiyorlar. Çıplak elleriyle dünyadaki karanlığı yenmeye çalışıyorlar."

Bunu sanki hem etkileyici hem de çok üzücü bir zaman kaybıymış gibi söylemişti. Sesinde acıma da vardı. Bu insanlar oğullarını kaybetmişlerdi. Silvennoinenler herkes kadar anlaşılması zor kişilerdi. Eğer soyadlarını sesli bir şekilde söylemek istersen daha da anlaşılması zor oluyordu.

Tacolarımı içine doldurmak için kızarttıkları tortilla kâsemin tüm sert uçlarına dokundum. Saatin üzerindeki gibi on iki tane vardı ve bu öyle tatmin ediciydi ki sadece bir kez saymam yetti. Mel'in tabağına göz attım. Biraz salata ve sade tavuk almıştı, o yüzden sorun yoktu; diyet kola sipariş ettiğini de duydum ki bu da iyiydi. Yemek yerken izlenmekten nefret ederdi, bu nedenle Henna ve Jared gibi kafamı çevirdim.

"Umarım her ne oluyorsa mezuniyete kadar biter..." dedi Jared.

"Şu ölü çocuk olayı tuhaf, değil mi?" dedi bir ses.

Nathan elinde bir tepsiyle dikiliyordu. Ve şaşırtıcı bir şekilde korkmuş görünüyordu.

"Selam," dedi Henna, biraz fazla neşeli bir sesle. "Katılmak ister misin?"

Mel ve Jared ona yer açmak için kaydılar, yani artık karşılıklı oturuyorduk. Yaşasın. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum," dedi bana. "Ben Nathan."

"Kim olduğunu biliyorum," dedim ama yine de elini sıktım. *O kadar da* kaba değilimdir.

"Şu ölen çocuk var ya," derken gözleri hâlâ büyüktü. "Onu tanıyanınız var mıydı?"

"İndie çocuktu o," dedi Mel. "O yüzden pek tanımıyorduk."

Nathan bir saniyeliğine enchiladasına* baktı. Henna ve Jared apaçık bir şekilde onu izliyorlardı. Mel bu fırsattan yararlanarak tavuğundan biraz daha yedi. Ben de Nathan'ı inceledim. Henna'nın çocuğun nesinden hoşlandığını anlayamıyordum. Saçı şu saçma öne doğru şekillendirilmiş, beynini yiyormuş gibi görünen modeldendi. Kıyafetleri soluk maviydi. Gözleri siyah olabilecek kadar koyuydu ve saçını çektiğinde görünen kulak delikleri belli ki daha önce küpe ile genişletilmiş, sonra tekrar kapatmak için dikilmişti.

Salak. Geri zekâlı. Senden nefret ediyorum.

"Tulsa'dan geliyorsun, değil mi?" diye sordu Henna, ben de yemeğimi tıkınmaya başladım.

"Evet," dedi Nathan, hafifçe gülümseyerek. "Ondan önce de Portland'daydım. Ondan önce Fort Knox, Tennessee..."

"Baban ordu mensubu mu?" diye sordu Jared.

"Annem ordu mensubu," diye cevapladı Nathan. "Babam Florida'da kaldı. Beş kere taşınmadan önce."

"Berbat olmalı," dedim, sesimdeki asabiliği gizlemeye uğraşıyordum. "Mezuniyetten beş hafta önce yeni bir okula geçmek yani."

Elini saçının öne uzanan kısmından geçirdi. "Birazcık," dedi, aslında çok fazla olduğunu belli ederek. "Ve ilk haftamda bir öğrenci öldü." Masanın etrafına baktı. "Hiç şüphe uyandırıcı değil tabii."

Gülümsedi. Diğerleri de güldüler. "Ama, vay canına be," dedi daha sessizce. "Umarım bu seferki çok kötü değildir."

---

* İçine tavuk eti, sebze ve acı sos konarak hazırlanan dürüm benzeri bir Meksika yemeği. *-yhn*

Mel'inkinden iki saniye önce telefonum titredi. İkimiz de baktık.

BOLTSOFFIREBOLTSOFFIREBOLTSOFFIRE!!!!! FESTİVALE GELİYOR!!!! GİTMEZSEM ÖLÜRÜM!!!! LÜTFEN ANNEMİ İKNA ET!!! LÜTFENLÜTFEN-LÜTFENLÜTFENLÜTFENLÜTFENLÜTFEN!!!!!! Sevgiler, Meredith.

"Bu doğru olamaz," deyip mesajı diğerlerine gösterdim. "Bolts of Fire? Bizim dandik, küçük kasaba festivalimize mi gelecek?"

"Evet," dedi Henna. "İnternette görmüştüm. Kanserli küçük bir kızın son dileği için mi ne geliyorlarmış."

Nathan bize baktı. "Siz onların... hayranı falan değilsiniz, değil mi?"

"Kabul," dedim aynı günün gecesinde, masa ikideki son derece şişman aileye ekstra peynirli tost dilimi koyarken. "Çocuk yakışıklı."

"Ve kibar," dedi Jared, bekleyen siparişlerin üzerine maydanoz tutamı koyarken. "Biraz da trajik."

"Ve yeni." Tabakları tepsime doldurdum. Jared da aynısını kendi tepsisi için yaptı. "Benim hiç şansım yok, değil mi?"

"Daha önce ne kadar şansın var idiyse şimdi de o kadar var dostum," dedi ve restoranın diğer yarısında kayboldu. Grillers adlı, ucuz randevular için yaratılmış bir biftek lokantasında çalışıyorduk. Burası açık büfe karides, patates kızartması ve peynirli tost, ki peynirli tostu çok iyiydi, yiyebileceğiniz cinsten bir yerdi. Restoran o kadar eskiydi ki hâlâ sigara içenler ve içmeyen-

ler iki ayrı bölümü vardı. Ama artık hiçbir yerde sigara içilmiyordu, yine de masa servislerini eski haliyle bırakmıştık.

Günlerden salıydı. Geçmek bilmeyen bir gündü. Tüm restorana Jared ve ben bakıyorduk.

"Yani," dedi, garson tezgâhında buluştuğumuzda, "bu Henna meselesi o Tony'le ayrıldığında ortaya çıktı. Şimdi de mezuniyetten sonra Afrika'ya gidecek. Ve tam kız bekârken Nathan sahneye giriyor ve sen de hâlâ daha 'cesaretini topluyorsun.'" Bir tabaktan patates kızartması alıp yedi. "Hiç, ondan hoşlanmanın *sebebinin* her zaman yakınlaşmanıza engel olan bir şey olması olabileceğini düşündün mü?"

"Hep bunu düşünüyorum."

"Masa yedi biraz daha ahududulu limonata istiyor," dedi müdürümüz Tina garson tezgâhından çıkarken. Tazelemek için kullandığı iki kahve demliğini bıraktı ve benim tabaklarımdan birinden peynirli tost dilimi kaptı. "Yemin ederim bunun içine uyuşturucu koyuyorlar," dedi tostu yerken.

Tabaklarımı servis ettim, masa yedi için üç tane daha ahududulu limonata aldım, restorana gezegendeki tüm nüfusu doyuracak kadar peynirli tost getirdim. Grillers yüksek hacimli, hızlı ciro yapan ve ucuz olsa da bize fazlaca bahşiş kazandıran bir yerdi. Harika bir işti. Arabama benzin koymamı sağlıyordu. Evden çıkmamı sağlıyordu. Jared'la çoğu zaman aynı vardiyada çalışıyorduk. Şanslıydım zira Mel yirmi dört saat açık bir eczanede çalışıyor, hangi yılda olduğumuzu bile unutan uyuşturucu müptelalarıyla uğraşıyor ve Henna ise tuvaleti bile olmayan, gel-al servisli Java Shack'te kahve yapıyordu.

İşim harikaydı. Şanslıydım. İşim harikaydı.

(Yalnız restoranların ne kadar pis olduğunun farkında mısınız?)

Ellerimi vardiyanın erken saatlerinde yıkamaya başlamıştım, beş saat sonra ise iki dakikada bir yıkamaya geçmiştim ki kapattıktan sonra oturma bölümündeki köşe bucakları temizlemek için kullandığımız süngerlerden birine dokunduğum düşünülürse az bile kalıyordu.

"Yüz otuz beş." Jared depoya giden merdivenlere oturmuş parasını sayıyordu. "Yüz otuz altı dolar ve yetmiş iki sent." Bütün kâğıt paraları üstün körü düzenleyerek polyester üniformasının cebine soktu. "Salı günü için fena değil. Benim ayakta durduğum hazırlanma odası lavabosundan tarafa baktı. "Senden ne haber?"

"Yüz on yedi küsür," dedim, sabunu durularken. Suyu açık bıraktım. Bu gece o kadar çok elimi yıkamıştım ki sağ elimdeki iki parmağın uçları çatlamıştı ve kanıyordu. Üzerindeki tüm doğal yağı yıkadığım için parmaklarımdan bileklerime kadar olan derim kaşınıyordu. Acımı içime atarak ellerimi sıktım.Sonra ellerime biraz daha sabun sıktım ve yine yıkamaya başladım.

"Siz bayağı şanslısınız," dedi Tina. Müdürlere verdikleri, giysi dolabı boyutundaki ofisindeydi. Kapı açıktı ve neredeyse Jared'ın yanında oturuyordu, yanağını bilgisayar klavyesine dayamış, dolgun sarı saçları masanın üzerine dökülmüştü. "Çok gençsiniz. Çok şanslı ve *gençsiniz.*"

"Daha yirmi sekiz yaşındasın," dedi Jared.

"*Biliyorum,*" diye inledi Tina.

Ben ellerimi yıkarken Jared bana soru dolu bir bakış attı. "Jared Amca'na bu seferki sorunun ne anlat Tina."

Tina ona pis pis baktı, yüzü hâlâ klavyeye yapışıktı. Ancak yine de cevap verdi. "Sanırım Ronald beni aldatıyor."

"Kiminle?" Jared biraz fazla şaşırmıştı.

"Hey!" dedi Tina. "Ronald çekicidir." Durakladı. "Biraz *kısa* ama..."

Her cumartesi öğleden sonra bedava yemek için uğrayan Ronald, Tina'nın omuz hizasındaydı. Jared'ın ise kemer hizasında.

Sadece biraz abartıyor olabilirdim."Senin Şef Harvey'yle olan olayının intikamını mı alıyor?" diye sordu Jared.

Tina doğruldu, klavyenin kare tuşları suratında iz bırakmıştı. "Muhtemelen."

Elime biraz daha sabun aldım. Göğsümün sıkışmaya başladığını hissedebiliyordum, ciddi ciddi gözyaşları gözlerimden akıyordu. Kendime *o kadar* kızgındım ki.

Ama sabunu durulayıp yeniden başladım.

"Geri dönecek," dedi Jared, artık ayakta duruyordu. "Hep dönüyor. Sen de öyle."

"Bir yere *gitmedi* ki," dedi Tina kasayı kilitleyip çantasını alarak. "Sorun da bu ya. Gitseydi, en azından dönmeden önce evi temizleme şansım olurdu." Ofisin ışığını söndürdü. "Bir keresinde tüm bir donmuş hindiyi kaybettiğini biliyor muydunuz? Hem de mutfakta bile değildi."

"Hı-hıı," dedi Jared, gözü benim üzerimdeydi.

"Siz hazır mısınız?" diye sordu ofisin kapısını kilitleyen Tina.

"Neredeyse," dedim, sesimdeki çatlamayı duymamış olmasını umuyordum.

Duymamıştı. "Güzel. Gidip alarmı kuracağım, sonra da çıkarız." Alarmın bulunduğu ana restoran bölümüne gitmek üzere dondurucunun yanından geçip gözden kayboldu.

İki adımda Jared arkamda bitmişti. Kocaman, uzun

ve güçlü kollarını etrafıma dolamış ve benim kollarımı da yanlarıma sabitlemişti. Tutuşunu, hapseden bir sarılmaya çevirerek beni kaldırdı ve lavabodan uzaklaştırdı. Beni yerden birkaç santimetre yükseklikte bir süre tuttu, ikimiz de konuşmuyorduk. Alnı kafamın arkasına yaslıydı, nefes alıp verişini ensemde hissedebiliyordum. Tam anlamıyla kısa bir tip değildim ama biraz cılız olduğum doğruydu. Jared ise devasa, uzun, yapılı ve büyük, büyük ve büyüktü.

Tanrı'ya şükür bir zorba değildi, yoksa tüm okula dehşet saçardı.

"Tamam mı?" diye sordu bir dakika sonra sessizce.

"Tamam," diye fısıldayıp boğazımdaki dev yumruyu yuttum.

Beni indirip yavaş ve kibarca bıraktı. Kımıldamadım. Etrafımdan dolaşarak musluğu kapayıp bana kâğıt havlu uzattı. Havluları alırken yüzümü acıyla buruşturdum ve kâğıt havluda geriye beyazın üstüne birkaç damla kan bıraktım.Tina esneyerek bize doğru geldi. Uzun, takma tırnaklarıyla saç derisindeki bir noktayı kaşıdı. "Bu aralar Şef Harvey ne yapıyordur acaba?" dedi.

Arabayı eve doğru sürerken Jared bana bakmaya devam etti. Onun gibi iri biri için son derece küçük (ve eski) bir arabası vardı ama evde sadece babası ve kendisi vardı ve para içinde yüzdükleri söylenemezdi.Yine de mutlulardı. Babası tanıştığım en harika yetişkindi.

Jared, "Gerçekten daha kötü hale gelmiş," dedi evlerimize giden karanlık ormanın derinlerine inerken. Bu, sorudan çok bir açıklamaydı.

"Biliyorum," dedim. "Son zamanlarda böyle... döngülere takılmış durumdayım ve kurtulmak giderek zorlaşıyor."

"Seni incitse bile mi?"

"Salakça olduğunu bilsem bile. Aslında salakça olduğunu bilmek, elimi zaten bilmem kaç kere yıkadığımı bilmek durumu daha kötü hale getiriyor. *Çünkü bilip de* yapmaya devam etmek..."

Cümlemi bitirmedim. Bir süre daha sessizce ilerledik.

"Lanet olası ebeveynlerin," diye fısıldadı Jared. Sesini yükseltti. "Mikey, kalacak yere ihtiyacın olursa buradayım. Ne kadar sinirlendikleri ya da onun aptal kariyerini ne kadar etkilediği..."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim."

"Biliyorum."

Yumruğuyla direksiyona vurdu. Benim için bu kadar sinirlenmiş olması beni biraz utandırıyordu.

Ama Jared böyleydi.

"Dört buçuk hafta," dedi.

BÖLÜM DÖRT, Satchel ve Dylan hafif canlı müzik çalan bir kahvecide oturup Satchel'ın amcasının onlara söylediklerini tartışıyorlar; ayrıca Dylan, ikinci indie çocuk Finn'in, Satchel'a karşı hisleri olduğunun bariz olduğunu söylüyor; Satchel, Dylan'ın bunu söylemesinin asıl sebebinin kendisinin ondan hoşlanması olduğunu anlamıyor; daha sonra Ölümsüzler'in Haberci'si, indie çocuk Kerouac'e şaşırtıcı bir teklifte bulunuyor.

TAMAM, BAK, BAZI konuları masaya sermem gerekiyordu. Keşke öyle olmasaydı ama gerekiyordu işte. Bu, beni ya da sevdiklerimi tanımlamıyordu, tamam mı? Hayat böyleydi. Biz de hayatımıza devam etmiştik.Ama bilmeniz lazım.

Öyleyse...

Dört yıl önce, yani ben on üç, o da on dört yaşındayken kız kardeşim kalp krizi geçirdi. Buna, Mel'in kendini ölümüne aç bırakmasından kaynaklanan kalbindeki ritim bozukluğu sebep olmuştu.

Hastaneye giderken ambulansta öldü. Tahmin edebileceğiniz üzere onu diriltmeyi başardılar ama dört dakikalığına öldüğü, onu kaybettiğimiz gerçeği değişmedi. Bu konuda hiçbir şey hatırlamadığını söylüyordu: Ona, karşı tarafa yapacağı yolculukta yardımcı olacak ışıklar, tüneller, melekler, yaşlı akrabalar ya da türlü suratlı Labradorlar yoktu. Ama tuhaf bir şekilde bunun tersini de hatırlamıyordu. Hiçlik, boşluk ya da her şeyi unuttuğunu hatırlamıyordu. Hafızası kalp kriziyle durmuş, hastanede tekrar çalışmaya başlamıştı.

"Hatırlamayı dilemiyor musun?" diye sormuştum ona bir keresinde.

Bana kendisinden bir yavru ördeği öldürmesini istemişim gibi bakmıştı. "Kesinlikle hayır."

Aile olarak bu olay sırasında nerede miydik? Annem Eyalet Senatosu'nda vali vekilliğine adaydı. Eyalet politikası ya da yerel politika hakkında çoğu kişi gibi pek bilginizin/ilginizin olmadığını tahmin ediyorum ama bu annemin hem alçakgönüllü hem de çok çok büyük bir olay olarak nitelediği bir şeydi. Üç yıldır buna hazırlanıyordu, diğer adaylardan *çok* daha fazla. Ve partisinin adayları arasında birinci olarak seçilip seçilmeyeceğini görmek için bol bol fotoğraf çektiriyorduk.

Çünkü feci mükemmel ve sevimliydik. Mitchellar tam eyaletin istediği mükemmel aileydi. Sağlıklı ve hiç de tehditkâr olmayan, tamamen ortalama gülümsemelerimize bir bakın hele. Saçlarımız orta sınıftan geldiğimizi gösteriyordu ancak sizinkilerden daha iyi de değillerdi.

Babamız süper destekleyici ve belki arka planda daha fazlasına sahip olan modern bir politik eşti. İki kibar, notları iyi büyük çocuklar ve de en son çıkan Disney kadın kahramanı kadar eğlenceli, güzeller güzeli küçük Meredith. Vali Yardımcısı Alice Mitchell sizin, Vali'nin ölmesi durumunda fırsata atlamak için ortalarda dolanan mütevazı kamu görevliniz olduğu kadar arkadaşınız da olmaz mıydı?

Sorun kimsenin onu duymamış olması, kampanyanın yeterli parası olmaması ve anketlerde istikrarlı bir şekilde hep dördüncü çıkmasıydı.

Mel'e bazı basın fotoğraflarında "biraz şişman" göründüğünü söyleyen annem değildi, onun ayda bir gelen ve art arda sigara içen sakallı kampanya danışmanı Malcolm'dı. Ama Malcolm bunu dediğinde annem onu kovmamıştı.

Bu, Mel'in yemek yemeyi bırakması için yeterli miydi? Belki. Ondan önce de psikolojik sağlığı çok yerinde bireyler sayılmazdık. İlk olarak, babam eskiden baş satış müdürü olarak çalıştığı Rick Amca'mın araba bayiliğinden zimmetine geçirdiği paraları hâlâ geri ödediği için göründüğü kadar paramız yoktu. Şimdi oturduğumuz evi satın almak için babam Rick'in gözünün önünden para çalmıştı. Tutuklanmalıydı. Hâlâ hapiste olmalıydı.

Ama Rick annemin erkek kardeşiydi ve annem o yıl, Temsilciler Meclisi'nden Eyalet Senatosu'na yükselmeye çalışıyordu. Herhangi bir skandal kariyerini bitirirdi, bu yüzden annemle babam sadece boşanmamakla kalmadılar, annem aynı zamanda inanılmaz bir şekilde Rick Amca'mın sırrı saklamasını ve, *buna inanamayacaksınız*, babamın orada çalışmaya devam etmesini sağladı. Artık hesaplara giriş izni yoktu elbette ama paranın tamamını

faiziyle geri ödeyene kadar araba satmaya devam edecekti. Ki büyük ihtimalle bunu emekliliğe kadar sürdürecekti. Dediğim gibi, Rick Amca artık buralara fazla gelmiyordu.

Yani o sıralar para, kariyer, ev, baba da dahil olmak üzere her şeyimizi kaybetmek üzereyken gelecek vaat eden bir politikacının yüksek işlevli ailesi gibi davranıyorduk. Babam her gün içiyordu (hep içmişti, şimdi de içiyordu). Annem kendini politikaya vermişti ve mütevazı anlatıcınız Mikey Mitchell ise o kadar gergindi ki ilk defa kompülsif döngülere sıkışmaya başlamıştı. Altıncı sınıf sanat dolabımı sayıyor ve tekrar (sonra bir daha ve bir kere daha) sayıyordum. Asla "doğru"nun ne olduğunu öğrenmemiş olmama rağmen, "doğru şekilde" yapmadığımı düşündüğüm için zavallı köpeğimiz Martha'yı (kirpiden dolayı ölmeden önce) aynı yolda saatlerce yürüterek çıldırtıyordum. Doktor Luther adlı bir psikiyatra gönderilerek ilaç almıştım. Ve tüm bunlar annem hedef yükseltip daha yüksek bir pozisyon için aday olmadan önceydi.Yani demek istediğim delilik mayamızda vardı. Kız kardeşim ise de o boktan soruna yakalanmıştı.Şu onu öldüren şeye.

Annemin kampanyasını da öldüren oydu. Malcolm basını uzak tutmaya çalışmış (ve o sırada vampir aşkları türemişti, hakkında haber yazılacak birçok indie çocuk "gizemli" şekilde ölmüştü) ama annemin *"her ailenin* başına gelebilecek bir kriz" için geri çekilmesine sebep olacak kadar bilginin basına sızmasına engel olamamıştı.

Sorunu yaratan kişiler olmak yerine Mel için imkân sağlayabilmek için ATT, yani aile tabanlı tedavi diye bir şeye başladık. Bir süreliğine işe yaradı da. Annem, Mel'in en sonunda kabul ettiği kademeli bir yemek yeme rutini

oluşturdu. Mel'in durumu hakkında yargılamayan bir şekilde konuşmak üzerine ve yemek konusuna nasıl yaklaşmamız gerektiğine dair talimatlar aldık ki Meredith'le ben bunlara uymaya dünden razıydık. Onu kaybederiz diye o kadar korkmuştuk ki yardımının dokunacağını bilsek giysilerimizi ateşe bile verebilirdik. Babam da daha az içti.

Böylece Mel iyileşti. Çok değil ama onu sağlıklı gösterecek kadar kilo aldı. Bu biraz zaman aldı, neredeyse bir yıl sürdü ki Mel'in şu an mezun oluyor olması gerekirken ikimizin de son sınıf olmamızın sebebi buydu. Ama Mel durumun üstesinden geldi ve okula geri döndüğümüzde de kimse ona fazla bulaşmadı. Artık aynı dönemde olduğumuz için Henna ile de o sıralar yakınlaştılar. Bu arada annem Eyalet Senatosu'na geri döndü. Vali yardımcılığına başka birisi atandı ve hemen ardından genel seçimde seçmenlerce yenilgiye uğradı. Annem sert, dalgın bir bakışla olaya "her işte bir hayır vardır" demeye başladı. Ben Doktor Luther'la görüşmelerimi bitirdim. Anksiyete ilaçlarını bıraktım. Her şey neredeyse normale dönmüştü.

Ve sanırım sorun da buydu. Mel'in çok hasta olmasına katlanabilirlerdi. Ama onun iyileşmesine dayanabildiklerini sanmıyordum. İnternette neredeyse sekiz yüz saat boyunca gergin bir şekilde araştırma yaptıktan sonra onlara anoreksiyası olanların yüzde doksanının iyileştiğini söylemek istedim ama zaman geçtikte karşılarında öylece oturan sağlıklı kızlarına içerlenmeye başlıyorlardı. Onun uğruna çok şey feda etmişlerdi ve artık onlara ihtiyacı yoktu, belki de hiçbir zaman olmamıştı.(Ki ihtiyacı vardı. Onu kaybedebilirdik. *Ben* onu kaybedebilirdim. Ya sonra ne olacaktı?)

Annem, üstü kapalı "kaçırılmış fırsatlar" göndermeleri yapmaya başlayıp, başkentte önemli işler yaptığı gerekçesiyle ATT oturumlarına gelmeyi bıraktı. Annem Mel'in diyetini Mel'e, önerilenden dört ay erken, devretti. Mel benden yardım etmemi istedi, ben de ettim ve hâlâ ediyorum.

Yine babamı az görmeye başladık. Ya ofisinde ya da evdeki çalışma odasında leş gibi alkol kokarak uyukluyordu. Dürüst olmak gerekirse diğer alkoliklere göre daha az bakım gerektiriyordu. Çoğu zaman işe zamanında gidiyor, hiçbir zaman şiddete başvurmuyor ya da ürkütücü olmuyor ve araba kullanılacağı zaman direksiyonu anneme bırakıyordu. Sanırım annem, bir gün olur da başı belaya girerse ona ne yapacağını söyleyerek babamı beladan uzak tutuyordu.İşte olduğumuz yere böyle geldik. Ben kız kardeşimin yemek yediğinden emin oluyorum, o da bana tiklerim ve döngülerimde yardımcı oluyor ve ikimiz de Meredith'e bakıyor ve ebeveynlerimize ayak bağı olmamaya çalışıyoruz.

Ama asıl anlatmak istediğim hikâye bu değil. Bunlar geçmişte kaldı. Hayatının bu parçası başkalarının hikâyeleri tarafından ele geçirilip sonuna kadar hayatta kalmak için sıkı sıkı tutularak bittiğinde de kendi hikâyende kaldığın yerden devam etmek için beklediğin parça. Biz de öyle yaptık. Ben, Mel ve Meredith hayatlarımıza devam ettik, artık içinde yaşadığımız hikâyelere aitiz.

Yoksa değil miyiz?

"Yirmi dördünde," dedi Meredith, bizi zihniyle ateşe vermeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. Belki de öyle ya-

pıyordu. "Yani üç hafta sonra. Not almayacak mısınız?"

"Sekiz yüz kere söyledin zaten." Mel koltuğumuzda arkasına yaslanarak esnedi. "Telefonumda kayıtlı, odamdaki takvimde yazıyor, her saniye televizyonda gösteriliyor ve nedense gün yaklaştıkça tekrar tekrar bana hatırlatacakmışsın gibi bir hisse kapılıyorum."

"Mezuniyetinizden bir hafta önce, yani işten izin almak için yeterli..."

Meredith'in tek tek maddeleri saydığı parmaklarını tuttum. "Boş olup olmamız önemli değil. Biletler iki saniye içinde tükenecek zaten."

Meredith tablet bilgisayarını açıp okumaya başladı. "Bu özel gösterinin yerel hayranlarına teşekkür olarak, Bolts of Fire biletleri..." bize baktı, "sekiz ve on iki yaş arası ve 98--- posta kodlu yerde yaşayan herkes için satışa sunuldu." Tableti kapattı. "Tek yapman gereken ilk kaydolanlardan olmak."

"Dur tahmin edeyim," dedim.

"Yapalı yıllar oldu," dedi babamın lafını kullanarak. "Hayran kulübü üyelerine öncelik tanıyorlar."

"Şimdi tek yapman gereken annemi izin vermesi için ikna etmek," dedi Mel.

"Konuşacağım," dedi Meredith, "yardım ederseniz. Ama beni götürmeyeceğini biliyorsunuz, o yüzden hazırlıklı olun."

Annem birkaç yıl önce hemen ayrılamadığı büyük kalabalıklardan kaçınmaya başlamıştı çünkü kalabalıklar, insanların nefret ettikleri ve özellikle öldürücü olmayan hız limitlerini destekleyen politikacıları taciz edebildikleri yerlere dönüşmüşlerdi. Her yerde, kilisede bile en fazla otuz dakika kalıyordu ve açıkçası bu kez ona hak veriyordum."Ben varım," dedi Mel. "Country

müziğinden nefret etsem de. Dünyadaki en harika ablayım."

"Ben de varım," dedim. "Gerçi ağabeyin olarak, muhtemelen ben en fazla en iyi ikinci abla olabiliyorum."

"Ama," dedi Mel, kaşlarını kaldırarak. Devamını açıklamasına gerek yoktu.

Annemin büyük kalabalıklara duyduğu tiksinti şöyle dursun, Bolts of Fire bizden bir saat uzaklıktaki şehirden bir saat uzaklıktaki şehre iki kere turneye gelmişti. Meredith yalvarmaya, rüşvet vermeye, sinir krizine girmeye, tatlı dille halletmeye, tehdit etmeye, talep etmeye ve annemi panikle ikna etmeye çalışmıştı. Ama Mel'in zor zamanlarından ve benim takıntılarımdan sonra annem son kalan düzgün çocuğunu kaybetmeyi göze alamıyordu. Meredith bir rock konseri "atmosferi" için fazla küçüktü (ki bu Bolts of Fire söz konusu olduğunda biraz abes kaçıyordu çünkü onlar fazlasıyla temiz, iyilik timsaliydiler ve barlarında sadece portakallı Tang satılıyordu) ve gece geç saate kadar ayakta kalmak için de çok küçüktü. Kısaca hayır, tartışması bile olmaz, bana internet ayrıcalıklarını elinden aldırma.

"Ama artık on yaşındayım," dedi Meredith. "Çift haneli. Hem buradan beş dakika falan uzaklıkta. Yatma zamanından önce evde olurum; konseri, kanserli kız sabah tedaviye gidebilsin diye erken yapıyorlar."

Mel omuz silkti. "Bize düşmez."

"Gitmezsem ölürüm. Ölürüm bak. Gerçekten."

"Sen de kanser hastası olduğunu söyleyemez misin?" diye önerdi Mel. "O zaman seni annem olsa da olmasa da içeri alırlar."

Meredith'in gözleri önce şoktan, sonra da muhteşem plandan dolayı büyüdü...

"Hayatta olmaz, Merde Breath," dedim. "Bir sürü nedenden dolayı olmaz."

Yukarı kattaki merdiven sahanlığında bir kapı açıldı. Babam iç çamaşırlarıyla dışarı çıktı. Meredith başını çevirdi. Babam bize orada olup olmadığımızdan emin değilmiş gibi baktı. İç çamaşırının lastiğinden fırlamış kıllı göbeğini kaşıdı ve yeni uyanmış gibi ağzını şapırdattı. Bu muhtemel bir durumdu zira akşamın altısıydı."Gömleğimi gördünüz mü?" diye sordu, içkiden dili dolanarak. "Şu yılan balıklı olanı?"

Mel'e döndüm. "Yılan balığı mı?" dedim sadece ağzımı oynatarak.

"Sanırım annem onu yıkıyor," diye yalan söyledi Mel. "Niye çift manşetli kırmızı olanı giymiyorsun?"

Mel'in ne dediğini duymamış gibi bir dakika bekledikten sonra sesli bir şekilde osurup bir şey söylemeden ofisine döndü.

Sabıkalı açgözlülüğünü saymazsanız, babam ayık olduğunda eğlenceli, zeki, sıcakkanlı bir adamdı. Özellikle Mel, kendimi bildim bileli onu çok severdi. Ve babam onu öyle hayal kırıklığına uğratmıştı ki bu onu tam anlamıyla boğuyordu.

Bakın, o akşam birkaç şey daha oldu; Meredith annemle Bolts of Fire hakkında tartıştı; Mel, Henna'ya gitmek için evden sıvıştı ama bunlar çok da önemli şeyler değillerdi. Sadece şunu hatırlayın, bunlar geçmişte kalmış olaylar. Size anlatmak istediğim hikâyeler değiller. Hem de hiç.

Bunları bilmeniz lazım ama gerisini, kendi hikâyemi ben seçiyorum.

Eğer bunu yapmazsanız, vazgeçin gitsin.

BÖLÜM BEŞ, indie çocuk Kerouac, Ölümsüzler'in Kapısı'nı açarak Kraliyet Ailesi ve halkını yarıklardan içeri, bu dünyaya alıyor; sonra Haberci'nin ona yalan söylediğini öğrenip yalnız başına ölüyor.

CUMA GÜNÜ, HENNA bizi arabayla getirdiği, mezuniyet elbisesini (krem ve bordo renginde) aldığı ve benim smokinimi (siyah) kiralayacağım yerden dönerken nasıl olduysa tam yarım saat boyunca yalnız kaldık.

Mezuniyete birlikte gitmiyorduk. Yani, gidiyorduk ama öyle değildi. Henna, Tony'den ona çoktan söz verdikten sonra ayrıldığı için mezuniyete birlikte gitmek isteyeceği herkes çoktan başka birini bulmuştu. Mel son sınıftakilerden bir yaş büyüktü ve ona çıkma teklif edenler Mel'in Tanrı'ya şükür bir gram ilgisinin olmadığı, sorunlu kız kokusunu alabildiğini düşünen tuhaf tiplerdi.

Jared mezuniyete bir erkekle gelse muhtemelen kimse bir şey demezdi ama her zamanki gibi yarım yamalak bir cevapla geçiştirmişti. Ben mi? Eski kız arkadaşım Vanessa Wright'a sormak için o kadar çok beklemiştim ama o Tony, Kim'in geriye kalan parçalarını tercih etmişti.

Sonra bilin bakalım ne oldu. Ben, kız kardeşim, en yakın arkadaşım ve Henna, ancak en aptal gençlik filmlerinde ve en klişe gençlik kitaplarında ortaya atılan o fikri kullanıp mezuniyete dört kişi gitmeye karar verdik. Güvenin bana, yalnızca yapmak zorunda kaldığınızda kulağa havalı geliyordu.

En azından birlikte gittiğim insanları seviyordum ve hep beraber olacaktık.

"Mike?" diye seslendi Henna yola devam ederken.

"Efendim?"

Hemen cevap vermedi. Sessizlik o kadar uzadı ki Mel'e mezuniyete gitmek için kullanacağımız limuzini onaylayıp onaylamadığını sorduğum mesaja devam etmek için telefonuma baktım. (Ne bekliyordun ki? Taşra çocuklarıyız biz. Limuzin gibi şeylere *bayılırız*.)

"Henna?"

Burnundan derin bir nefes verdi. "Mezuniyet balosuna dörtlü olarak gitmeye katılmasam bana gerçekten kızar mısınız?"

Ah. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Tabii ki kızarız," dedim. "Bu yüzden Mel ya da Jared yerine bana soruyorsun ya. Sana bağırmaya en az meyilli kişi benim."

Ana yoldan eve uzanan iki tarafı ağaçlı yola dönerken, "Lütfen bana bağırma," dedi. Güneş birkaç gündür bizi terk etmişti ve yağmur yağmaya başlayınca Henna silecekleri açtı.

"Kiminle gitmek..." diye başladım ama sormama gerek yoktu, değil mi?

"Yeni geldi," dedi Henna. "Kimseyi tanımıyor. Mezuniyetten önce yeni bir okula geçiş yapmak kim bilir ne kadar..."

"Henna..."

"Henüz ona sormadım. Ama sormak istiyorum." Bana bir bakış attı. "Çok kötü bir şey mi yapmış olurum? Benden nefret eder misin?"

"Oysa her şeyi ayarlamıştık. Çok ezik işi olacaktı ama en azından dördümüz beraber..."

"Peki, şuna ne dersin? Beşimiz gitsek?"

"Ama o senin eşin olacak."

"Şey. Evet."

"*Henna...*"

"Lütfen bağırma," İrkilmişti. "Midemi ağrıtıyor."

"Sesimi yükseltmedim bile."

"Yükseltebilirmişsin gibi geldi."

Bu beni gerçekten sinirlendirmişti. "Hayatım boyunca sana ne zaman bağırdım?"

"Hiçbir zaman, biliyorum." Bir dakikalığına ağır ağır nefes alıp verdi. "Midem ağrıyor."

"Bize sormaktan çekiniyordun."

"Evet."

"Sana hayır diyebileceğinden ötürü de endişelisin."

"Evet."

"Annenle babanın tanımadıkları biriyle mezuniyet balosuna gitmene izin vermeyeceklerinden endişelendiğinden, seninle gelmesini çok istemene rağmen hepimizle beraber geliyor gibi göstereceksin."

Yutkunduğunu gördüm. "Orta Afrika Cumhuriyeti'nde savaş var."

"...*Ne?*"

"Yine de gidecekler Mikey. Mültecilere yardım edecekler. Ama savaş bu. Gerçek bir savaş. Güvende olacağımızı söylüyorlar ama..."

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda biraz döndüm. "Bu delilik."

"Ve midemi ağrıtan şey aptal *mezuniyet balosu*." Güldü ama gülüşü boğazından boğuk çıkmıştı. "Sizi yüzüstü bırakmak istemiyorum. Ve bu Nathan konusu da nereden çıktı bilmiyorum..."

"Onu tanımıyorsun bile..."

"Biliyorum! Onunla üç kere falan konuştum! Ama Mel'e söylediğim gibi. Onu gördüğümde öyle çok midem sıkışıyor ki. İki kelimeyi zor bir araya getiriyorum ki ben *zeki biriyim* Mike!" Başını sağa sola salladı. "Sebebin muhtemelen Nathan olmadığını bilecek kadar zekiyim. Elimizden kayıp gidiyor, değil mi? Okul bitiyor. Savaşın ortasında olacağım. *Ebeveynlerimle.* Midem sürekli ağrıyor, Nathan da bunu unutmamı sağlıyor."

"...iyi anlamda."

Başıyla onayladı. "Bunu sana söylediğim için üzgünüm. O kadar kişi arasından."

Göz kırpıştırdım. "O kadar kişi arasından," diye tekrarladım.

Tekrar bana baktı. Sonra bir kere daha. Belli ki bir şey söylemek istiyordu ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ya da beni incitmek istemiyordu.

O kadar kişi arasından bana.

Arabayı sürüp bir o yana bir bu yana dönerken, sonra da bizi kendi evlerimize götüren yola girerken profiline bakakaldım.

Güzeldi ama onunki aptal bir güzellik değildi. Bazen saçını kıvırcık bırakır, bazen düzleştirirdi. Fark etmezdi. Tanrı'nın unuttuğu bu kasabada siyahi tenler için malzeme bulmanın zor olduğunu söylese de makyaj yapıp yapmaması fark etmezdi.

Ama fark etmezdi. Güzeldi. Yanağındaki küçük yara onu daha da güzelleştiriyordu. Babasından ona miras kalan büyük ihtimalle tek şey güzelim çilleriydi. Ve ön dişlerinin hafifçe çıkık oluşu. Ve berbat küpe zevki. Hiçbiri fark etmezdi. Ya da tüm bunlar onu daha güzel gösterdiği için fark ederdi.

Ve onun böyle düşündüğümü bildiğini biliyordum.

Nasıl bilmesindi ki? Söylediği gibi zekiydi ve kız kardeşimle çok yakın arkadaşlardı. Bilmemesinin hiç yolu *yoktu.*

Yine de beni değil, Nathan'ı arzuluyordu. Çok iyi anladığım anksiyetesi güvenli bir yer aramış ve Nathan'ı bulmuştu. Beni değil. Ve Henna bunu nasıl karşılayacağımı biliyordu.

Bu kalbimi acıtmalıydı. Acıtmıştı da. Hissedebiliyordum. Ayrıca nasıl hissettiğimi bildiği için utanıyor olmalıydım ki utanıyordum da. Fakat ona baktığımda her şeyi yoluna koymak istiyordum.

Bu yüzden neden, "Sana âşığım Henna," dediğimi bilmiyordum.

Karşılık olarak biraz gülümsedi; gülümsediğine, benim ağzımdan çıkanlara şaşırmam kadar şaşırmışa benziyordu.

"Mikey," dedi. "Âşık olduğunu düşünmüyorum."

Sonra da ağaçların arasından çıkıp önümüze atlayan geyiği görünce çığlık attı. Frene basacak zaman bulamadan hayvanın ayağını yerden keserek ona çarptık ki herkes bilirdi ki bu bir geyiğe çarptığınızda olabilecek en kötü

şeydi, çünkü üç tonluk paniklemiş, ölmek üzere olan, durdurulamaz bir geyik cesedi tam üzerinize geliyordu.

İşte insanlar böyle ölüyor, diye düşündüm tam o anda...

İkimiz de koltukların ortasına doğru eğilince kafalarımız, komik bir Hindistan cevizi sesiyle birbirine vurdu ve cam kırıldı. Üzerimizdeki metal eğiliyordu (hem de *çok* sesli bir şekilde) ve bir şey sert bir şekilde yanağıma çarptı, Henna'nın hafif bir "ahh" sesi çıkardığını duydum ve bedeni benimkinden uzaklaştı; ancak o zaman arabanın hâlâ hareket ettiğini fark ettim, onu yönlendirmek için uzandım ama direksiyon kırılmıştı ve dönüp yana yattığımızı hissedebiliyordum. Sonra bir şeye çarparak durduk ve yolcu tarafının hava yastığı aniden açıldı, tam anlamıyla o anda burnumun kırıldığını hissettim.

Sonra sessizlik oldu.

"Henna?" dedim. "*Henna!*"

Nihayet duyduğum sesi derin, genizden ve acı doluydu.

Kendimi neredeyse oturur pozisyona getirdim. Yağmur yüzüme vuruyordu. Henna'nın arabasının tavanının hemen hemen tamamı sıyrılmıştı. Gösterge paneline ittirilmiştik; her nasılsa mucizevi bir şekilde tepemizden geçip gitmiş geyiği görmek için boynumu çevirdim (ah, ah, *ah*). Vücudu tüm arka koltuğu kaplıyordu, boynu kırıktı, ölü ağırlığı üzerimize baskı yapıyordu. Şimdi bir hendek olduğunu fark ettiğim şeye doğru düşerken motor durmuştu ve etrafımızdaki sesleri duyabiliyordum.

Şok geçiriyor olmalıydım. Düzinelerce geyik, düzinelercesi ormandan dışarı çıkıp yolu geçerek bizim olduğumuz tarafa geliyor, sonra da diğer taraftaki ağaç sınırında gözden kayboluyordu.

Gelmeye devam ediyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. İnanılmaz gerçekdışı bir görüntüydü.

"Mikey?" dedi Henna, gözleri korkuyla ve benim de gördüğüm şeyin şokuyla kocaman olmuştu. Sol kolu berbat görünüyordu, korkunç bir şekilde bükülmüştü. O yüzden, ortasında bir ada gibi durduğumuz geyik seli etrafımızdan geçerken sağ elini tuttum.İri yarı Latin kökenli Doktor 'Bana Steve Deyin', "Sana yalan söylemeyeceğim," dedi sağ yanağımı dikerken, "bir süre biraz kötü görüneceksin."

"Daha mezuniyet fotoğrafını çektirmedi bile," dedi sedyenin yan tarafında kollarını kavuşturmuş bir şekilde ayakta duran ve tam olarak olmasa da giderek daha sağlam bir şekilde Bana Steve Deyin'le flört eden Mel.

"O halde fotoğrafında iki tane mor gözün olacak," dedi Steve bana. "Burnunu yerine yerleştirdim..." Mel'e gülümseyerek baktı, "ki bu konuda uzmanlaşıyorum," tekrar bana baktı, "o yüzden bir haftaya yakın bir zamanda eski haline benzeyecek ancak senin yerinde olsam destekleme bandajını birkaç hafta daha tutardım, yoksa nefes alamazsın. Ve buna gelecek olursak..." Dikdörtgen şeklindeki gazlı bezi dikişlerimin üzerine koydu, "Muhtemelen camdan değil de boynuz ya da toynak darbesinden olduğunu düşünüyorum. Feci hırpalanmışsın. Elimden gelenin en iyisini yaptım ama yara izi kalacak dostum."

"Seni daha haşin gösterecek," dedi Mel.

"Tabii, bu sabah uyandığımda," dedim, "ilk fark ettiğim şey yeterince haşin olmadığımdı."

"Şanslı günündesin öyleyse," dedi Bana Steve Deyin.

"Öyle," dedi Mel, her ağlamak üzereyken olduğu gibi yüzü sinirli bir hal almıştı. "Ölebilirdi."

Doktor Steve durumu sezip oradan ayrılmak için bir bahane uydurmaya başladı. "Dur," dedi Mel. Hasta kayıt

kâğıdını yırtarak çıkardı ve üzerine telefon numarasını yazdı. Kâğıdı Steve'e verdi. "Sorun yok. Neredeyse on dokuz yaşındayım. Çoktan üniversitede olmalıydım. Sıkıntı yok yani."

Steve sadece güldü ama numarayı yine de aldı. "Şimdi git lütfen," dedi Mel. "Neredeyse öldüğü için erkek kardeşime bağırmak istiyorum."

Yalnız kaldığımızda bağırmadı. Önümde durup çok hafifçe yüzümdeki yaralara dokundu. Sonra ağlamaya başladı, yüzünde çok kızgın bir ifade vardı görünüyordu ama bunu söylesem kafamı uçururdu.

"Mikey," dedi sonunda.

"Biliyorum," dedim.

Bana hafifçe sarılmaya çalıştı ama bu bile fazla gelmişti. "Kaburgalar! Kaburgalar! Kaburgalar!" dedim inleyerek. Sedyede yanıma oturdu.

Sokağımızdaki hafif faşistlerin ve ot yetiştiricilerinin, konu araba kazası olunca oldukça iyi kalpli oldukları ortaya çıktı. O sırada telefon, gösterge panelinin altında bir yerlerde kaybolmuştu; Henna ise hâlâ sıkışmış durumdaydı o yüzden 911'i kimin aradığını bilmiyordum. Ambulans ve itfaiye gelmeden önce bile insanlar ellerinde havlularla evlerinden yanımıza koşmuşlardı. Gerçi ilk gelenler son geyik selinin kayboluşunu izlemek için şöyle bir durmuştu fakat sonra havluları suratımıza tutmuşlardı. Araba ateş alır diye, bir çift Henna'nın kapısını açıp onu çıkarmaya çalışmıştı. Henna kolu oynadığı her saniye bağırmış ve geyik çarptığında altı kapı falan ötemizde olan Bay ve Bayan Silvennoinen getirildiğinde bile elimi bırakmamıştı. Ailesi inanılmaz bir biçimde sakindi, öyle ki ancak onları gördüğümde canımın ne kadar yandığını anlayabilmiştim.

Birileri benim evimi de aramıştı. Annem Meredith'i Jazz & Step dersinden almaya gitmişti, o yüzden babamla hiç uğraşmadan kendi arabasıyla yolda beliren Mel olmuştu. Henna'yla ben ambulansa alınmıştık ve Silvennoinenler ambulansı takip etmişti. Henna sonra kolu için doğrudan ameliyata alınmıştı.

Sağlık ekibi onu bayıltmadan önceki son sözü, "Mike," olmuştu.

"Jared'ı aradım," dedi Mel. "Gece yarısı gelecek. Çayır'a."

"İyi," dedim. "Teşekkürler."

Eli sedyede benimkinin yanında duruyordu, ardından parmaklarını benimkilere dolayıp sıktı. Ne kadar şanslı olduğumu görüyor musunuz? İnsanların beni sevdiğini bildiğimi? Çok şanslıydım. Manyak şanslıydım.

Annemi görmeden önce sesini duyduk. Mel elimi bıraktı. Annem acil serviste oturduğumuz perdeli köşeyi dönüp endişeli bir yüzle karşımızda belirdi; öyle korkmuş görünüyordu ki birden kendimi altı yaşındaymışım da bisikletten düşüp kendimi onun kollarına bırakmışım gibi hissettim.

Bu his tam tamına dört saniye sürdü, sonra annem bana sarılmaya kalkıştı. "Kaburgalar!" diyerek neredeyse feryat ettim.

"Üzgünüm tatlım," dedi geri çekilip. Yüzüme dokunmaya çalıştığında kendimi geri çekmek zorunda hissettim. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

"Bandajları göremiyor musun?" diye sordu Mel. "Ve kanı?"

"Evet," dedi annem, "neden kimse bunları temizlemedi?"

"Temizlediler," dedim. "Çoğunu."

Yüzü tekrar yumuşadı. "Ne kadar kötü?"

Omuz silktim, sonra da yüzümü buruşturdum çünkü omuz silkmek canımı yakıyordu. "Yanağımda kesik var, burnum kırık, sol kaburgalarımın çoğu çatlamış, bileğim burkulmuş. Henna daha kötü durumda."

"İçeri girerken Mattias ve Caroline'i gördüm," dedi annem, Henna'nın ebeveynlerini kastederek. "Şu an ameliyatta ama kırık kolu ve köprücük kemiği dışında onun da senin gibi sadece şişlikleri ve yaraları var."

"*Sadece?*" diye tekrarladım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Şanslıyız biz. Ama korkutucuydu. Ve garip."

"Henna'nın arabasını bir görmelisin," dedi Mel. "Kafası uçmuş."

"Meredith nerede?" diye sordum.

"Bekleme salonunda. Caroline birkaç dakikalığına onunla ilgileniyor," dedi annem.

"Birisi babama haber vermeli," dedi Mel.

Annemin yüzü kısa süreliğine bir rahatsızlık ifadesi aldı, sonra o ifadeyi yok etti. "Eve döndüğümde ona söylerim." İkimize de değişik bir şekilde baktı. "Dinleyin, bunun yeri ve zamanı olmadığını biliyorum..."

"O zaman niye yapıyorsun?" dedi Mel.

"Neyi niye yapıyorum?"

"Her ne yapacaksan onu."

Aynı ifade annemin yüzüne geri döndü. "Artık iyi olduğunu biliyorum," dedi bana.

"Tam olarak değilim gerçi..."

"Nasıl olsa haberlerde göreceksiniz. Benden duymanızı istiyorum."

Kafa karıştırıcı bir saniye boyunca bunun, kimsenin

hakkında tatmin edici bir açıklama yapmadığı ve annemin bir açıklama bulabilmiş olsa gerçekten olağanüstü olacağı, geyik olayıyla ilgili olduğunu düşündüm. Gerçi şoktaydım ve düşünceler kafamda sürekli dolanıyordu ama işte tam o sırada, "Mankiewicz öldü," dedi annem. Ben de Mankiewicz adında bir geyik tanıyıp tanımadığımı düşündüm.

"Ne?" diye sordu Mel, dikkatlice.

"Bu sabah olmuş," dedi annem biraz da hevesle. "İnme inmiş. Başkentteki evindeymiş."

Yine duraksayınca bu haber için, burada, benim burnum böyle görünürken yanlış bir tepki olsa da gülümsememek için kendini zor tuttuğunu gördüm.

Mankiewicz bir geyik değildi. Annem doğmadan önce bile görevde olan milletvekilimizdi. Bir milyon yaşındaydı, bu kongre bölgesinde çok seviliyordu ve hiçbir seçimde kesinlikle yenilmiyordu.

Artık ölmüştü.

"Protokol yedi gün," dedi annem, artık gülümsememek için uğraşmıyordu bile. "Saygıdan yedi gün bekleyip onun koltuğuna talip olduğumu açıklayacağım." Haberi sindirmemizi bekledi. Bizse ona sadece bakakaldık. "Hatta eyalet partisi beni aradı, beni arayıp katılmamı *istediler.*"

Gülümsemesi bir anda yüzünde dondu. "Sanırım arkadaşınızın babası da katılacak ama o her zamanki gibi kaybedecek. Yani kısaca koltuk benim." Mel'e döndü. "Sen de sonunda bana oy verecek yaşa geldin!"

Ardından ellerini çırptı. Gerçekten çırptı.

"Anneniz Amerika Birleşik Devletleri Kongre Üyesi olacak," dedi. "Hem de Washington'da!"

"Oğlunun yanağında kalıcı bir yara olacak," dedi Mel.

"Ah," dedi annem, "elbette, biliyorum ama bugün haberler gösterince düşündüm ki..." Durup kendini toparladı. "Sonunda büyük şansı elde ettim. Hem aile fotoğraflarını minimumda tutacağız, böylece kimse istemediği bir şeyi..."

"Galiba Meredith'e hayatta olduğumu söylemeliyim," dedim.

Mel bu fırsatı, beni resmi olarak taburcu eden ve eliyle 'ara beni' işareti yapan Mel'e baş sallayan Bana Steve Deyin'i bulmak için kullandı. Onu Bayan Silvennoinen'in yanında bulduğumuzda, Meredith tabletinde oyun oynuyordu. Hemen zıplayıp topallayan bacaklarıma sarıldı. "Çok üzgünüm," dedi.

"İyi olacağım ama," dedim. "Havalı bir yara izim de olacak."

"Yine de üzgünüm." Meredith anneme göz attı. "O kadar üzgünüm ki ancak *çok özel* bir şey beni kendime getirir."

"Meredith..." diye başladı annem.

"Henna nasıl?" diye sordu Mel, Bayan Silvennoinen'e. Kızı kadar güzeldi ama aynı zamanda da değildi. Henna açık bir kişiliğe sahipken, pazar günleri insanları yataklarından çıkarması gereken bir müzik vaizi olmasına rağmen Bayan Silvennoinen kapalı bir kapıydı. Tam olarak samimiyetsiz değildi, sadece ona bulaşmak istemezdiniz.

"Hayati risk içeren bir şey yok," dedi.

"Tanrı'ya şükür," dedi bize katılan Bay Silvennoinen. İki metreden uzundu ve Henna'da olmayan korkutucu soluk yeşil gözleri vardı. Sesi ve aksanı kalındı, ayrıca o kadar yakışıklıydı ki sizi hipnotize ettiğini düşünüp korkardınız.

Ama bana hep iyi davranmıştı. Kiliseye gelmem konusunda sert ve ısrarcıydı, Henna'yı da kendi beklentilerine göre hareket ettirmeye çalışıyordu ama iyi biriydi. Omzuma hafifçe elini koydu.

"Henna'ya yardım ettiğini biliyoruz, Mike," dedi.

"Teşekkürler," dedi Bayan Silvennoinen ciddi bir şekilde.

Bu insanların dört yıldır oğullarını görmediklerini hatırladım.

Zavallılar.

Onlara cevap veremeden, o âna kadar duyduğum en acılı, en korkunç inilti odayı buza çevirdi. Polisler, sesi çıkaran adamı bekleme salonundan geçirdiler. Şapkaları çıkmıştı, adamsa ne tutukluydu ne de yaralı. Belli ki onu kaybettiği bir yakınına götürüyorlardı.

"O, bizim okuldan birinin babası değil miydi?" diye fısıldayarak sordu bana Mel. "İndie çocuklardan birinin sanırım."

İnlemelerinin hâlâ duyulduğu derin koridorda kaybolana kadar onu izledik.

"Artık eve gitmek istiyorum, lütfen," dedim.

BÖLÜM ALTI, Satchel yastığında, çocukken penceresinden içeri sıvışmak için ağaca tırmanan arkadaşı Kerouac'ten bir not buluyor. Notta berbat bir hata yaptığı ve yastığına bıraktığı madalyonu Satchel'ın ne olursa olsun takması gerektiği yazıyor; Satchel madalyonu takıp, çoktan Kerouac'in babasını oğlundan geriye kalanları teşhis etmeye götürmüş olan polis amcasını arıyor.

O GECE SAAT 11.30'da alarmım çaldı. Normalde bu kadar erken uykuya dalmazdım ama en azından yarım ağrı kesici almadan duramamıştım. Anlaşılan devasa bir uçan geyik tarafından enkaz haline getirilince ağrıyan, var olduğunu bile bilmediğiniz kaslarınız vardı. Yavaşça, çok yavaşça kalktım ki yine de acıdan inlememi engelleyemedim. Üzerime bir kapüşonlu eşofman üstü geçirdim ama eğilip ayakkabı bağcıklarına uzanmak çok acıdığından terliklerimi giydim.

Bekleyip dinledim. Ev sessizdi. Annem, sabah eyalet partisiyle Mankeiwicz'in koltuğuna geçme toplantısı yapmak için başkente gideceğinden erken yatmıştı. Zaten kimse ayakta olmamı umursamazdı.

Mary Magdalene beni, merdiven sahanlığından dikkatle bakarak karşıladı.

"Gel bari," diye fısıldadım, o da çoktan mırlamaya başlamış halde beni takip etti. Ön kapıdan çıkıp, garaj yolundaki çakıl taşları ses çıkarmasın diye dikkatle yürüdüm. Yağmur durmuştu ama sis çökmüştü; yolun uzakta kalan tarafındaki sokak lambaları dünyayı boş bir beyazlığa boğuyordu. Mary Mag önümde sessiz kedi koşusunu yaparak garaj yolundan çıktı ve Çayır'a doğru yavaşça ilerledi.

Jared'ın arabası orada duruyordu.

Tüm hayatım boyunca, 1) zombiler 2) o ruh emen hayaletler 3) vampir aşkı ve ölümler döngüsü ve 4) şu an Finn'in cesedi ve geyiklerle ilgili bağlantılı ne oluyorsa onu (ki muhtemelen birbiriyle bağlantılıydı) görmüştük. Söylenenlere göre Jared'ın büyükbabasının zamanındaysa tanrılar vardı.

O zamanların indie çocukları, büyük ihtimalle eskiden onlara hipster ya da onun gibi bir şey deniyordu, savaşmış ve bazıları ölmüş; sonra yerde bir çatlak açılıp tüm mahalleyi yiyip yutmuş. Ama tabii ki, hâlâ yaşıyor olmamızdan anlaşılacağı gibi tanrılar ve tanrıçalar sonunda yenilmişler. Geldikleri yere geri gönderilmişler; dünya ise her zaman olduğu gibi hiçbir şey olmamış gibi davranmış. Çatlağın suçu volkanik depreme atılmış ve olay tarihe gömülmüş.

Jared'ın gelecekteki büyükbabasıyla (adı Herbert'mış, açık bir şekilde hipster değil) tanışıp onu beğenen bir tanrıça dışında... İkisi evlenmiş. Bir kızları olmuş ki o da Jared'ın annesi oluyordu. Bundan sonrası bayağı farklı bir hikâyeydi ve Jared bu konuda erkeklerden hoşlanması konusunda olduğundan daha hassastı. (Jared her konuda kapalı kutuydu. Jared ilk ismi bile değildi, göbek adıydı. Gerçek ismi çok fenaydı ve benden başkası bilmiyordu.)

Her neyse, Jared'ın yarı-tanrıça annesi Jared'ın babasıyla tanışıp evlenmiş. Benim doğumumdan iki ay iki gün önce bir de oğulları olmuş. Büyükannesi ve annesi artık buralarda değillerdi. Büyükannesi, Herbert öldüğünde kendi diyarına geri dönmüştü. Annesiyse aslanların, kaplanların ve leoparların soylarının tükenmesini önlemek için uluslararası bir kampanya yürütüyordu. Galiba teknik olarak Jared'ın babasıyla hâlâ evliydi ama Jared'ın çocukluğundan beri ortalarda yoktu. Geriye sadece ortaokul coğrafyası dersi veren Bay Shurin kalmıştı. Sekizinci sınıfta dersimize girmişti.

Jared bana kendini "dörtte üç Yahudi, dörtte bir tanrı" olarak gördüğünü ki bu durumun, cevabını bilmediği soruların aklında belirmesine yol açtığını söylüyordu. Onun için Bar Mitzva* düzenlenmişti. Çok eğlenceliydi.

Çoğunlukla bu konuda konuşmazdı, bu Tanrı meselesini yani. Muhtemelen siz de gay bir defans oyuncusu olsanız ve büyükanneniz Kedilerin Tanrıçası olsa bu konuda konuşmak istemezdiniz. Büyükannesi Ateş Tanrıçası ya da Savaş ya da Bolluk Tanrıçası falan olsa büyük ihtimalle her şey farklı olurdu. Yine de, Jared'ı tanıdığımdan beri

* Yahudilikte, on üç yaşına giren çocuklar için yapılan yetişkinliğe giriş töreni. –*çn*

bir kere bile kedilerin kendisine *tapmasını* içerlememişti. Onlara kibar, sabırlı davranır, onlar ilgi gösterir ve kendi hallerine bırakırdı. Aynı zamanda onları iyileştirebiliyordu.

"Limitlerim olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi, elini yanağıma koyarak. "Kedigillerden değilsin, bense gerçek tanrıçanın torunuyum sadece:"

"Biliyorum," dedim.

"Yapabileceklerim konusunda umutlarını fazla yükseltmeni istemem."

"Yükseltmedim."

"Yapabilsem yapardım."

Hafifçe gülüp acıyla irkildim. "Herkes bunu biliyor, Jared. Yapabilsen *hep* yapardın."

"Eh," dedi. "Herkes her şeyi bildiğini sanıyor. Bu biraz acıtabilir."

Birden yanağımda, dikişler çekiliyormuş gibi bir yanma oldu ve Jared'ın avucundan zayıf bir ışık yayıldı. Isınması arttıkça kaçmamaya çalıştım, ardından Jared durdu. Bandajı çıkardı. "Daha iyi görünüyor," dedi. "Ama yara izi konusunda bir şey yapabileceğimi sanmam."

"Sorun değil," dedim. "*Çok daha* iyi hissediyorum."

Gerçekten öyleydim. Dokununca yine acıyordu ama üç-dört günlük iyileşme sürecini atlatmış gibiydim. Jared'ın kedi olmayanlar için yapabileceği bu kadardı, ancak en azından dokunduğunda kaburgalarımdaki ağrıyı almış ve burnumu, yüzümde elma büyüklüğünde bir uçuk varmış gibi hissettirmişti.

Bunu bizim için hep yapardı. Spor yaralanmaları, soğuk algınlıkları, baş ağrıları. Tamamen yok edemiyordu ama doktorlarımız ve ebeveynlerimiz bağışıklık sistemimizin direncine hayran kalıyorlardı. Ayrıca kafamızın içindeki sorunları da iyileştiremiyordu. Kafanın içindeki şey de hastalıktı ama kas ağrısından çok farklıydı. Beni takıntılarımdan kurtardığında tanrı olarak değil, arkadaşım olarak yardım etmişti ama diğer her şeyi çok daha kolay hale getirmişti.

Şöyle bir şey vardı: Buna inanmayabilirdiniz. Tüm bu büyükanne, Jared, hatta indie çocuk veya vampir olaylarına inanmamayı tercih edebilirdiniz; bedenen daha iyi hissetmemin sebebinin Jared'm yapabileceğine inanmam olduğunu düşünebilirdiniz. Ama ben bu konularda ne düşündüğünüzü umursamıyordum. Gerçek ya da önemli olmadığını, büyüyünce bu saçmalıklardan kurtulacağımızı düşünüyorsanız bu beni ilgilendirmiyordu. Size neyin gerçek olduğunu söyleyemezdim.

O halde siz de benim için gerçeğin ne olduğunu söyleyemezdiniz. Seçimi yapan *bendim.* Siz değil.

Jared yorgun bir şekilde koltuğuna oturup sise doğru baktı. Mary Magdalene arkada yayılmış, hayatının en iyi sevişmesini yaşamış gibi mırlıyordu. Etrafta, Jared'ın tanrısal cazibesine kapılıp gelmiş tonla mahalle kedisi daha vardı. Gözleri Jared'ın arabasının farlarını yansıtıyordu. Birkaçı tavana ve kaportaya çıkmıştı; hepsi mırlıyor, bazılarıysa patilerini hafifçe metale ya da camlara sürtüyordu.

"Sabah Henna'yı gizlice görmeye çalışacağım," dedi Jared. "Annesiyle babasına görünmemem lazım." Bana döndü. "Ebeveynler arasında neden sevilmez oldum? Tüm ebeveynlerin *sevmesi* gereken türden bir çocuğum oysaki."

Henna'nın annesiyle babası, Jared'dan hoşlanmadıklarını tam olarak söylememişti ama tahmin etmek zor değildi. Soyu hakkında, Jared'ın kendisinin bile engelleyemediği dedikodular vardı. Pek dindar Bay ve Bayan Silvennoinen bunlara pek inanmasa da, yine de üzerlerinde onları endişelendiren bir etki bırakıyordu.

Benim ailem ise, yani annem ise duruma çok basit yaklaşıyordu.

"Mankiewicz'i duydun, değil mi?" diye sordum ona.

"Ah, tabii. Yine başlıyoruz."

Bay Shurin her seçimde annemle yarışıyordu. Hepsinde kaybediyor, bölgedeki politik nüfus ona %45'ten fazla oy sağlamasa da katılmaya devam ediyordu. Neredeyse *her şeyde* aynı bölgelerdeydiler. Hükümet Binası için yapılan dört seferde, Eyalet Senatosu için iki seferde, şimdi de kongre üyeliği için annemle karşı karşıyaydı.

Bu durum, arkadaşlığımızı arada bir tuhaf hale getiriyordu. Daha da tuhaf hale yani. Ama annemi daha çok sinir etmek için sonuna kadar gitmeye devam ediyorduk. Bay Shurin iyi biriydi, arkadaştan *başka* bir şey olacağımızı hiç düşünmüyordu.

"İddiaya girerim Mel babana oy verecek," dedim.

"Vermeli mi bilmiyorum," dedi. "Ailene bunu yapmak garip hissettiriyor."

"Anneme katlanamıyorsun bile."

"Evet ama savaşa da gerek yok, değil mi? Kimseyi incitmeye gerek yok."

"Babanın kaybetmesinin sebebi bu düşünce olabilir."

Jared güldü. "Kazanırsa ne yapacağını bildiğini pek sanmıyorum."

"Daha aylar var zaten seçimlere," dedim. "Biz gidene

kadar en azından. Belki bu sefer her şeyi onlara bırakıp gidebiliriz."

Jared'la ben farklı üniversitelere gidecektik. İkimiz de burs kazanmış ve muhtemelen ölünceye kadar yakamızı bırakmayacak krediler almıştık fakat üniversitelerimiz iki eyalet ötedeki aynı şehirdeydiler. Planımız arkadaş kalmaktı. Planımız, sonrasında para biriktirmek için birlikte ev tutmaktı. Planımız, belki de bu kasabaya bir daha hiç dönmemekti.

Üniversitelerimiz birbirinden kırk beş dakika uzaklıktaydı. Umduğumuz kadar kolay olacak mıydı? Planlarımızı gerçekleştirmek? Burada bile bir saat uzaklıktaki kasabaya gidemiyorduk.

Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordum.

Ağrıların biraz daha azaldığını hissederek yolcu koltuğunda gerindim. Park halindeki arabanın içinde donan ayaklarıma bile yetişebiliyordum artık. Bir hareket dikkatimi çekti ve bir dağ aslanının sisin içinde ortaya çıkıp Jared'ın tarafına doğru geldiğini gördüm.

"Selamlar hanımefendi," dedi Jared kapıyı açarak. Dağ aslanının kafasına elini koyarak kuyruğunun sonuna kadar tüm sırtını okşadı. Hiç dağ aslanı mırlaması duydunuz mu? Kırık bir tahliye borusu sesi gibidir. Dağ aslanı arabadan biraz uzaktaki gölgelerde otururken nemli çayırda dev pati izleri bıraktı. Deneyimlerimden, biz gidene kadar bizi tehlikeden korumak için orada bekleyeceğini biliyordum. Sanki yapabilirmiş gibi.

"*Şu* var ya," dedi Jared, kapıyı kapayıp. "Manyak bir şey."

"Henna'ya onu sevdiğimi söyledim," dedim. "Tam geyiğe çarpmadan önce."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Cevap vermek için zamanı oldu mu?"

Burnumdan yavaşça nefes aldım. Ardından burnumdan nefes *alabildiğimi* anladım. Hafifçe dokunarak, "Sağlam iş," dedim.

"Sağ ol."

"Sevmediğimi düşündüğünü söyledi."

Jared düşünceli görünüyordu. "Tuhaf bir cevap."

"Evet," dedim.

"Evet."

"...ama sağlık ekibi gelene kadar elini tuttum. Ve bayıltılmadan önce son söylediği şey benim adımdı."

Ona, Nathan ve mezuniyet balosuyla ilgili söylediklerinden bahsetmedim. Bir nevi kazanın Henna'ya unutturmasını diliyordum. Kötü bir şey miydi ki bu?

"Dostum," dedi gözlerini ovuşturan Jared, "iyileştirme beni bayağı yordu. Sanırım uyumam lazım."

"Haklısın," dedim. "Tekrar teşekkürler."

"Hiç sorun değil arkadaşım." Derin bir nefis alıp kapısını tekrar açtı. "Dur da bir hayır dualarını alayım."

Elleri havada dışarı çıkarken, yüzlerce kedi ve bir dağ aslanı onu hayranlıkla izlediler.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mel. İçeri girmemi bekliyordu.

"Galiba bu yarayla sorunum yok derken yalan söylüyorum."

"Bunun mümkün olacağını düşünmüştüm."

Koltuğa oturup sessize alınmış televizyonu ışık olsun diye açtık. Üstsüz bir kadın iki elinde de birer silahla, uzun bir koridorda Asyalı insanlara ateş ediyordu. Sonra

rahatsız ettiği belli olan kot pantolonunu çıkardı ve sadece tangasıyla ateş etmeye devam etti. Bazen dünyayı anlayamıyordum. Mel köpekler hakkında bir program açarak kanalı değiştirdi.

"Şu yara izi meselesi," dedi. "O izleri gururla taşımaktan başka çaren yok."

"Diyor kusursuz tenli kız."

"Diyor kronik zorla kusmadan ötürü diş minelerini mahveden kız. Diyor gelişme çağında kendini aç bıraktığı için göğüsleri dokuz yaşındaki oğlan çocuklarıyla yarıştırılacak durumda olan kız. Çok çeşitli yaralar var kardeşim."

Kostüm giyen köpeklerin yanıp sönen, sessiz, anlamsız resimlerini izledim. "Annemin milletvekilliği için aday olmasına aldırmıyor musun?"

"Fark eder mi ki? Bize fiilen sormadı, değil mi?"

"Artık daha iyiyiz sanıyor."

"Öyle miyiz? Öyle *değil miyiz*?"

Jared'a söylediğimi tekrarladım. "Daha çok var. Buradan gitmiş olacağız."

Kendine tümüyle güvenme ile özgüvensizliğin kombinasyonuna sahip Mel, ki bu insanların düşündüğünden daha sık görülen bir durumdu, tarih dersinden geçeceğinden şüphe ederken tıp fakültesini girmeyi planlıyordu. Büyük ihtimalle ikisini de halledecekti. Ve finalleri olması gerektiği gibi geçerse ki öyle olacaktı, ülkenin ta diğer tarafında, binlerce kilometre ötedeki bir üniversiteye gidecekti.

Kız kardeşinize bunu söylememelisiniz ama onu şu anda yanımda oturuyor olsa bile özlemeye başlamıştım.

* * *

Babam sabah 3.43'te yatağıma oturunca uyandım.

Ağlıyordu.

"Özür dilerim. Orada değildim," diye sızlandı. "Çok özür dilerim."

Hâlâ iş takımını giyiyordu. Kokuyordu.

"Yatağına dön baba," dedim. "Bir şeyim yok."

"Hayır, var," dedi başını sallayarak. "Hiç iyi değilsin."

"Peki o zaman, iyi değilim. Gecenin yarısında beni uyandırman her şeyi dakikasında daha kötü hale getiriyor."

Hafifçe hıçkırdı. "Kendimi öldürmeliyim. Arabayı köprüden aşağıya sürüp hepinizin hayatınızı kolaylaştırmalıyım."

"Arabaya yazık olur. Özellikle de Rick Amca'nın olduğu için."

"Arabayı park edip atlayabilirim."

"Hangi köprüden ama? Buradakiler yeterince yüksek değil. Ancak bacağını kırar, şimdi olduğundan daha baş belası olur çıkarsın."

İç çekti. "Haklısın. O kadar haklısın ki." Tekrar ağlamaya başladı.

"Baba..."

"Sen iyi bir çocuksun Mikey. Dünyanın *en iyi*..." Sesi çatladı.

"Cidden baba..."

Ağlamaya devam ederek yere doğru kaydı. Bir dakika içinde horlamaya başlamıştı.

Yorganımı alıp kanepede uyumaya gittim.

BÖLÜM YEDİ, Satchel ve geri kalan indie çocuklar yakındaki bir göle, Kerouac'in anısına taş atyorlar; tek başına ortamdan uzaklaşan Satchel madalyonu eline alıyor ve hayatında gördüğü en yakışıklı çocuğun hayalini görüyor; onu bulan Dylan fırsattan yararlanıp Satchel'ı öpüyor ama dudakları bal ve vegan paçuli tadında olmasına rağmen Satchel onu iterek madalyonun ona söylediği şeyi ortaya çıkarıyor, "Ölümsüzler burada," diyor.

PAZARTESİ GÜNÜ okula gitmedim. Jared'in iyileştirmesinden beri kendimi daha iyi hissediyordum ama burnum hâlâ kırıktı, gözlerim mordu ve yatakta kalmak için bir sağlam bir sebebim vardı. O yüzden evde kaldım.

Telefonum hâlâ Henna'nın arabasının enkazında gömülü olduğundan Mel topladığı bilgileri aktarmak için beni evden aradı. Jared da okula gitmemişti. Belki

iyileştirmeden dolayı toparlanmaya çalışıyor ya da hâlâ Henna'nın içinde olduğu hastane odasına girmeye çalışıyordu.

"Ve korkma ama," dedi Mel, "başka bir indie çocuk daha öldü. Kerouac Buchanan. Babasını acil serviste görmüştük ya."

"Siktir," dedim. "Kerouac'le Amerikan Edebiyatı alıyorduk."

"Biliyorum. Yeni bir olaylar dönmeye başladı herhalde. Umarım geçen seferki kadar kötü olmaz."

"Sen yine de dikkat et."

"Dikkatli olmanın pek işe yarayacağını sanmıyorum. Tanıdığım en dikkatli insan olan sen bile az kalsın bir geyik yüzünden ölüyordun."

"Ben en dikkatli insan..."

"Babam hâlâ senin odanda mı?"

"Yok, sabah işe gitmek için tüymüş."

"İradesini takdir etmelisin."

"İrade mi? Çok fazla içmenin irade eksikliğinden kaynaklandığını sanıyordum."

"Tam tersi. Güven bana. Davranış konusunda çaresizsin ancak onun için sarf edilen güç inanılmaz."

Telefonu kapattıktan sonra bu sefer Jared'ı aradım ama telefonu anında telesekretere düştü, ev telefonunu ise açan olmadı. Bildiğim tüm numaralar bu kadardı. Telefonumu hiç geri alıp alamayacağımı merak ettim. Sonra da zavallı, ölü geyiğe ne olduğunu düşündüm. Onu yiyen olur muydu? Henna'nın kolunun tamamen iyileşip iyileşmeyeceğini de merak ettim. Ardından yüzümdeki yara izini de aynı sebepten düşündüm. Henna'nın, bayılmadan önce son kez benim adımı söyleyerek ne kas-

tettiğini merak ettim. Onu sevmediğimi düşündüğünü söyleyerek ne kastettiğini de...

Kendime birçok kez gizliden gizliye eşcinsel olup olmadığımı sormuştum. Sonuçta en yakın arkadaşım öyleydi ve bir şeyler yapmıştık. O sırada sadece gözüm kapalı bir şekilde yattığım söylenemezdi. Eğlenmiştim. Jared'ın yanında kendimi öyle güvende hissediyordum ki sadece bir kere bile olsa birbirimize bu tür konularda yardım etmek doğal gelmişti. Jared bunun, insanların tanrıları karşı konulmaz bulmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Belki haklıydı. Sadece iyi biri olduğu için yaptığımı sanmıyordum.

Aynı zamanda Jared'ın benden o manada hoşlanmadığını da biliyordum. Benim ondan hoşlandığımı sandığı ve incinmemi istemediği için bir keresinde bana söylemişti. Ki hoşlanmıyordum ve hoşlanmayacaktım da. Yani, durum epey karışıktı ama kendime en azından o soruyu sormasam delirirdim.

Kızlar hakkında fanteziler kuruyordum. Ve hani bilirsiniz, kendimle şu... samimi sohbetlerden birini yaptığımda kızları düşünüyordum. İnternette onlara bakmış, onlarla çıkmıştım. İki kızla birlikte olmuştum da. Vanessa Wright'la beraber onuncu sınıfta bekâretimizi kaybetmiştik. Bir süre çıkmıştık, hâlâ da arkadaştık. Geçen yaz, Grillers'da garsonluk yapan Darlene isimli bir kızla çıkmıştım. Çok eğlenceli ve güzeldi ve eski sevgilisinin kasık bitlerini bana bulaştırdığında o kadar utanmıştı ki işinden istifa etmişti. Sorun edilecek bir şey değil, sonuçta bir kremle her şey hallolmuştu. Annem de o kadar sinirlenmemişti çünkü aksi takdirde güvende olacağımı biliyordu. Daha çok ben on altı yaşımdayken Darlene'in

yirmi yedisinde olmasına sinirlenmişti ama bilmiyorum, bazen çok salak davranıyor da olabilirdim.

Ve tabii ki Henna vardı. Yıllarca ikimizi hayal etmiştim. Birlikte yaşıyorduk. Çocuklarımızı, evlerimizi, seyahatlerimizi düşünmüştüm. Daha... kişisel şeyleri de hayal etmiştim ama saygılı bir biçimde. Ne demek istediğimi anladınız işte. Siz de yapıyorsunuzdur. Ben yaptığımdaysa, sanki aynı safta yer alıyormuşuz da herkese karşı beraber savaşıyormuşuz ve ikimiz de hep beraber olmak istiyormuşuz gibi hayal ediyordum.

Onu arkadaşım olarak hayal ediyordum.

Midesindeki kelebeklerle ilgili söylediklerini anlamıyorsam ne vardı ki? Herkes farklıydı.

Onu seviyordum. Gerçekten.

Yoksa sevmiyor muydum?

Neredeyse bir saatimi oturma odasındaki ahşap panelleri tekrar tekrar sayarak geçirdim, sonra da evden çıkmak zorunda olduğumu hissettim.

Aslında hemşire olmadığına emin olduğum, hatta bu huzurevinde hemşire ya da doktor olup olmadığına bile emin olamadığım ama hemşire kıyafeti giymiş biri, beni büyükannemin odasına götürdü. Buraya pek sık gelmiyordum ve galiba hemşire beni bu konuda kınıyordu.

"Maggie?" dedi, önce hafifçe sonra da yüksek sesle. "*Maggie.*"

Büyükannem bize bakmak için döndü, yüzünde beni tanıdığına dair bir işaret yoktu.

"Maggie, torunun seni görmeye geldi," dedi hemşire.

Büyükannem bana baktı. "Phillip?"

Phillip'in ölü kocası ya da babası olduğunu sanmayın,

kimsenin kim olduğu hakkında bir fikri yoktu. Büyükannemin öyle birini tanıdığından bile emin olamıyorduk.

"Hayır büyükanne," dedim. "Benim, Michael."

"Nerelerdeydin Phillip?" dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu kibarca hemşire.

"Yok, sorun değil, teşekkürler."

Erkek hemşire bir saniye daha bekleyip gitti. Büyükannem iki başka kadınla aynı odada kalıyordu. Bayan Richardson'ın hiç ziyaretçisi olmazdı, o yüzden annem bazen ona çiçek getirirdi. Bayan Richardson asla fark etmez, sürekli Rosalie diye biri tarafından haksızlığa uğradığını fısıldardı. Pencerenin yanında yatan kişi ise dilimizde tek bir kelime bile konuşmayan ama el salladığımızda karşılık veren Bayan Choi'ydu. Gerçi bu sefer el sallamamıştı. Yetişkin oğlu gelmişti, bu yüzden sırtı ona dönük halde tekerlekli sandalyesine kurulmuş, oğlu orada değilmiş gibi davranıyordu. Oğlu ise bunu hak ettiği bir ceza gibi görüyor olmalıydı; tek yaptığı orada sessizce oturmaktı.

"Onları geri aldım Phillip," dedi büyükannem. "Onları kaldırdım."

Yatağının yanına oturdum. "Neyi kaldırdın büyükanne?"

"Bir şey vardı..." Kaşlarını çattı. "Kırmızı." Sonra boşluğa daldı.

Filmlerdeki delirmiş Alzheimer hastaları beni çok sinirlendirirdi. Büyükannenin sevimli, eğlenceli ve tam yerinde komik bir laf ettiği ama aynı zamanda bilge sözler de sarf ettiği türden filmler... Gerçek Alzheimer hastaları öyle değillerdi. Hem de hiç. O kadar korkunç, sinir bozucu ve üzücü bir durumdu ki kendini öldürmek istemene neden oluyordu. Büyükannem demliğin ne olduğunu

hatırlayamadığı için kaynar suyu sol tarafına boşalttıktan sonra ebeveynlerim onu huzurevine götürmüşlerdi. Kendini öyle kötü yakmıştı ki hâlâ zar zor yürüyordu.

"Bir bakalım," dedim. "Dört hafta sonra mezuniyet var. Derslerim bayağı iyi, o yüzden finaller için çok endişeli değilim. Zor olanları geçen yarıyılda kaldı zaten, yalnızca matematik ve İngilizce çalışacağım..."

"Phillip?"

"Mezuniyet balosu için smokinimi aldım. Sana resimleri getiririm. Baloya birlikte gitmek istediğim kız aptal planımızdan caymaya çalışsa da..."

"Philip, orada..."

"Meredith, Bolts of Fire konseri konusunda annemi ikna etmeye başladı gibi. Mel ve ben onu götürmek..."

"*Burnun*, Phillip."

Yüzümdeki sargıya bakıyordu. Ayrıca iki gözüm de mordu. Birden onu ziyaret etmek için çok korkunç göründüğümü, onu korkuttuğumu düşündüm. Hemşire bir şey demeliydi. Belki *bu yüzden* kalmayı teklif etmişti.

"Bir araba kazası geçirdim büyükanne," dedim. "Ama geçti. Artık iyiyim. Buraya kendi kendime geldim."

Ki gerçekten öyle yapmıştım. Hem de gözümün ucuyla yakaladığım her ani harekette panikleyerek.

"Aslında," dedim koluna dokunarak. Büyükannem elime baktı ama çekmedim. "Her şey yolunda değil. Yani, Henna'yla hiçbir şeyi ilerletemedim ama *adımı* söyledi. Bunun bir anlamı olmalı. Yakında mezun olacağız, Jared'la aynı şehre gidiyoruz ki bu çok iyi. Mel de iyi görünüyor, çok daha sağlıklı..."

Geceliğini başından çıkarmaya çalışıyordu ama onu durdurdum. Hatasını hemen anladı, hatta uzattığım bardaktaki suyu bile içti.

"Yani," dedim, "anlamadığım şey neden sürekli endişeli olduğum. Durup baktığımda her şey yolunda gibi görünüyor. Daha iyi olabilir ama... Okulda Henna'nın hoşlandığı bir çocuk var, gelinin tekrar seçimlere hazırlanıyor falan ama yeni hayatıma çok yaklaştım ve o hayatı iple çekiyorum, galiba."

Büyükannem bana boş boş baktı.

"Ama yüzümde yara izi kalacak. Herkes havalı göründüğünü söylüyor ama nereden bilebilirler ki? Ve... tekrar her şeyi saymaya başladım. Takıntılarım başladı. O deli işi şeyleri yapmazsam başıma çok korkunç bir şey gelecekmiş gibi hissediyorum. Aslında her koşulda korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Bunu hep hissediyorum. Mutlu olduğumda bile."

"Mutlu," diye tekrar etti büyükannem. Sonra art arda üç kere bağırdı. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Bayan Richardson, Bayan Choi ve oğlu dönüp baktılar. Büyükannem tekrar sessizleşti, kafası karışmış gibiydi, gözleri odaklanacak bir şey bulmaya çalışarak odada dolaştı.

"Ya..." dedim sessizce. "Ya *delirirsem*? Ya o döngülerin birinde hapis kalırsam da kimse beni kurtaramazsa?"

Büyükannemin gözleri benimkilerle buluştu. Bir süre öyle kaldı, sonra tekrar etrafa bakmaya başladı.

"Ya senin gibi," dedim, "ben de hapis kalırsam."

"Phillip," dedi neredeyse yalvararak. "*Phillip?*"

Berbat bir koku aldım. Hemşireyi çağırmaya gittiğimde büyükannem sessizce ağlıyordu.

Evet, delirmiş Alzheimer hastaları beni sinir ediyordu.

Henna'nın arabası hâlâ hendeğin içindeydi. Büyükannemi görmeye giderken önünden geçmiştim. Biri üzerine

muşamba örtmüştü ama yine de oradaydı. Günlerden pazartesiydi, belki işi bitirmek için hafta sonunu bekliyorlardı. Belki enkazı bugün çekeceklerdi. Huzurevinden dönerken durmamın sebebi de buydu.

Telefonumu istiyordum.

Park edip arabadan çıktım. Hava normal mayıs sıcaklığına dönmüştü ve üzerinden zaman geçmiş olsa da geyiğin kokusu hâlâ geliyordu. Henüz dayanılamayacak raddeye gelmemişti ama gelecekti. Bir keresinde oturma odasında bir keseli sıçan ölmüştü. O kadar küçük bir şeyin öyle fazla kokacağına hayatta inanmazdınız.

Etrafa baktım. Hakikaten taşrada yaşıyorduk. Kimsecikler yoktu, sadece sizi daha yoğun ağaçlıklara götüren yollar vardı. Niye yasadışı bir şey yapıyormuş gibi hissediyordum ki? *Benim* telefonumdu sonuçta.

Muşamba naylon bir halatla oldukça sağlam bağlanmıştı. Zayıf bir noktasını bulmaya çalışarak enkazın etrafından dolandım. Sürücü tarafının kapısı koparılıp açıldığı için tam kapalı olamazdı, ipler de orada daha gevşekti. Muşambanın sağ üstteki kısmı savruldu. Eğilip içeri baktım. Tavan neredeyse tamamen kesilmişti; üstü açık bir arabaya bakıyormuşsun gibi hissettiriyordu. Muşambaya sarılmış üstü açık bir arabaya.

Geyik kokusu burada daha yoğundu, içeride sıkışmış sıcak hava daha da beter yapıyordu. Sürücü koltuğu ile direksiyon arasında bir tür tünel oluşmuştu. Emekleyerek sığamazdım ama en azından etrafı kurcalamak için eğilebilirdim.

Sürünerek içeri girmeye başladım; ağzımdan soluyor, sıcak ve çürüyen geyik kokusunu içime çekmemeye çalışıyordum. Darlıktan ötürü kaburgalarım ağrıyordu ama

yolcu tarafına kadar ilerleyebildim. Eskiden olduğu gibi değildi; yassılaşmış ve dönmüştü, ayağını koyacak yer yoktu.

"Hah!" dedim, parmaklarım telefona kavuştuğunda. Hâlâ koltuğun karşısına uzanmış halde telefonu iki parmağımın arasında çekip baktım. Ön camı kırılmıştı ama pili bitmeden telefonu açıp kontrol etmeyi başardım. En azından çalışıyordu.

Geyiğin kokusu giderek artıyordu, o yüzden kendimi arabadan yavaşça çıkarmaya başladım...

O zaman her şey aydınlanmaya başladı. Güneş parlıyordu ama bu ondan fazlasıydı. Muşambanın altındaki tüm gölgeler kaybolup maviye boyandı. Yolcu koltuğunun arkasına baskı yapan geyik kafasını görebiliyordum. Geyiğin bedenine doluşmuş sineklerin metalik gözlerini görebiliyordum. Ardından ışık daha da çoğaldı, öyle ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Tek düşünebildiğim, Çayır'da indie çocuk Finn yanımızdan koşarak geçtikten sonra gördüğümüz ışık huzmesiydi.

Ölen indie çocuk Finn. Muşambanın altından çıkmaktan korkuyordum.

Muşambanın altından çıkmamaktan korkuyordum.

Ama sonra durdu. Işık hızla söndü, bir saniyeliğine hiçbir şey görmedim ve normal gölgeli, muşamba kaplı güneş ışığını görmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Dinledim. Etraf sessizdi.

Sonra değildi.

Bir ses geliyordu. Yakından. Daha önce orada olmayan bir ses.

Geyikten geliyordu. Lanet olası *geyikten* geliyordu. Kafasını döndürüp burnundan ıslak, mide bulandırıcı bir nefes verdiğini gördüm.

Kendimi arabadan âdeta attım; geyik kısa boynuzlarıyla muşambaya vururken hendeğin içine yuvarlandım. Geyik *ölümüne* uçarken aynı boynuzlar beni yanağımdan yaralamıştı. Muşambanın büyük bir kısmı çıkana dek vurup zıpladı.

Ardından dikildi. Henna'nın arabasının içinde.

Boynu bariz bir şekilde kırılmıştı, bacakları da öyle ama üzerlerinde acısız bir şekilde durabiliyordu. Çevresindeki sinekleri defetti, boynu doğrulurken çıkan çatırtı seslerini duyabiliyordum. Sonra geyik bana baktı.

Çamurlu hendekte tepemde dikilirken parlak, gerçekten *parlak* mavi gözleriyle bana baktı; tek yapabildiğim altıma kaçırmamaktı. Gözlerini benden ayırıp o gece tüm geyiklerin geldiği ormana doğru baktı. Dikkatli, zarif bir şekilde arabadan dışarı zıpladı. Bacakları kâbus gibiydi, o ağırlığı taşımalarına imkân yoktu.

Ama taşıyorlardı işte. Geyik burnundan soluyarak ağaçlara yöneldi ve gözden kayboldu.

BÖLÜM SEKİZ, indie çocuk Satchel, Dylan ve ikinci indie çocuk Finn araştırma yapmak üzere soluğu kütüphanede alıp Ölümsüzler hakkında kaynak arıyorlar; aynı hafta içinde Kerouac'in cenazinde ailesi Satchel'a sarılıp yas tutmasına izin veriyor; o sırada Ölümsüzler Sarayı kendilerine gerçek birer beden bulmak için aramalara başlayıp, Satchel'ın amcasını gece vardiyası için geldiği karanlık, ağaçlı bir yolda, bir polis arabasında sızmış olarak buluyorlar; "Sandra?" diyor adam, tam da kafası çok da acısız olmayan bir biçimde omuzlarından koparılırken.

HÂLÂ ARKA KOLTUKTA Almanca kâğıtlarını sallayarak itiraz eden Meredith, "Ama Almanca çalışmam gerek," dedi. "Mini golfü sevmiyor musun?" diye sordum.

"Kimse mini golfü sevmez," dedi. "Sen de sevmiyorsun. İronik bir şekilde oynuyorsun."

"Muhtemelen haklısın. Sopayı bile tutamamasına rağmen Henna'nın fikriydi."

"Niye gelmek zorunda olduğumu hâlâ anlamıyorum."

Gelmek zorundaydı, çünkü artık kimse yalnız başına dışarı çıkmıyordu. Zombi geyikten ve iki indie çocuğun daha ölmesinden sonra... Jared'la ben, Grillers'daki vardiyaları beraber alıyorduk, Mel finallere çalışması gerektiğini iddia ederek eczanedeki gece vardiyalarını bırakmıştı ve Henna da doğal olarak kolundan dolayı Java Shak'taki işine gitmiyordu. Annem kampanyası için sürekli başkente gittiği için Meredith'i gece derslerine götürme görevi Mel ve bana kalmıştı. Mezuniyet gecesine (üç hafta kalmıştı, tik tak) birlikte gitme işi kesinleşmişti. Plana Nathan ve biraz geç katılabilecek olan Doktor Bana Steve Deyin de dahil olmuştu çünkü öbür türlü güvenli olacağını düşünmüyorduk. Yaşasın eğlence!

Mel dikiz aynasından baktı. "Şikâyet etmeyi bırak yoksa seni Bolts of Fire'ı görmeye götürmeyiz."

"Annemin daha evet demediğini hatırlıyorsun, değil mi?" dedim, Mel küçük otobanımıza çıkarken. "Ve ona hayır dedirtebiliriz."

"Evet diyecek," diye ısrar etti Meredith. "Çoktan biletleri aldım... Ay." Son kelimeyi ağzından kaçırmış gibi söylemişti. Ki öyle yapmıştı.

Koltuğumda döndüm. "Ne dedin sen?"

Meredith paniklemiş gibiydi, bir açıklama düşünürken beyninin fır fır döndüğünü görebiliyordum.

"*Meredith,*" diye uyardı onu Mel.

Meredith yenilgiyle iç çekti. "Çoktan biletleri aldım."

"Ne zaman?" diye sordu Mel.

"*Nasıl?*" dedim ben de.

"Kredi kartımla," diye cevapladı Meredith sessizce.

"Neyinle?" diye sorarken Mel'in sesi kâğıt kesiği kadar keskindi. Meredith sessiz kalmayı tercih etti. "Annem sana kredi kartı çıkarttırdı, değil mi?"

"*Benim* değil," dedi Meredith. "Anneminkine bağlı."

"Üzerinde adın yazıyor mu?" diye sordum.

"Şey... evet ama..."

"Buna inanamıyorum," dedi Mel kulak tırmalayan bir gülüşle. "Şu kadın yok mu..."

"İkinizin de işi var," Meredith şikâyete devam etti. "Kendime bir şeyler almamın başka yolu yok ki."

"On yaşındasın, Merde Breath," dedim.

"Bana öyle deme. Çevrimiçi müzik kurslarıma sürekli kredi kartı numarası vermekten bıkmıştı."

"O yüzden sana kredi kartı çıkarttırdı," dedi Mel. "Çünkü aslında sorun olmayan şeyin *en mantıklı* çözümü buydu."

"Size söylememem lazımdı."

"Niye acaba?" Mel'in sesi hafif ama kızgındı. "Hepimize eşit davranıyor, niye bu sorun olsun ki?"

"Çok sorumlu kullanıyorum ama."

"Bolts of Fire biletleri almak pek sorumlu bir davranış değildi," dedim.

Meredith sinsi sinsi baktı. "Faturası konserden sonra gelecek."

Bu söylediği Mel'le bana gerçekten kahkaha attırmıştı.

"Hayran kulübü biletlerini almak için az sürem vardı!" dedi Meredith aceleyle. "O zaman almasaydım hiç alamazdım. Neyse, dün kargoyla geldi zaten." Güneş doğuyormuş gibi güldü. "Üç tane bilet."

"Niye üçmüş?" diye sordu Mel. "İki tane alsan yeterdi. Daha da ucuz olurdu. Ve daha az sorun çıkarırdı."

"Beni birlikte götüreceğinizi söylediniz," dedi Meredith. "Üçümüz gidersek daha eğlenceli olur."

Bunu söyleyişindeki saf sevgi, biraz olsun kalbimi acıtmıştı. Evet, boktan ebeveynlerimiz vardı ama kardeşlerimden birini inciten olursa onu bulup yok etmek için tüm hayatım boyunca peşinden koşardım.

"Annemin evet diyeceğine fazla güveniyorsun," dedi Mel, çoktan otobandan çıkarken (size küçük olduğunu söylemiştim).

"Eninde sonunda evet diyor," dedi Meredith. "Nedendir bilmem."

Mini golf sahası tam olarak otobanın çıkışında olduğundan Mel arabayı park etmeye başlamıştı. Park edip hiçbir kötü niyet olmadan, "Çünkü aramızdan en iyisi sensin Meredith," dedi.

Meredith bana baktı. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Bu yüzden bu gece bizimlesin," dedim. "Seni evde yalnız bırakamazdık."

"Babam vardı."

"Aynen."

"Son zamanlarda olan tuhaf şeyler yüzünden mi?" diye sordu cevap vereceğimizden korkar gibi.

Mel'le yarım saniyeliğine bakışıp sessizce ona yalan söylememeye karar verdik. "Evet," dedim. "Tuhaf şeyler yüzünden."

Meredith ciddiyetle onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Arabadan çıktık. Henna'nın, golf sopalarının bulunduğu küçük kulübenin yanında, sağlam eliyle bize el salladığını gördüm. Yanında...

"Jared gelmiş!" dedi Meredith coşkuyla. "Ama şu kim?"

Ben de, "Nathan," dedim.

Sadece ilk deliğe kadar gelebildiğimde anladım ki, kazanın üstünden bir hafta geçmiş olsa da mini golf oynarken belimi hafifçe çevirmek bile sırtımdaki hâlâ ağrıyan kaslar için fazlaydı. Ama Mel ve Nathan'ın sırası gelince Jared gizlice ağrıyı geçirdi.

"Ağrıyor mu?" diye sordu, bankta Almanca fiil çekimleri çalışan Meredith'in yanında oturan Henna.

"Daha iyi," deyip dikkatle yanına oturdum. "Arada bir acıyabildiğini bilmediğim şeyler çıkıp beni şaşırtıyor gerçi."

"Beni de," dedi elini alçısına sürerek. "Jared yardım etti."

Jared, plastik dinozorlarla kaplı ilk deliğe giderken Mel ve Nathan'a katılmıştı. Mel topa hafifçe vurdu, sonra da iki yumruğunu havaya kaldırdı. "Tek atışta!" Tuhaf bir şekilde mini golfte çok iyiydi.

"Ailenin izin vermesine şaşırdım," dedim Henna'ya.

"Şaşırmakta haklısın," dedi.

"*Ich schreibe, du schreibs, er schriebt...*"* Meredith yanımızda fısıldadı.

"Ama ölüme yakın olmak pek çok şeye netlik kazandırdı," dedi Henna. "Değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır."

"Bende işe yaradı."

Jared, Nathan ve Mel hep birlikte Nathan'ın topu deliğe sokamayışına güldüler. Jared'ın, "Yedi vuruştan sonra bırakman gerekiyordu," dediğini duyduk.

"Ebeveynlerime sizi görmeye çıktığımı söyledim,"

* (Alm.) Ben yazıyorum, sen yazıyorsun, o yazıyor... *–yhn*

dedi Henna. "Gitmemi istemediler ama izinlerini de almadım. Aradaki fark inanılmaz. Katı olmak, açık olmak inanılmaz."

"Annenle baban endişelenmekte haklı. İki çocuk öldü. Büyük ihtimalle onlarla da kalmayacak."

Meredith bir saniyeliğine durup çekimlemeye devam etti. "*Ich möchte, Sie möchten...*"*

"Benim annemlere verdiğim sebep de bu," dedi Henna. "Ölmüş olabilirdim. O araba kazasında ölmüş *olabilirdik*. Ama ölmedik. Evde de, arkadaşlarımlayken olduğu kadar ölüm riski altındayım. Ya da Orta Afrika Cumhuriyeti'nde."

"Ah."

"Evet. 'Ah'."

Dosdoğru bana baktı. Bakışlarından ne çıkarmalıydım bilemedim.

"Ben her şeyi daha net görüyormuş gibi hissetmiyorum." Bunu diyerek kendimi de şaşırtmıştım. "Bedenim bir sürü farklı parçaya ayrılmış da, bütün görünmeme rağmen parçalar sürekli havada asılı duruyormuş gibi ve düşersem paramparça olurmuşum gibi hissediyorum."

"Bıngıldak gibi yani," dedi Henna.

"Ne gibi?"

"Bebeklerin kafasındaki yumuşak nokta." Kendi kafasındaki noktaya vurdu. "Yenidoğan bebeklerin kemikleri birleşmemiştir, yoksa annelerinden çıkmak için fazla büyük olurlardı. Sertleşene kadar oldukça korumasız olan bıngıldak adlı noktaları vardır."

"Mantıklı," dedim. "Ben koca bir bıngıldağım."

Henna hafifçe güldü. Sonra elimi eline alıp tuttu.

---

* (Alm.) Ben istiyorum, sen istiyorsun... *-yhn*

"Mikey," dedi ama konuşmaya devam edecekmiş gibi söylememişti. Beni tanımlıyor, var olabileceğim bir alan yaratıyor gibiydi. Onu öyle istiyordum ki kalbim yastaymışım gibi ağırlaşmıştı. Mide meselesinden kasıtları bu muydu? Bu denli üzgün hissettirdiğini söylememişlerdi.

Mini golf parkı oldukça eski ve dardı. O yüzden Jared, Mel ve Nathan üçüncü deliğe gitmiş olsalar da aslında dibimizdelerdi; gülüyorlar, oturduğumuz yere bakıyorlardı. Özellikle de Nathan bakıyordu.

"*Ich esse, wir essen.*"* Meredith kafasını kaldırdı. "Acıktım."

"Ben de tam onu düşünüyordum," diye seslendi Nathan. Henna elimi bıraktı. "Yemek isteyen?" diye sordu yanımıza gelirken.

"Sosisli sandviç," dedi Meredith.

Nathan kaşlarını kaldırdı.

"Sosisli sandviç, *lütfen*," dedi Meredith.

"Sana yardım edeyim," Henna ayağa kalktı. Bana doğru döndü. "Sen bir şey istiyor musun Mikey?"

"*Ich liebe*,"** diye mırıldandı Meredith alçak sesle. "*Du liebst...*"***

Ona yandan bir tekme attım. "Yok, ben aç değilim."

Standart mini golf yiyecekleri olan sosisli sandviç ve nacho satan kulübeye doğru gidişlerini izledim. Henna'nın Nathan'la içeri girişini izledim. Jared da izliyordu, sonra bana baktığında ne düşündüğünü anladım. Henna'dan vazgeçmemin zamanının çoktan geçtiğini düşünüyordu.

---

* (Alm.) Ben yiyorum, biz yiyoruz... *–yhn*

** (Alm.) Ben seviyorum. *–yhn*

*** (Alm.) Sen seviyorsun... *–yhn*

Belki haklıydı.

Ama yine elimi tutmuştu. Her şeyi daha açık görebildiğini söylemişti.

Keşke ben de görebilseydim.

"İki!" diye bağırdı Mel zafer kazanmışçasına.

Mel elli dokuz puanla birinci olduktan; Jared seksen, Nathan'sa çok şükür doksan sekiz puan yaptıktan sonra mini golfün ikinci turunun ortalarına doğru bir ziyaretçimiz çıkageldi.

"Selam," dedi yorgun görünen Doktor Bana Steve Deyin, araba anahtarları elindeydi ve hâlâ hastane önlüğünü giyiyordu.

"Selam," dedi Mel, beden dilindeki her bir kelime gülümsemeye dönüşmüştü. "Geldin."

"Kim mini golfe hayır diyebilir ki?"

"Neredeyse herkes," dedi Meredith, Dieter ve Frederika'nın Hamburg'daki maceraları hakkındaki cevapları yazarken.

"Ben de oynayabilir miyim?" diye sordu Steve, Mel onu herkesle tanıştırdıktan sonra. ("Vay be," dedi burnumu eliyle muayene ederken. "Aşırı hızlı iyileşiyor.")

"Benim yerimi alabilirsin," dedi Nathan. "O kadar kötüyüm ki yüzde kalabilirsen şanslı sayılırsın."

Steve, Nathan'ın golf sopasını aldı. "Meydan okumayı severim."

Yalnızca New* Mexico kadar yeni olan, mini golf sahasının arkasındaki yeni golf kursundaydık. Eskiden vahşi hayat temalıydı ama "yerlilerin" heykelleri çok ırkçı olduğu için kaldırılmıştı. Artık sadece yapraklar ve

* (İng.) Yeni. –*çn*

ortada cam elyafından yapılmış, dört dakikada bir önceden kaydedilmiş kükremeyi çıkaran, boyası soyulmuş bir kaplan kalmıştı.

Henna, galiba moral vermek için Doktor Steve'in gelişiyle beraber Mel'e katılmıştı. Böylece ben de Nathan'la bankta baş başa kalmıştım. Yaşasın!

"Nasıl hissediyorsun Mike?" dedi Meredith'le arama oturarak.

"Bilirsin," dedim gözlerinden kaçınıp, "Sadece ölümden dönmüş olmanın fiziksel ve duygusal yansımalarını yaşıyorum. Çok bir şey yok."

Güldü. Ben de bunu sinir bozucu buldum. "Biliyorum," dedi. Ki bunu daha sinir bozucu buldum.

Ayağa kalktım. "Daha fazla yiyecek isteyen var mı?"

"*Nein,*"* dedi Meredith, nachosunu sesli bir şekilde çiğneyerek. "*Ich habe viele Nachos.*"**

Nathan, "Benden hoşlanmıyorsun," deyince durdum.

"Kim demiş?"

"Senden aldığım his. Yanılmıyorsam tabii."

İstemeden, durumu tuhaflaştıracak kadar durakladım.

"Sebebini de az çok anlayabiliyorum," dedi. "Çoktan buradan yüzde doksan oranında koptun, değil mi? Tek yapmak istediğin son haftalarını yakın arkadaşlarınla geçirmek, çünkü onları geride bırakacağını düşünmek istemiyorsun. Ama birden araya birisi burnunu sokuyor ve en olmasını istemediğin zamanda arkadaş grubunu bölüyor."

"Eh," dedim. "Doğru."

Büküp gerdiği ellerine baktı. "Biz Florida'dayken kız

---

* (Alm.) Hayır. *–yhn*

** (Alm.) Çok fazla nashos yedim. *–yhn*

kardeşim tam bir indie çocuktu, ben de onların maskotu olmuştum. Onlarla gezip komik şeyler söyleyen," Meredith'e baktı, "küçük çocuktum." Tekrar ellerine baktı. "Sonra vampirler geldi. Kız kardeşim onlardan birine âşık oldu. Her şey bittiğinde o ve arkadaşlarından her biri ölmüştü."

"Ah, hayır," dedi gözleri büyüyen Meredith.

"O günden beri annem üsten üsse dolaşıyor. Düşünmemek için kendini meşgul ediyor. Şimdi de buraya geldik ama iki ölü çocuk var ve kimseyi tanımıyorum..."

"Evet," dedim. "Evet, anladım." Bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra dedim ki,."Henna'nın ağabeyi de..."

"Biliyorum," dedi. "Nasıl olduğunu bilen biriyle konuşmak güzel şey."

Lanet olsun. Ama, *hadi ama ya*. Tüm bunlara nasıl tepki vermeliydim? Ondan *şimdi* nasıl nefret edecektim?

"Saç kesimin çok salakça," dedim.

"Kulaklarımı sevmiyorum," dedi. Golfçülerden bir kahkaha yükseldi, oraya baktığımızda şaşkın görünen Doktor Steve'i on beş santimetrelik su tuzağından çıkarmaya çalışan Mel'i gördük.

"Aramız iyi mi yani?" diye sordu Nathan.

"Of, Tanrım," diye inledim. "Sen 'Aramız iyi mi yani?' diyene kadar iyiydi."

Mel ve Doktor Steve birlikte akşam yemeğine gitmişlerdi, o yüzden onun arabasıyla Meredith'i eve götürdüm. Jared kendi gitti, Nathan da Henna'yı bıraktı. Gitmeden önce Henna bana sarıldı.

"Net görmeye başlamak ne yapacağımı bildiğim anlamına gelmiyor," dedi sadece benim duyabileceğim bir

sesle. "Yalnızca, kaza benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı Mikey. Seni ne kadar sevdiğimi anlamamı sağladı."

"Ama midende değil." Gülümsemeye çalıştım.

Bir saniyeliğine hiçbir şey söylemeyip sonra, "Pazar günü çalışıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Öğleden sonra mezuniyet fotoğraflarını çektireceğim. Suratımda on santimetre kalınlığında makyaj olacak."

"Sonrasında beni alsana," dedi. "Akşam kiliseye gitmeyeceğim. Birlikte bir şeyler yapalım. Baş başa."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Tamam."

Sonra gitti. Nathan'la.

Meredith eve dönüş yolunda *Bold Sapphire*'i söylerken uyuyakaldı. Bir kere uyanıp, "Keşke Mel'le sen gitmeseniz," dedi. Sonra kıvrılıp tekrar uyumaya koyuldu.

BÖLÜM DOKUZ, Satchel amcasını aramak üzere polis merkezine gidiyor, oradaki polisler ona sert davranıyorlar ve Satchel gözlerindeki parlak mavi ışığı görüyor. Sıcak bir gün olmasına rağmen atkı takan amcasının gözünde de aynı parıltıyı görüyor; amcası Satchel'ı tehdit edince Satchel polis merkezinden kaçıyor, evinde ikinci indie çocuk Finn'le karşılaşıyor. Finn bir anlığına onu öpecekmiş gibi duruyor ama Satchel madalyona dokunduğunda hayatında gördüğü en yakışıklı çocuğun hayalini yine görüyor; hayal öyle güçlü geliyor ki düşünmek üzere odasına kaçmak zorunda kalıyor.

"ADAMA SORABİLDİN Mİ?"

"O kadar kolay değil," dedi Jared. "Ve o tam olarak adam da sayılmaz. Yanık tedavisi görüyor gibi görünüyorsun."

Fotoğrafçının suratıma pasta kreması gibi sürdüğü makyaja dokundum.

"Dokunma!" diye bağırdı kamerayı kurduğu yerden.

"Belki de mor gözlerimle çekinmeliyim," dedim Jared'a.

"En azından burnundaki bandaj çıktı," dedi.

"Evet, sağ ol. E, sordun mu adama? Ya da kadına? Ya da onlara?"

"Bazı tanrılarda durum sandığından daha değişken. Ama evet, Geyik Tanrısı'na zombi geyiğini sordum."

"Ve?"

"Hiçbir şey. Duymamış, araştırıp dedi ki, *Benim diyarımın dışında.*"

"O da ne demek?"

"Bu her neyse, tanrılarla alakası yok demek." Gözlerini kısıp burnunu ovaladı. Onda makyaj yoktu tabii. "Bak Mike, çoğu tanrı bunları umursamaz."

"Neyi?"

"Hiçbir şeyi. Diğer tanrılara karşı güç kazanmaktan, sana ne kadar güzel olduğunu söylemekten ve aynısını senin onlara söylemeni beklemekten başka bir şeyi umursamazlar." Bunu söylerken sesinde belirgin bir duygu vardı. "Sana ne kadar yalnız olduğunu gösteren bir avuç tanrı gibisi yoktur."

"Dostum," dedim. "Buradayım ben. Yalnız değilsin."

"Sıra sende!" dedi fotoğrafçı bana. "Ve hızlı ol. Yoksa suratındakiler bu ışığın altında lav akıntısına dönüşecek."

"Vay be, amma makyaj yapmışsın," dedi Bay Shurin, fotoğraflar halledildikten sonra evine uğradığımızda.

"Merhaba Bay Shurin," dedim.

"Televizyondaki haber sunucularına benzemişsin."

Jared'la Bay Shurin kucaklaşarak birbirlerini selamladılar. Jared artık babasına göre dev boyutlarında olmasına rağmen hâlâ böyle yapıyorlardı. Bay Shurin iyi bir adamdı. Kısa boylu ve biraz yumuşak kalpli bir adam olmasına rağmen bir yarı tanrının neden onu seçtiğini anlayabiliyordunuz.

"Sanırım yine annenle karşı karşıya olacağız Mike," dedi. "Eyalet partisi bana kişisel kampanya takımı bile tuttu." Omuz silkti. "Yeni bir şey olacak."

"İki eyalet ötede olacağız," dedim. "Size iyi şanslar. Bana sonuçları mesajla falan atarsınız."

Gülümsedi ama yorgun görünüyordu. Kazanmasının hiçbir yolu yoktu ve bunu biliyordu ama muhalefet partisi *herhangi birini* ortaya koymak zorundaydı. Bay Shurin neden sürekli seçimlere katıldığını hiç söylememişti ama tahminince annemin partisi farklı insanlara pek sıcak bakmadığı içindi. Bay Shurin'in hayatında *çok fazla* farklılık vardı.

Bu durum canını sıkıyor gibi de görünüyordu. Şakaklarında geçen aykinden daha fazla beyaz saç vardı. Mel'le taşınacak olmamızın ailemi etkileyeceği hiç aklıma gelmemişti, çünkü büyük ihtimalle etkilemeyecekti. Ancak Jared tek çocuktu, babasıyla yakınlardı ve annesi ortalıkta yoktu. Her ailenin sizinki gibi olmadığını unutmanız tuhaftı.

Gidip yüzümü yıkamak istiyordum ama Bay Shurin elime kola tutuşturdu ve belli ki bizim için fırında beklettiği pizzayı çıkardı. Oturup yerken makyajım sucuğun üzerine akıyordu.

"Jared sana kulübeyi sordu mu?" dedi Bay Shurin.

Peyniri çiğnerken kafamı kaldırarak, "Neyi?" dedim.

"Balodan sonra."

"Babam bizim için bir parti vermek istiyor," dedi Jared. "Biz danstan geldikten sonra."

"Parti değil," dedi Bay Shurin. "Mezuniyet balosu bir parti. Bu parti sonrası parti olacak. Rahatlatıcı bir şey."

Jared babasının eski kafalılığına yüzünü buruşturdu.

"Bakın," dedi Bay Shurin. "İçip bir yerlerde takılacağınızı *biliyorum*. Bunu niye güvenli ve kimsenin eve kadar araba sürmek zorunda olmadığı bir yerde yapmayasınız?"

Bahsettiği kulübe, büyük buzul gölünün sonundaki, yani varoş taraftaki, ortalama boyutlarda bir barakaydı. Ona basit demek iyimserdi ama oraya geçmiş yazlarda gitmiştim ve fena değildi. Çok da geçmişte olmayan bir zamanda bir su samuru problemi yaşanmıştı ama misk ve çürümüş balık kokusu şimdiye kaybolmuş olmalıydı.

"Bana eğlenceli geldi," dedim. "Tabii deri yiyen bir seri katil tarafından falan katledilmek için mükemmel bir yer olduğunu saymazsak."

Jared zar zor cevap verdi. Bu sabahtan beri dalgın görünüyordu...

Yeniden düşününce daha uzun süredir böyleydi, değil mi? Sonunda kendimden başka birini düşününce. Kahretsin be. Bir şey mi kaçırmıştım? Bir şekilde en yakın arkadaşımı yarı yolda mı bırakıyordum?

"Eh, fikir ortada," dedi Bay Shurin. "İstiyorsanız eğer." Pizzasından bir ısırık aldı. "Bu gece bir şeyler yapıyor musunuz?"

Birlikte yapmamızı kastetmişti. Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Ben Henna'yla buluşacağım."

Bay Shurin'in yüzü aydınlandı. "Randevu mu? Sonunda, ha?"

Evet. Herkes biliyordu. Herkes.

"Sanmıyorum," dedim. "Daha çok araba kazası mağdurları buluşması."

Bay Shurin kafasını sallayıp Jared'a baktı. "Sen de çıkıyor musun?"

"Hıı," dedi Jared, ağzını peçeteyle silerken. Kalkıp içeri girdiğimiz kapıyı açtı. Düzinelerce kedi dışarıda sabırla bekliyordu. "Bana bir dakika verin," dedi Jared.

Yüzümü üçüncü kere yıkarken ayvayı yediğimin farkındaydım.

Jared'ın banyosunda, her zamanki belli sıramda temizleniyordum. Jared'ın pahalımsı sabunundan vardı, ben de suyu yüzüme çarpıp alnımı sabunla ovalamaya başladım. Önce ellerimle alnımın kenarlarını, sonra daireler çizerek ortasını. Burnuma inip iki tarafını da dört, beş, altı kere yıkadım; ellerim birbirinin yansıması şeklinde yanaklarımdan, hâlâ iyileşmekte olan yaranın üzerinden hafifçe geçerek sağ elimle tüm çenemi yıkadım. İki elimle tişörtümün yakasına sular damlatarak boynumun altını yıkadım. Bir, iki, üç kere su çarparak duruladım, sonra da aynı şekilde havluyla kuruladım.

İlk yıkadığımda suratımdaki tüm makyaj tabaka halinde çıkmıştı; mezuniyet fotoğraflarımda Paskalya Adası'ndaki dev kafalar gibi görünecektim. O yüzden aynı sırada tekrar yıkadım. Üçüncü seferde bittiğimi anladım. Alın, burun, yanaklar, çene, boyun. Alın, burun, yanaklar, çene, boyun. Alın, burun, yanaklar, çene, boyun. Lanet olsun lanet olsun lanet olsun lanet olsun lanet olsun.

Tişörtüm sırılsıklam olmuştu. Yağı gittiği için ellerimin yine çatladığını hissedebiliyordum. Ne kadar hafif yaparsam yapayım gözlerimdeki morlukları ve yanağımdaki yarayı tekrar tekrar yıkamak her seferinde daha çok acıtmıştı. Sekizinci seferde ellerimi lavaboda dinlendirmeye çalışıp beceremedim.

Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyordum. Yüzümü "doğru" yıkamadığım hissinin anlamsız olduğunu biliyordum. Ama daha önce de söylediğim gibi, bilmek bir şeyi değiştirmiyordu. Daha kötü hale getiriyordu. Nasıl açıklayabilirdim ki? Bilmiyorsanız belki açıklayamam ama yüzümü yıkadıkça kendimden daha da nefret ediyor, kalbime bıçak saplamak istiyordum.

Jared en sonunda ne olduğunu görmek için kapıyı açtığında tam anlamıyla ağlıyordum. Öfkeyle. Utançla. Kendime ve *yapmaktan vazgeçemediğim* bu şeye duyduğum nefretle. Tüm bunları bilmeme rağmen devam ediyordum.

Jared sadece bir kere bakıp bir saniyeliğine kayboldu, elinde benim yıllar önce bıraktığım kuru bir tişörtle döndü.

Kısacık tişörtü ondan alma işlemi döngüyü kırdı.

Öne doğru eğilerek uzun ve sinirli bir "siktiiiiiiiiiiirrrrrrrrr" çektim sessizce. Hâlâ ağladığım için ben ayağa kalkana kadar Jared elini sırtıma koydu.

"Terapiye gitmek utanılacak bir şey değil Mike," dedi ben tişörtümü değiştirirken. "Ya da ilaç almak. Bunları yaşamak zorunda değilsin."

Yüzümdeki deri o kadar kurumuştu ki kaşınıyordu. Jared erkekler için olan nemlendiricilerden alarak bana uzattı. "Sen yapsan?" dedim. "Tekrar saplanıp kalacağım diye korkuyorum."

Sorgulamadan yapışkan şeyi yüzüme sürmeye başladı. "Bu gece Henna'yla çıkacağın için mi? Değişeceğinden korkuyorsun. Sebebi bu olabilir."

"Belki." Krem yakınca yüzümü buruşturdum. "Belki senden dolayıdır."

"Benden mi?"

Gülümsemeye çalıştım. "Üniversiteye gittiğimde beni bunlardan kim kurtaracak?"

"Üstesinden geleceksin Mikey. Düşündüğünden daha güçlüsün, ayrıca yanında olacağım zaten."

"Sadece bu değil. Son zamanlarda neredesin Jared? Cumartesi akşamları nereye gidiyorsun? *Bu akşam* kimsenin bilmemesi gereken ne yapıyorsun?"

Yüzüme biraz daha krem sürdü. Ve evet, çoğu kişinin iki erkeğin birbirine bu kadar dokunmasını tuhaf bulacağını biliyordum ama ailenizi seçme şansınız olduğunda onlarla aranızın nasıl olacağını da seçebiliyordunuz. Bizim ilişkimiz de aynen böyleydi. Umarım siz de ailenizi seçebilirdiniz ve umarım size de bana ettiği kadar çok şey ifade ederdi.

"Bazı şeylerle uğraşıyorum Mike," dedi.

"Ne gibi şeyler? Sana yardım edebilirim."

Gülümsedi. "Bu konuda edemezsin. Ama teşekkürler."

"Bana anlatabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Biliyorum." Kremi sürmeyi bitirdi. "Suratın parlayacak ama Henna'yı o kadar uzun zamandır tanıyorsun ki takacağını sanmıyorum bile."

"Jared..."

"Önemli olan şu ki Mikey," uzunca bir süre nemlendiricinin kapağını kapamaya çalıştı, "her şeyden ne kadar endişe duyduğunu biliyorum. Ve önemli olan şu ki bu

endişenin en büyük etkenlerinden birinin hangi arkadaş grubunun içinde olursan ol, onları ne kadar tanırsan tanı, kendini oradaki en az istenen kişi gibi hissetmen olduğunu da biliyorum. Olmasa da olur denilen bir kişi olduğunu düşünüyorsun."

Tek yapabildiğim yutkunmak oldu. Birdenbire çırılçıplak hissetmiştim.

"İkimiz arasındayken bile," dedi, "arkadaş olarak senin bana daha çok ihtiyacın olduğunu düşünerek endişelendiğini biliyorum."

"Jared, lütfen..."

"Bunun çocukluğumuzdan beri farkındaydım Mike. Tek endişelenen sen değilsin." Bana şakadan hafif bir yumruk attı ve yumruğunu göğsümde tuttu. "Sensiz yapamazdım. Babam ve sen varsın ve ikinize de ihtiyacım var. Tahmin edebileceğinden daha fazla."

Tekrar yutkundum. "Teşekkürler dostum."

"Yapabildiğimde sana her şeyi anlatacağım," dedi. "Söz veriyorum. Anlatmak *istiyorum*. Ama seninle bile olsa bunu anlatmak bazı şeyleri değiştirebilir ve bunu henüz istemiyorum."

"Peki."

"Ve eğer bu gece Henna'yı *gerçekten* dudaklarından öpmezsen mezuniyete kadar gözünün mor kalmasını sağlarım."

Sırıttı. Onun için hâlâ endişelensem de, ki endişelenmesem ben, "ben" olmazdım, söylediği şeyin verdiği mutluluk beni göğsümden vurmuştu.

"Seni öpsem sorun olur mu?" diye sordu Henna, evinden yarım kilometre bile uzaklaşmamışken.

Yolun ortasında durdum.

Ağzımdan tek çıkarabildiğim kelime, "Ne?" oldu.

"Bir nevi öğrenme isteği," dedi. "İkimiz de hep merak ettik, değil mi?"

"Ettik mi? *Ettin* mi?"

"Yüzyıllardır tanıdığım tatlı bir çocuksun. Tabii ki düşündüm."

Ağaçların karanlığında bir araba arkamıza geldi, farları kafamızın arkasına vuruyordu. Bir saniye sonra korna çaldı. Henna'dan gözlerimi ayırmadan uyarı ışığını açtım. Araba tekrar korna çalıp etrafımızdan dolaştı.

"Dünyanın döngüsünün sarsıldığını hissetmiyor musun?" dedi Henna.

"Hissediyorum," dedim, çünkü doğruydu. "Tatlı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Önümüzde bir gelecek var. Ve normalde olduğu gibi bu gelecek çok da uzakta değil. Şimdi, burada. Her an olabilir." Omzunu ovdu. "Bugün Afrika gezisi için aşı yaptırdım. Yine de gidiyoruz. Daha yeni kolumdan ameliyat olmuş olmama rağmen. Babam doktor olduğunu, benimle ilgilenebileceğini ve O'nun isteklerini yerine getirdikçe Tanrı'nın yanımızda olduğunu söyledi. Gerçekten gidiyoruz."

"Bizimle kalabilirsin," deyip düşündüm. Hayır, büyük ihtimalle kalamazdı. Bana bakışından belliydi ki o da bunu biliyordu. "Ya da Jared'da. En azından yaz boyunca..."

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. "Oluyor işte. Yapabileceğim bir şey yok. Mezun olmayı engelleyemem. Tüm arkadaşlarımdan farklı bir üniversiteye gitmeyi engelleyemem. Beni herkesten fazla şaşırtan Nathan'a hissettiğim bu duyguları engelleyemem. Üzgünüm ama

yalan söylemenin ne faydası var ki? Herhangi bir şey hakkında yalan söylemenin ne anlamı var? Hiçbir şey bilmediğimizi söylemekten korksak da gelecek bizi bulup yok edecek, biz de keşke yapsaydık dediğimiz şeylerden pişmanlık duyacağız. Biliyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Gülümsedi. "Bak gördün mü, gerçeği söyledin. Harika, değil mi?"

Ters yöne giden bir araba yanımızdan geçti. O kadar yavaş geçti ki duyulur diye konuşmaya devam etmek için gitmesini bekledik.

"Beni niye öpmek istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü yapmalı mıyım bilmiyorum. Nasıl hissettireceğini bilmiyorum." Omuz silkti. "Eskiden senden o anlamda hoşlanıyordum. Mel okula başlamadan önce. Ona ne kadar değer verdiğini görebiliyordum Mike. Ona ne kadar yardım ettiğini." Gözleri dolar gibi oldu. "Aynı durumda olsak Teemu bana yardım eder miydi bilmiyorum." Yutkundu ve gözyaşlarını defetti. "Öyle yapacağını düşünmek istiyorum ama asla öğrenemeyeceğim. Ve bundan hiç hoşlanmıyorum."

Ona sadece baktım. "Eskiden benden hoşlanıyor muydun?"

"Evet," dedi basitçe. "Ama o zaman Tony'yle beraberdim ve ondan da hoşlanıyordum. Hem de çok. Hâlâ hoşlanıyorum. Dünyanın en inanılmaz güzel siyahi Fin-Koreli bebeklerine sahip olabilirdik."

"O zaman ondan niye ayrıldın?"

En sonunda yüzünü yana çevirdi. "Bu yaz evlenmek istiyordu."

"*Ne?*"

"Ben de düşünmüştüm. Afrika gezisinden kurtuluş olarak yani. Ama düşünmemin tek sebebinin bu olduğunu anladım. Ebeveynlerinden kaçmak için biriyle evlenemezsin."

"Yapanlar var."

"Ben öyle değilmişim anlaşılan. Ayrıca kendimi Tony'le evli olarak hayal edemediğimi de anladım. En azından henüz edemiyordum. Kendi kararlarımı verdiğim ve belki *ne istediğimi* bulduğum hayatımı kurana kadar en azından."

"Ve beni isteyip istemediğini öğrenmek istiyorsun, öyle mi?"

Bana baktı. "Birlikte ölebilirdik. Ama ölmedik. Ambulansı beklerken tek düşünebildiğim yanımda sen olduğun için ne kadar minnettar olduğumdu. Çünkü seninleyken korkmuyordum."

"Ben de öyle hissediyorum."

"Biliyorum. Hep biliyordum." Emniyet kemerini çözdü. "Öpüşmemizin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama hiç bilmeden gitmek de istemiyorum. Duygularınla oynamak istemiyorum ve incineceksin diye çok korkuyorum..."

Onu öpmeye başlamıştım bile.

Henna...

Yani, bilmiyorum, siz de öpüştünüz değil mi? Fiziksel kısmını siz de biliyorsunuzdur ve o konuda iyi olduğumuzu düşünüyordum. Yakınlığı, kokusu, ağzının tadı mükemmeldi ve sağlam olan eliyle ensemde dokunduğu yeri, alçısının göğsümü ezişini hissedebiliyordum. Çoktan sertleşmiştim, tekrar öpüşmeden önce kendimi düzeltmem gerekiyordu çünkü kot pantolonumun içinde...

Ama her şey kafanızın içindedir, değil mi?

Çünkü sadece, *Onu öpüyorum onu öpüyorum onu öpüyorum Henna'yı öpüyorum öpüşüyoruz karşımdaki Henna ve öpüşüyoruz,* diye düşünüyordum.

Belki aptalcaydı, belki de değildi. Belki herkes böyle yapıyordu. *Onu öpüyorum.*

Benim düşündüğüm şey buydu.

Cam yüksek sesle ve şaşırtıcı bir şekilde tıklatılınca ikimiz de zıplayıp ayrıldık.

Hemen arkamızda farları açık bir araba durmuştu. Hiçbir dayanağım yoktu ama hemen önce arkamızda duran araba olduğunu düşündüm. Tekrar kararmadan önce kırmızı-mavi ışıkları bir, iki kere yandı.

Polis arabasıydı.

Henna'nın, "Siktir," dediğini duydum.

"Kötü bir şey yapmadık," dedim.

Tıklama tekrar başladı, ikimiz de aptal bir şekilde tekrar zıpladık. İkimizin de polislerden korkmak için sebebi olduğunu sanmıyordum ama iki insan ölmüştü, zombi bir geyik üzerime atlamıştı, o yüzden biraz tetikte olduğumuzu söyleyebilirdik.

Penceremi açtım. Polis arabanın o kadar dibinde duruyordu ki ilk başta suratını bile seçemedim. Arabaya vurduğu büyük, copa benzeyen el fenerini gördüm. Başımın neredeyse beş santimetre yakınındaydı.

"Selam," dedim aptal aptal.

"Selam mı?" dedi, kafasını camdan içeri sokmak için yavaşça eğilerek. "Bir devlet memuruna böyle mi sesleniyorsun?"

Şok içinde kim olduğunu anladım. Indie çocuk Finn'in Çayır'da küçük bir kız tarafından kovalandığını gördüğümüzü söylediğimiz ve bizi azıcık bile ciddiye almayan, okula gelen polis memuruydu. Üniformasının

parçası olmayan kapkara bir atkı ve güneş gözlükleri takıyordu.

Başımız belada, diye düşündüm, *ve sadece polis tarafından durdurulduğumuz için değil.*

"Bir cevap bekliyorum," dedi. Söyleyişi açık ve güçlüydü, Müdür Yardımcısı'nın ofisindeki hafif sarhoş halinden eser yoktu.

"Özür dilerim memur bey. Böyle durmamamız gerektiğini..."

"Evet," diyerek lafımı kesti. "Durmamalısınız."

El fenerinin ışığı tam yüzüme düştü. Gözlerimi kıstığımda polisin güldüğünü duydum. Feneri Henna'ya tuttu ama o bakışlarını çevirmedi. En az benim kadar ürktüğünü görebiliyordum ama aynı zamanda meydan okur gibi bir hali de vardı. Kaza, onun dünya döngüsünü gerçekten sarsmıştı. Başımız feci belada olabilirdi ama boyun eğmeyecekti.

Gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ayrıca onun yerine o kadar korkmuştum ki kendimi kusmaktan zor tutuyordum.

"Siz veletler," dedi polis tükürür gibi, "arsızlığınız ve seks..."

"Neyimizle?" diye sordu Henna.

"Genç olduğunuz için kimsenin sizi anlamadığını düşünüyorsunuz. Dünyanın gerçek halini sadece siz görüyorsunuz sanıyorsunuz." Arabamın kapısına el fenerini sertçe vurdu. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz." Kapıya tekrar çökertecek kadar sertçe vurdu. "Hem de hiçbir şey." Gelişigüzel bir şekilde yan aynama vurarak aynayı kırdı.

"Hey!" dedim ve aniden el feneri yine yüzümde bitti.

"Gece burada dolaşmak güvenli değil," dedi polis eğleniyormuş gibi bir sesle.

Polise bakmaya devam ederek gizlice elimi vites koluna uzatmaya çalıştım, bir ihtimal ulaşıp buradan kaçabilirdik belki...

"Hadi dene," dedi polis. "Devam et."

Henna'nın, "Mikey," diye fısıldadığını duydum. Arka camdan dışarı bakıyordu.

Etrafımız polislerle sarılıydı. İlk gelenden başka araba görmüyordum ama çevrede neredeyse yirmi polis memuru, elleri tabanca kılıflarında, bizi çevrelemiş halde duruyordu.

Hepsi güneş gözlüğü takıyordu.

Elim hâlâ vites kolundaydı. Henna'yla birlikte sadece gözlerimizle oraya baktık. Henna başıyla onayladı. Tam vites değiştirmek üzereydim ki...

Sesler gelmeye başladı. Fısıltıyla testere sesi karışımı bir şeydi. Bir anda her yerden duyuldu; hem kilometrelerce ötedeydi hem de kafamızın içinde.

"*Yakından bak,*" dedi tekrar tekrar, Henna'yla beni ürküten bir şekilde sözleri kazırcasına sarf ederek. "*Yakından bak, yakından bak...*" Ses, derinizde cam kırılıyormuş gibiydi; duymakla kalmıyor, hissediyordunuz. Ses kaybolana kadar biri size olmaması gereken bir şekilde dokunmuş gibi hissediyordunuz.

Polis el fenerini kapadı. Henna'nın nefes alıp verişini duyup karanlıkta elini tutmak üzere ona uzandım. O da benim nefes alıp verişimi duyuyor olacak ki çoktan elimi tutmak üzere uzanmıştı.

Polis güneş gözlüğünü çıkardı.

Gözleri zifiri karanlıkta parlıyordu. Masmaviydi. Tıpkı geyiğinki gibi.

Gecenin içinde etrafımızdaki tüm polisler güneş gözlüklerini çıkardı. Parlak mavi gözler çemberi bizi sükûnetle izliyordu.

"Sür," diye fısıldadı Henna. "Sadece sür."

Vitesi sürüş moduna aldım ama polisin eli mümkün olmaması gereken bir hızla ve acıtacak kadar sertçe kolumu kavradı.

Yüzüme silahını doğrulmuştu.

Bir dakikalığına, yalnızca silahın namlusunu görebildim.

"Siz aradıklarımız değilsiniz," Hayal kırıklığına uğramış gibi alnını kırıştırdı. Silahı indirip güneş gözlüklerini takarak uzaklaştı. Dışarıda, karanlıkta ikişer ikişer mavi ışıklar kayboluyordu.

Beklemedim. Lastikleri eritircesine gaza basıp gecenin içine doğru hızla sürdüm.

"Mike," dedi Henna.

"Biliyorum," dedim.

"*Mike*," dedi tekrar. Sadece adımı söylüyor, bir şey sormuyordu. Nereye gittiğimi bile bilmeden uzaklaşmak için sürüp duruyordum.

Henna'nın, "Hayatım boyunca indie çocuk olmadığım için bu kadar mutlu olmadım," dediğini duydum.

Ardından ağlamaya başladı ve bir süre boyunca sadece arabayı sürüp ağladık.

Genel olarak hayatta kalmış olmanın rahatlamasından.

BÖLÜM ON, indie çocuklardan Joffrey ve Earth kayboluyorlar ve kilometrelerce ötede cesetleri bulunuyor; Satchel diğer indie çocuklar Finn, Dylan, Finn, Finn, Lincoln, Archie, Wisconsin, Finn, Aquamarine ve Finn'le beraber saklanmak üzere terk edilmiş bir dinlenme tesisine gidiyor; gecenin karanlığında mavi bir ışık gören Satchel hayatında gördüğü en yakışıklı çocuk olan madalyondaki çocukla tanışıyor; çocuk ona oranın güvenli olmadığını ve kaçmaları gerektiğini söylüyor. Sonra Satchel'a kendine özgü bir güzelliği olduğunu söylüyor, Satchel işte o zaman ona güveniyor; indie çocuklar evlerine dönüyorlar.

POLİS OLAYINDAN sonra her şey yokuş aşağı gitmeye başladı.

İki indie çocuk daha ölmüştü. İkisini de okul koridorunda görmenin dışında tanımıyordum. "Rahat rahat kanserden öldükleri zamandan daha kötü bu," dedi Henna ve haklıydı.

Polisler birine intihar, diğerine araba kazası demişlerdi.

Bunu söyleyen polislerdi.

Niye polislerden şüphe duyacaktık ki?

Henna'yla birlikte Mel'e, Jared'a ve, of tamam, Nathan'a olanları anlattık ama kimse ebeveynlerine söylemedi. Nasıl söyleyebilirdik ki? Babam önemli olan her şeyin otomatik olarak dışında bırakılıyordu. (Onu bu hafta gördüğümden bile emin değildim, sadece atılmış kıyafetler ve horlama gibi evde olduğuna işaret eden şeylerden anlamıştım.) Annemse tam kampanya öncesi moduna girmişti ki büyük ihtimalle ona kasaba polislerinin çıldırıp oğlunu tehdit ettiğini söylemek için iyi bir zaman değildi. (Aynayı arabayı posta kutusuna çarparak kırdığımı söylemiştim, tek yaptığı iç çekip bana sigorta kâğıtlarını vermekti.) Henna'nınkiler bilseler onu manastıra kapatırlardı ve Bay Shurin bile aşırı endişelenip tamamen yanlış bir şekilde işlere karışırdı.

Birlikte kalıp göğüs germeye ve mezuniyete kadar hayatta kalmaya çalışacaktık. Normal şeyler yani.

Hayatta kalan indie çocuklar bir süre okula gelmediler. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Kimse orada ne gördüklerini bilmiyordu. Kimse niye cuma günü geri döndüklerini bilmiyordu.

Sorduğumuzda bile söylemiyorlardı.

"Ne dediler?" diye sordu öğle yemeğinde Jared, Mel'e.

"Anlamazsınız dediler," dedi Mel; öyle bir somurttu ki birini işten çıkaracakmış gibi duruyordu. "Ama bir ta-

nesi, aslında hepimizin nasıl yalnız olduğunu anlatan bir şiir gösterdi. Sanki dünyanın en büyük gruplarından biri değillermiş gibi."

Herkes indie çocukların internet kullanmadıklarını bilirdi, siz de fark ettiniz değil mi? Hiç kullanmazlardı ve bu çok acayipti. Sanki hiç akıllarına bile gelmiyormuş gibi. Hâlâ 1985 yılındaymışız da sadece fihristler varmış gibi davranıyorlardı; onları, uğraştıkları meseleleri internette tartışırken görmek imkânsızdı. Böylece işlerine karışmamamız gerektiğini söylüyor gibiydiler. Tarih boyunca, vampirler ve ruh emen hayaletler genellikle indie çocuk olmayanları rahat bırakıyorlardı, belki de bir bildikleri vardı.Ama kazamızın sebebi olan geyik. Ve Henna'nın arabasından çıkan zombi geyik. Bir de korkunç polisler. Yetişkinlerin, dünyada olan bitenlere kafa yormamamız gerektiğini söyledikleri zamanlar gibiydi. Niye yormamalıydık ki?

"Sana benzemiyor," dedi Mel, son sınıf fotoğraflarım geldiğinde. "Birazcık bile."

Dijital versiyonları almaya yeltenmemiştim bile, korkunç olacağını biliyordum. Baskılar ise, akrabalara para vermeleri umuduyla yollanan, gereksiz kâğıt israfından başka bir şey olmayan mezuniyet duyurusu şeklindeydi. Ama öyle bir şey yapmayacaktım büyük ihtimalle.

"İkinci dereceden kuzenin olabilirsin belki," dedi, eczanenin tezgâhına yaslanan Henna. Mel'in nasıl olduğunu kontrol etmek için gündüz vakti olmasına rağmen

işyerine uğramıştık."Kuzenimiz yok ki," dedim. "Babam tek çocuk, Rick Amca'nın da çocuğu yok."

Henna gözlerini kırpıştırdı. "Benim kırk tane falan var."

"Pardon," dedi arkamızdaki zayıf, hırpani görünüşlü adam.

"Metadon için eczacıyla konuşmalısınız," dedi Mel, gözlerini fotoğraflardan ayırmadan.

"Siz eczacı değil misiniz?" diye sordu adam.

Hepimiz ona baktık. Bu ilgi onu rahatsız etmiş olacak ki kollarını, köprücük kemiklerinden sarkan heavy metal tişörtünün üstünde kavuşturup arkadaki tezgâha doğru gitti.

"Zavallı adam," dedi Mel. Sonra fotoğraflarıma bakmaya geri döndü. "Saray ressamı seni ayakta dururken çizmiş gibi görünüyorsun."

Henna'nın nefesi kesildi. "Hakikaten öyle."

Fotoğraflarıma bakmak istiyormuş gibi yaparak yanına yanaştım. Kolumu onunkine sürttüm. İlkokullu işiydi ama geri çekilmedi. Polisler bizi durduralı bir haftayı geçmişti ve o zamandan beri ne öpüşmüş ne de bu konuda konuşmuştuk. Birlikte zaman geçirmiştik ama yanımızda hep arkadaşlarımız vardı. Gerçi polis olayı o kadar korkutucu, acayip ve açıklanamazdı ki öpüşmeyi çocuksu bir şeye dönüştürmüştü. En azından şimdilik.

"En azından yara izi görünmüyor," dedim. Jared'ın elleri dikişleri çıkaracak kadar yardımcı olmuştu ama makyaj katmanı olmasa suratımda yine toynak tepmesinden oluşan kesik dururdu. Daha da iyileşeceğini biliyordum ama yara izi kaybolmuyordu.

"Geçecek," dedi Mel. "Kızarıklığı gittiğinde muhteşem görünecek."

"Kimse ilk seferden sonra yara izlerine dikkat etmez," dedi Henna. "Aldırış etmeyen kimse."

"Tabii," dedim düz bir şekilde. "Suratımla alay eden insanlar muhtemelen arkadaşlarım olmayacaktır."

Henna uzanıp parmaklarını hafifçe izin üzerinde gezdirdi, sonra elmacık kemiklerimden aşağı indi, yanağımın üzerinden geçip çenemin yan tarafındaki kıvrıma dokundu. "Yine de sensin," dedi. "Herkes *seni* görebilecek."

Bir saniyeliğine parmağı orada kaldı. Ah, onu tekrar öpmeyi çok istiyordum.

"Şey," dedi hırpani görünüşlü adam, ana tezgâhta reçetesi doldurulurken, "Bir paket Marlboro alabilir miyim?"

Mel arkasındaki raftan üzerinde kanserden çürümüş yüzler ve tümörlü akciğerler olan bir paket kapıp kasadan geçirdi. Adam bizden hâlâ çekiniyordu, parasını ararken beş doları yere düşürdü. Parayı almak için eğildim ama Henna daha yakındı. Alıp adama uzattı.

"Seni tanıyorum," dedi adam, Henna'ya bakmaktan kaçınarak. On beş doları kaydırarak kız kardeşime uzattı.

"Öyle mi?" diye sordu Henna.

Adam ona bir kere bakıp hemen ardından utangaç bir şekilde başını çevirdi. "Teemu," dedi.

Henna, sanki üzerindeki kıyafetler birden yüzlerce kilo olmuş gibi omuzları çöktü. "Erik?" dedi. "Erik Peddersen?"

Hırpani görünüşlü adam başıyla onayladı.

"Ah, Tanrım," dedi Henna sessizce ama küçük görür gibi değildi. Hırpani görünüşlü adam yine de kızardı.

Erik, "Garip şeyler oluyor," dedi gözlerini ondan kaçırmaya devam ederek."Bu sefer vampirler değil sanırım," dedi Henna.

"Evet," dedi Erik kesin bir şekilde. "Öyle olsaydı çoktan bana gelmişlerdi."

Kimsenin göz bile kırpmadığı ve Erik'i daha huzursuz eden boş, sessiz bir an oldu. Sonra eczacı Pratip hoparlörden, "9 numara," dedi ve Erik bize tekrar bakmadan anında uzaklaştı. Gidişini izledik.

"Erkek kardeşinin arkadaşı mı?" diye sordu Mel kibarca.

"Beraber müzik grupları vardı," dedi Henna. "Her şey bittiğinden beri onu görmemiştim. Belli ki üstesinden gelmekte bayağı zorlanmış."

Neredeyse fark edilebilir bir şekilde büzülerek sağlam kolunu kendine çekti. Kolumu etrafına dolayınca bana yaslandı. Ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüğüm için kendimden biraz nefret ettim.

"Biz böyle olmayacağız," dedi Mel, Erik'i kastederek. "Bize ne olursa olsun, sonumuz böyle olmayacak."

Bunu, bir söz talep edermiş gibi söylemişti.

"Kız kardeşin tatlı, küçük bir robot gibi," dedi müdürümüz Tina. "Onu yemek istiyorum."

Meredith, Grillers'daki bir koltukta oturuyordu. Jared, masanın ev ödevleri ve okul kırtasiyeleriyle dolu olmayan kısmına, aldığı tüm Jazz/Step derslerini mahvedecek kadar peynirli ekmek ve yaban mersinli limonata yığmıştı.

"Ben de çocuk istiyorum," dedi, garson tezgâhından Meredith'e aç gözlerle bakan Tina.

"Ronald'la bir tane yap," dedi bir tabaktan patates kızartması aşıran Jared.

"O *kısır*." Bunu normal konuşma sesinden daha yüksek bir şekilde fısıldamıştı.

"Evlat edin o zaman," dedi Jared. "Evlat edinmek, insanı manevi olarak tatmin eder."

Tina suratını ekşitti. "Tabii, çünkü Ronald sosyal hizmet görevlisinde iyi izlenim bırakacak bir tip." İç çekip Grillers'a bakındı. "Huysuz bir gece. Herkes kötü bir ruh halinde."

Bu konuda haklıydı. Bu gece, altı aydır aldığımdan daha fazla şikâyet almıştım. Bir adam *suyunu* geri göndermişti.

"Havada tuhaf bir his var, değil mi?" dedi Tina. "Lisedeki o çocuklar kendilerini öldürüyorlar." Jared'la bakıştık ama ona yanlışını söylemedik. "Gece eve giderken hissedebiliyorsun. Tanrı bilir ormanın içinde neler var."

Tina, vampirler geldiğinde yirmi küsür yaşında olduğundan doğrudan işin içinde olmak için fazla yaşlıydı. Yine de insan ne kadar kişinin bilip bir şey söylemediğini merak ediyordu. Ya da bilmiyormuş gibi davrandığını. Ya da bilerek unuttuğunu.

Meredith, bilerek Jared'ın baktığı bölüme oturmuş olsa da bana bakmak için oturduğu yerde öne doğru eğildi. Jared yaban mersinli limonata konusunda daha cömertti. Yanına gittim.

"Ne oldu?"

Bana tabletini gösterip bir sürü internet sayfasını dolaştı. "Arasan bile ana haber sitelerinde bir şey yok."

"Zaten bakmaman lazım. Bırak da Mel'le ben halledeyim..."

Beni umursamayıp, "Ama doğru yerlere bakarsan,"

dedi, tuhaf Japon oyuncakları ya da yeraltı video oyunları gibi başlıklar altındaki kilitli tartışma odalarını açmıştı. Bir sürü pencere açılmış tableti bana döndürdü.

Onu azarlamaya devam etmek istiyordum ama sayfalara bakmadan da duramadım. Bir sürü *mavi göz, indie çocukların ölmesi* ve *Ölümsüzler* göndermesi vardı. *Ölümsüzler* hakkında çok çok fazla vardı.

"Çoğu tahmin," dedi Meredith. "Ölümsüzler pek çok anlama gelebilir ama insanlar çok boyutlu bir şey olabileceğini düşünüyorlar. Ya da elfler falan. Hatta melekler bile. Kimse kesin olarak bilmiyor çünkü indie çocuklar birbirlerinden başka kimseyle konuşmuyorlar." Çenesini masadaki ellerinin üzerine koydu. "Pek çok yerde oluyor bu. Şekli farklı olsa da hemen hemen aynı olaylar."

"Vampir olayı gibi," dedim, neredeyse kendi kendime. Sonra onun endişeli yüzünü gördüm. "Ama endişelenecek bir şey yok. Senin gibi küçük böcekçiklerin peşine düşmezler."

"Ya Bolts of Fire konseri iptal edilirse?" diye sordu. Bunun on yaşındaki bir çocuğun insanlar ölürken sorduğu bencil bir soru olduğunu düşünebilirdiniz ama konu Meredith'se öyle değildi. Her şeyin yoluna girip girmeyeceğini soruyordu. Muhtemelen girecekti ama "muhtemelen" ne zaman birine yardım etmişti ki?

"Öf be, insanlar bu akşam amma aksi," dedi elinde kahve sürahisiyle yanımıza gelen Jared. "Başka bir isteğin var mı, Merde Breath?"

"Taze peynirli tost?" diye sordu Meredith kısık sesle.

Jared gülümsedi. "Hemen geliyor. Mel'le Henna az önce geldiler bu arada." Bana baktı. "Nathan da yanlarında."

Ondan kahve sürahisini alıp restoranın benim baktı-

ğım kısmına yürüdüm. Tina ön kapıda Mel ve Henna'ya çoktan hüzünlü bir Ronald masalı anlatmaya başlamıştı. "...ve ayak tırnakları masaldan fırlamış gibi..."

"Selam," dedim. Onlar da, "Selam," diye karşılık verdiler. Bu tek kelime içinde bir sürü anlam barındırıyordu, değil mi? Selam, ben buradayım, sen de burada mısın, Evet, biz de buradayız ve herkes iyi hissediyor çünkü "Selam".

Başımı Meredith'in oturduğu yere doğru eğdim. "Endişeleniyor. Araştırıp duruyor."

Mel iç çekti. "Endişelenmemesini söylemiştim ama şaşırtmadı." Küçük kız kardeşime doğru gitti.

"Ne istiyorsanız çalışan indirimli," dedi Tina. "*Birile*-*rini* mutlu edelim bari."

"Teşekkürler Tina," dedim. Gülümseyip bana ve Henna'ya bakarak orada dikildi. Sonra biraz daha baktı. Sonra biraz daha. En sonunda, "Ay!" deyip müşterileri daha fazla peynirli tost almaya zorlamak üzere ayrıldı.

"İyi misin?" diye sordum Henna'ya Tina gidince.

"Evet, ya sen?"

"İyiyim. Tuhafım. İyiyim."

Gülümsedi. "Ben de."

Yutkundum. "Bak, Henna..."

"Biliyorum. Sonuca bağlanmayan mevzular." İmzaların mürekkebiyle dolu alçısına baktı. En büyük olan Jared'ınkiydi. En küçüğü benimkiydi ama avucundaki tek imza da benimdi. "Düşünüyordum da," dedi, "geyiğe çarpmadan önce ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Hay lanet. "Pek değil."

Yalan söylediğimi biliyordu ama bir şey demedi. "Beni sevdiğini söyledin. Ben de bunun gerçek olmadığını düşündüğümü söyledim."

"Bunu bilemezsin."

"Bence sen de bilemezsin Mikey." Alçısına vurdu. "Yine de seni tekrar öpmek istiyorum."

Yarım yamalak gülümsedim. "Öğrenmek adına mı?"

"Masalarından üç tanesi hesap istiyor," dedi tekrar ortaya çıkan Tina. "Ayrıca bu konuda bayağı sinirli görünüyorlar."

Henna çoktan, uzun uzun Jared'a sipariş verme numarası yapan Mel'le Meredith'in yanına doğru yollanmıştı. "Nathan sizinle sanıyordum," dedim o giderken.

"Hâlâ dışarıda," dedi omuz silkip.

Ben de Nathan'ı denemek adına öpüp öpmediğini merak ettim.

Üç masama hesaplarını götürdüm. Sadece biri bahşiş bıraktı. Asabi görünüşlü, daha sandalyelerine oturmadan yaşlı indirimini soran yaşlıca bir çifti ve her cumartesi gelip aynı şeyi sipariş ederek açık büfe karides gelmeye devam ettiği sürece yalnız bırakılmayı isteyen itfaiyeciyi masalarına götürdüm. Siparişlerini alırken Meredith'in oturduğu yere baktım.

Nathan hâlâ ortalıkta yoktu.

Tina'ya bakındım, ardından döngünün geldiğini ve ellerimi yıkamak, yıkamak ve tekrar yıkamak istediğimi hissederek dışarı çıkıp ellerimi havluya sildim. Nathan hiçbir yerde yoktu. Sadece restoranı çevreleyen trafiğe dayanıklı çam duvarı, birkaç yağ lekesi ve açık havada parlayan dolunay vardı. Jared'la benim kurtuluşu olmaksızın her pazar akşamı dışarı taşımak zorunda olduğumuz iki büyük tenekenin bulunduğu çöp bölgesinin etrafında dolandım. İçlerine kovalarca çamaşır suyu dökmüş olsak da iğrenç kokuyorlardı.

Orada da kimse yoktu. Ellerimi silmeye devam ederek yürüdüm. Normal bir insan bile çöplerin yanından

geçerken ellerini yıkama dürtüsü hissederdi. Nathan'ın nerede olduğunu niye merak ettiğimi ve ne düşündüğümü bilmiyordum. Nathan'dan hoşlanmıyordum bile.

Onun öldürülmesini istemezdim ama herhalde.Gerçekten endişelenmeye başlamıştım ki, parmak izlerim yok olana kadar ellerimi bu havluya silmeye devam edecektim, son köşeyi döndüğümde onu gördüm. Sırtını restoranın acil çıkışındaki duvara yaslamıştı. Sigara içiyordu ama acele ediyormuş gibi bir hali yoktu.

Gölgede durdum. Ellerimi hâlâ siliyordum ama bunu belli etmemeye çalışıyordum.

Nathan'ın yüzü kimse izlemezken bir acayip gözüküyordu. Sanki tamamen farklı, dünyanın en üzgün insanıymış gibiydi. Bunu ben diyebiliyorsam nasıl göründüğünü siz düşünün. Ve tabii ki kız kardeşini kaybetmişti ve durmadan taşınıyorlardı ve eskinden bir indie çocuktu... Eskiden bir indie çocuktu. Küçük "maskotları" demişti kendine.Ondan hoşlanmadığım ve aptal sebeplerden de olsa onu kıskandığım için aklıma gelen ilk düşünce şu olmadı: *Belki onun sayesinde indie çocuklardan neler olduğuna dair bilgi alabiliriz.*

Şu oldu: *Bilip de bize söylemediği ne var?*

Çünkü bu konuda bir şaka yapmıştı, değil mi? O geldiğinde indie çocuklar ölmeye başlamışlardı. Zeki biri dikkati üzerinden uzaklaştırıp suçlandığı için ne kadar endişelendiğini söyleyebilirdi. Özellikle de suçlanması gereken *biriyse.*

Ama gerçekten masum olan biri de bunu söyleyebilirdi.Nathan ayağıyla sigarayı söndürdü. Sonra izmariti alıp etrafı kirletmemek için atacak bir yer bakındı. Tamam, belki bu pek de bir katile yakışacak bir hareket değildi.Yine de...

İzmariti bir arabanın aşağısındaki çöp kutusuna atıp restoranın camlarından içeri bakarak öylece durdu. Jared'ın baktığı bölümün neredeyse tamamını ve Meredith, Mel ve Henna'nın olduğu oturma bölümünü görüyor olmasına rağmen hiçbir şey yapmıyor, kimseye el sallayıp dikkatini çekmeye çalışmıyordu.

Yine üzgün göründü. Ya da hâlâ üzgün görünüyordu, her neyse işte. Yüzünü geceye dönüp arabaların geçişini, hâlâ parlayan yıldızları ve ayı izledi.

Ne bekliyorsun, eski indie çocuk?

İç çekerek restoranın diğer tarafına girişe doğru yöneldi. Şüphesiz garsonlarının nereye gittiğini merak eden huysuz yaşlıların ve sinirli bir itfaiyecinin yanından geçecekti.Hızla içeri girdim, ellerimi silerek ne gördüğümü düşündüm. Bir şey *görüp görmediğimi* düşündüm. Muhtemelen görmemiştim.

Ama dışarıda ne yapıyordu? Ve gerçekte onun hakkında ne biliyorduk?

BÖLÜM ON BİR, arkadaşlarının yasını tutan ama ısrarla fihristlerden madalyonunu araştırmayı sürdüren Satchel'ın odasında bir gece gizemli bir çocuk beliriyor ve ilk sözleri, "Özür dilerim," oluyor. Satchel'a Ölümsüzler Sarayı'nın prensi olduğunu, annesi olan kraliçenin bu dünyada bir çatlak bulduğunu ve burada ölümsüzlüklerini beslemek için harika besinler olduğunu hissettiği için burayı eline geçirmek istediğini söylüyor; daha fazla çatlak aradıklarını ama Prens'in Satchel'a âşık olduğunu ve dünyasının köleleştirilmesine dayanamadığını belirtiyor; "Sana yardım etmeye geldim," diyor ve öpüşüyorlar.

"WASHINGTON'IN 8. Kongresel Bölgesi'nin," dedi annem platformda durup kameraların parlak ışıklarına gülümserken, "halkını temsil etmek amacıyla aday olduğumu büyük bir mutluluk ve zevkle açıklıyorum."

Destekçilerinden ve etrafındaki parti görevlilerinden bir alkış yükseldi. Annem bize gülümsedi ama gülümsemesi dudaklarından daha ileriye gidemedi ve birden aramızdan tek alkışlayanın babam olduğunu fark ettim. Mel'i dirseğimle dürttüm ve o, ben ve Meredith aslında olmadığımız mükemmel aile tablosu gibi görünerek birlikte el çırpmaya başladık. Takım elbise bile giyiyordum.

Annem tatmin olmuş bir şekilde kameralara döndü. Aslında çok da kamera yoktu. İsteyen yayın kuruluşlarına görüntü sağlayan ana yayıncı, genelde sürekli tekrar bölümler gösteren yerel bağımsız kanaldan bir kamera ve internet kampanyası için partinin sağladığı bir tane daha vardı. Birkaç gazete ve internet gazetecisi de vardı ama sanırım ilgilenenler, politikacılar ve ailelerden daha az sayıdaydı."Eyalet Senatörü Mitchell?" dedi bölge gazetecilerinden biri alkışlar bittiğinde.

"Başına 'Eyalet' eklemene gerek yok Ed," dedi annem genişçe gülümseyerek.

"Muhtemel rakibiniz Tom Shurin hakkında ne söylemek istersiniz?" diye devam etti gazeteci Ed.

"Konuşmamda bahsettiğim sorunlara yönelik, coşkulu ve temiz bir kampanyaya her zaman varım derim," dedi annem; başkanmış gibi gülümsüyordu. Politikacılardan hoşlanmayabilirdiniz ki ben de hoşlanmıyordum ama annem işinde iyiydi. Konuşmasındaki sorunlardan bir tanesini bile hatırlamıyordum; sadece o sorunları umursadığını hissettirdiğini hatırlar gibiydim. Bir keresinde bana bunun en iyi çözüm olduğunu söylemişti. Eğer çok kesin olursan insanlar seni bilerek yanlış duyup, onları öfkelendiren şey her ne ise ona öfkelenebilirlermiş. Onları duygusal olarak, yani daha az soru soracakları şekilde yanına çekmeliymişsin.

Politikacılar bizim biraz aptal, biraz da korkak olmamızı istiyorlardı. Ki bence çoğunlukla öyleydik.

"Ya ailenin geri kalanı Alice?" diye sordu kötücül bir ses. Hemen tanıdım. Yerel politikacıların kendi düşüncelerine katılmadıkları için onlara aptal gözüyle bakan, sert-ama-sinir bozucu bir şekilde önemli bir blogun yazarıydı. "Vali Yardımcılığı'nı kıl payı kaçırmanıza sebep olan trajedinin tekrarlanmasını istemeyiz."

Mel'in yüzünü, kameraların kaydetmediğini umduğum dizginlenmemiş bir öfkenin ele geçirdiğini gördüm ama annem hiç teklemedi. "Normal bir Amerikan ailesi bizimki Cynthia. Ve her aile gibi zorlukları zarafet ve ağırbaşlılıkla aşmaya çalışıyoruz. Çocuklarımı dünyadaki her şeyden fazla seviyorum ve tam desteklerini almamış olsam bunu asla yapmazdım."

Bunun doğru olup olmadığını merak ettim.

"Ve," diye devam etti annem, sesi gerçekten duygu yüklüydü, "eğer herhangi bir basın mensubu çocuklarımın peşine düşerse bunu affetmem." Sesi sertleşti ama politikacı sertliğindeydi, yine içten olup olmadığını merak ettim. "Öyle bir şey olursa karşılarında yırtıcı bir anne ayı bulurlar."

Kampanya takımı birden alkış tuttu.

"Nasıl gidiyor baba?" diye sordu Mel, basın konferansı bittikten sonra.

"Hı?" dedi babam ona belli belirsiz bakarak. O da takım elbise giymişti ki tabii ki ve kokusundan anlaşılan o ki orta derecede ayıktı. Annem birkaç röportaj yaparken verilen kahveden bir yudum aldı. "Biliyorsun," dedi. "Bir başka yıl, bir başka kampanya." Ceplerine hafifçe vurdu ama bir şey bulmayı beklemiyormuş gibiydi. "Atlatacağız."

Annem "güçlüyüm" diye bağıran mavi elbisesi ve inci kolyesiyle yanımıza geldi. "Teşekkürler," dedi, o kadar içtendi ki hepimiz biraz utandık. "Harikaydınız."

"Ne demek," dedi Mel her zamanki temkinliliğiyle. "Anne ayı, ha?"

Annem kasılmış gibi gülümsedi. "Peşine düşmelerine gerçekten izin vermeyeceğim Melinda. Söz veriyorum."

"Kontrol edemezsin ki," dedi Mel. "Ama sağ ol. Küçük bir yarış, zahmet edeceklerini bile sanmam." Annem "küçük yarış" sözüyle kaskatı kesilince Mel anında gözlerini kapadı. "Öyle demek istemedim."

"Biliyorum," dedi annem. "İşler kızışmadan buradan gitmiş olacaksınız."

İlk defa bunu dillendiriyordu. Sesi biraz üzgün gibi gelmişti.

"Atlatacağız," dediğimi duydum. "Atlatacağız."

Buraya gelmek için farklı arabalar kullanmıştık; annem takımıyla beraber başkentten gelmişti, babam da akşamüstüne kadar olabildiğince kendine çeki düzen vermekle görevlendirilmişti. Eğer onu zorlarsanız yapardı ve annem onu nasıl zorlayacağını gerçekten ama gerçekten iyi biliyordu. Kim bilir gizli evlilik hayatları nasıldı... Hayal edemiyor, etmek de istemiyor ve zaman geçtikçe daha az şey biliyormuş gibi hissediyordum. Ama her neyse, onlar için hiç sorun yokmuş gibi görünüyordu.

Mel, babamla Meredith'i eve bıraktı. Ben annemle gittim.

"En iyi yanı seçime altı ay kalmış olması, yani kısa bir kampanya olacak," dedi annem karanlıkta hızlanarak. "Normalde böyle büyük bir koltuk için bir yıllık falan

kampanya yapılırdı." Bana baktı. "Ki bu da çok daha kötü olurdu."

"Yine de katılırdın ama."

"Evet. Evet, büyük ihtimalle katılırdım. Kız kardeşinle sen de beni bu konuda yargılardınız, biliyorum."

"Seni yargılamıyoruz."

Beni şaşırtarak burnundan güldü. "Evet, yargılıyorsunuz. Gençlerin huyu böyle değil midir?"

Annemin ebeveynleri Kuzey Dakota'da yaşıyorlardı. On yedi yıllık hayatımda onları dört kere görmüştüm. Onları yargılamaya devam edip etmediğini merak ettim.

"Biliyorsun ki tüm bunları sizin için yapıyorum," dedi. "Hırs ve güç arayışından olduğunu düşündüğünüzü biliyorum ve yani tabii ki, ben bir politikacıyım ve bunlar olmasaydı politikacı olmazdım. Ama sadece ondan yapmıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. *Hiç* böyle konuşmazdı. Saf, vatansever halka hizmet etme sevdasının arkasında başka bir teşvik olduğunu hiç ima etmezdi. "İyi misin?" diye sordum.

"Aslında sormana şaşırmadım. Birbirimizle nasıl konuşacağımızı unuttuk, değil mi? Her şeyin evrilip, sonunda bir gün kafanı kaldırıp baktığında çok farklı bir şeye dönüşmüş olması komik şey."

"Sen evrime inanmazsın."

Güldü. Hakikaten *güldü*. "Politik olarak inanmam." Tekrar bana baktı. "Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum. *Gerçekten*. Senin açından nasıl bir insan gibi görünüyorum?"

Bunun, söylenmiş olmak için söylenen bir soru olması için dua ederek sessiz kaldım. Öyleydi de.

"İyi hissediyorum," dedi. "Ama aynı zamanda büyük

bir şeye adım atıyorum oğlum. Küçük zorbaları ve acınası kavgaları olan yerel yönetim değil bu. Ulusal meclis."

"İçinde büyük zorbalar ve tehlikeli kavgalar olan..."

"Aynen," iç çekti. "Vali Yardımcılığı yarışıyla her şey bitti, sonsuza kadar yerel yönetimde kaldım sanmıştım. Belki bir gün okul yönetim kuruluna ya da bölge komisyonuna falan düşecektim. Ama birden, birkaç haftalık bir sürede bunlar oldu. Büyük şov zamanı geldi."

"Kazanırsan."

"Kazanacağım."

Haklıydı, muhtemelen kazanacaktı.

"Hayalleri gerçekleşmek üzere olduğunda insan ne yapar?" diye sordu. "Kimse bunu söylemez. Hayallerinin peşinden koşmanı söylerler ama ya yakalarsan ne olur?"

"Tadına varırsın. Elinden geleni yapıp pislik gibi davranmamaya çalışırsın."

"Düzgün konuş." Ama sinirlenmemişti. "Bunu gerçekten sizin için yapıyorum, ister inanın ister inanmayın. Benim hayallerim, evet ama sizin için güzelleştirebileceğim bir dünyayla ilgili hayaller."

"Özellikle bizim için mi? Ben, Mel ve Meredith için?"

"Sizin nesliniz için. Bazı zorluklarla karşı karşıya olduğunuzu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Bu konuda yardımcı olmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Böyle konuşmayı bırakır mısın? Ben de bir zamanlar ergendim. Neler döndüğünü biliyorum."

"Gerçekten mi?" Risk aldım.

Bana kaşlarını çattı. Dikiz aynasından bakarak arkamızdaki arabada giden Mel'i kontrol etti. "İnanmayacağınız şeyler gördüm," dedi sessizce.

Kulaklarımı açtım. "Ne gibi şeyler?" diye sordum dikkatlice.

Annem kafasını salladı. "Dünya güvenli değil Mike. Değil işte. Keşke öyle olsaydı ama değil. Sen ve Mel için endişeleniyorum. Meredith için, gelecek onun için yeterince mutlu ve güvenli olacak mı diye ölümüne endişeleniyorum."

"Bolts of Fire konserine gitmesine izin vermelisin."

"Biliyorum. Bunu hak ediyor. İkinizi çok özleyecek."

Bir şey demedim, çünkü bunu söyleyen annem değilmiş gibi gelmişti. Gecenin karanlığında ağaçlar yanımızdan hızla geçiyordu. Gözlerim ağaçların arasında garip mavi ışıklar arıyordu galiba ama hiçbir şey göremedim."Ne gibi şeyler gördün?" diye sordum yeniden. "Gençken yani."

"Hiç," dedi hızla. "Finallerine hazır mısın?"

"Evet. 'Hiç' derken neyi kastettin?"

"Mike," dedi uyarırcasına. "Gençlerin en büyük hataları, karanlığı ve dünyadaki zorlukları tek görenin kendileri olduğunu düşünmeleridir."

"Polis de öyle demişti," diye mırıldandım."*Ne* polisi?" diye patladı.

"Televizyondaki," deyip hazır cevaplılığımı takdir ettim. "Yetişkinlerin en büyük hatalarıysa karanlığın ve zorlukların gençler için önemli olmadığını, çünkü büyüyünce geçeceğini düşünmeleridir. Geçse ne olacak ki? Şu anda hayatı yaşıyoruz, tıpkı sizin gibi."

"Şu anda ne yaşıyorsunuz?" dedi. Sesi değişmiş, mirket gibi dikkat kesilmişti."Anne..."

"Söyle bana. İyi misin?"

"Öyle demek istememiştim..."

"Öyle demek istediğini biliyorum," dedi. "Ergenler ebeveynleriyle kavga ederler. Doğanın kanunudur bu.

Bu sizi önemsemekten vazgeçeceğimiz anlamına gelmez. Ebeveyn olmayı bırakacağımız anlamına gelmez."

"Babam bıraktı. Çok uzun zaman önce."

Bunun üzerine çok ama *çok* tehlikeli bir sessizlik oluştu. Bense aslında pek aldırış etmediğimi fark ettim.

"Baban..." diye başladı ama bitirmedi.

"O kadar parayı amcamdan çaldıktan sonra aramızdan ayrıldı," dedim. "Bir daha da geri dönmedi. Mel hâlâ onu seviyor. Peki, nereye gitti?"

"Ve neden onu geri getiremiyorum mu? Bilmiyorum. Keşke bilsem. *Bu gece* oradaydı."

"Bu gece yüzde kırk oradaydı ve üzücü olan bunun bir zafer olduğunu düşünüyor olmamız."

Buna karşılık bir şey söylemedi, yalnızca karanlık yola doğru baktı. Büyük duyuru gecesinin atmosferini mahvettiğim için kendimi kötü hissediyor, yine de gençken ne gördüğünü düşünüp duruyordum. Zombi dönemleri miydi? Annemin gençlik yıllarına denk geliyor muydu? Niye daha önce tüm bunları onun da görmüş olacağını düşünememiştim?

"Sana ne olduğunu söylemedin," dedi. "Bilmeliyim. Bilmek *istiyorum*. Kampanya için değil. Annen olduğum için."

Cevap vermedim. Cevap vermek istemiyordum.

Ama sonra verdim.

"Galiba tekrar psikiyatra gitmem gerek," dedim. "Galiba ilaç almaya geri dönmem gerek."

Bilgiyi kafasında bir düzene sokuyormuş gibi kısacık bir duraklama oldu. "Takıntı olayı mı?" diye sordu.

"Evet."

"Kötüleşti mi?"

"Çok ama çok kötüleşti."

Söylediğimi sindirmesini izledim. Kafasıyla onaylayışını izledim. "Tamam."

"Tamam mı?" dedim şaşırarak.

"Elbette," dedi o da şaşırarak. "Niye tamam olmasın ki?"

"Şey... kampanya falan..."

"Beni duymadın mı? Yırtıcı anne ayı saçmalığını dinlemiyor muydun?"

"Onun Mel hakkındaki şeyleri cevaplamak için partinin yazdığı bir şey olduğunu sanmıştım."

"Eh. Peki. Bu doğru. Ama..."

"Vali Yardımcılığı da senin için büyük bir şey olacaktı. Ve o zaman her şey berbat oldu. Bu konuda garip davrandığımız için bizi suçlayamazsın."

"Haklısın," dedi bir saniye sonra. "Haklısın, suçlayamam. Kampanya yüzünden mi? Senin... sorunun?"

"Sanmıyorum. Mankiewicz ölmeden önce başladı. Sana adaylıktan çekilmeni söylemiyorum. Sadece... hayat ve mezuniyet ve her şeyin değişmesi yüzünden olduğunu düşünüyorum."

Ve zombi geyik yüzünden, ama bunu söylemedim. Ve okulumdaki çocukların ölmesi yüzünden. Ve Henna ile kâşif ruhu yüzünden.

"Halledeceğiz," dedi. "Söz veriyorum. Takımımla konuşup bir şeyler bulmalarını sağlayacağım."

"Takımın niye bilmek zorunda?"

"Gazetecilerin öğrenebileceği her şeyi bilmeleri lazım. Böylece bizi koruyabilirler."

Neredeyse eve varmıştık, başka bir şey söylemedim. Ebeveynlerinin işlerinden dolayı korumaya ihtiyaç duymayan ailelerde hayatın acaba nasıl olduğunu kesinlikle sormadım. Tuhaftı. Az kalsın bir yere varıyormuşuz da

kaçırmışız gibi hissettiriyordu. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığıma şaşırmıştım.

Yatağa girdiğimde Jared'dan bir mesaj geldiğini gördün. *Takım elbiseyle fena görünmüyordun, Mikey.*

Cevap yazdım. *Gördün mü? Tüyler ürpertici miydi?*

Jared: *Politika olayı/olayının tamamı tüyler ürpertici.*

Ben: *Babanınkine gidecek misin?*

Jared: *Babam basın konferansı düzenlemeyecek. Twitter'dan duyuracak.*

Ben: *Ya. Üzüldüm.*

Jared: Üzülme. Onu zayıf tanrıymış gibi gösteriyor.

Ben: *Zayıf tanrı mı yazdın sen?*

Jared: *Zayıf takım.*

Ben: *Twitter kullanan kaldı mı ki?*

Jared: *ZAYIF TAKIM.*

Telefonumu kaldırmadan önce Mel'e mesaj attım. *Nasılsın?*

Günleri sayıyorum, diye cevap verdi yatak odasından.

Ben: *Babam fena değildi.*

Cevap yazmadı.

Ben: *Bana Steve Deyin'den hoşlanıyorum.*

Mel: *Ben de.*

Uyumak için telefonumu komodine koydum ama tekrar titredi.

Mel: *Biz gittiğimizde Meredith'e ne olacak?*

Ben: *Hepimizden daha iyi olacak. Terapiye ihtiyacı olmayan tek o olacak.*

Mel: *Terapiye ihtiyacı olmayan KİMSEYE güvenmem.*

Ben: *Sen kimseye güvenmezsin ki.*

Mel: *Sana güveniyorum.*

BÖLÜM ON İKİ, Satchel'ın prense duyduğu aşk giderek büyüyüp daha önce hiç yaşamadığı bir şeye dönüşüyor; ikinci indie çocuk Finn, Satchel'ın kendisine uzak davrandığını fark edip kırılıyor ama Satchel, "Kimse kalbin nereye gideceğini tahmin edemez, ne olacağını kendin bulmak zorundasın," diyor ve Dylan onu şaşırtarak Satchel'ı kendi haline bırakıyor; daha da iyisi başka kimse ölmüyor; prensin, nerede ve ne zaman olacaklarına dair talimatlarını dinleyince tehlikelerden kaçabiliyorlar; Satchel ve Prens tekrar öpüşüyor ama Prens daha fazlasını istemeyecek kadar Satchel'a saygı duyuyor.

"FİNAL" KELİMESİ her şeyi olduğundan daha önemliymiş gibi gösteriyordu, en azından bizim için. Hepimiz üniversiteye hazırlanıyorduk, o yüzden işin ağır kısmını

önceden hallediyorduk ki üniversitelere, orada okuyabildiğimiz için minnettar olduğumuzu kanıtlayabilelim. Mesela Amerikan Tarihi "finali" yalnızca bir İç Savaş raporundan ibaretti ve Mel'le aynı şeyler hakkında yazmamak için soruları aramızda bölüşmüştük ve hepimiz zamanında teslim edebilmiştik. Geri kalan sınavlarımıza en az iki arkadaşımızdan biriyle giriyorduk, o yüzden öğle yemeklerimiz ders çalışma saatlerine dönüşmüştü. Beni tek endişelendirenler ise matematik ve edebiyattı.

"Limit bire giderken, bir eksi x kare üzeri dört x eksi x kaçtır?" diye okudum.

"Şahap Cenabettin," dedi Mel.

"Memnun oldum."

"Cevap eksi iki bölü üç," diye cevap verdi Henna.

Hepimiz Jared'a baktık. "Doğru," dedi.

"Cenap Şahabettin değil mi yani?" dedi Mel.

"Sen kesinlikle cenabetsin," diye cevapladı Henna. "Özellikle de bu ayakkabılarla."

"Bir buçuk metre gibi göründüğü için mi?" diye sordu Mel.

"Aranıza sıkışabilir miyim?" diye soru Nathan masamızda belirerek.

Niye böyle yapıyordu ki? Hep geç geliyordu. *Kimseyle* de gelmiyordu, hepimiz geldikten sonra araya karışıyordu. Amacı neydi?

"Geçen sene *Zen ve Motosiklet Bakımı Sanatı* üzerine yazdığım raporu getirdim," dedi bana vererek. İleri İngilizce alan sadece Mel ile bendim ve berbat, aşırı berbat olan bu kitap sınavımıza dahildi, Nathan da bize yardım ediyordu.

"Teşekkürler," dedim biraz somurtarak.

"Çok da teşekkür etme, yalnızca B almıştım ve kitabın ne hakkında olduğu konusunda hâlâ bir fikrim yok."

"Kimsenin yok," dedi Mel. "Galiba olayı bu."

"Sen bitirdin mi?" diye sordum ona.

Durakladı. "Gibi."

"Bak..." dedi Nathan.

"Bu..." dedim, raporun sayfalarını karıştırarak. "Uzun."

"Buna Tulsa'da üniversite eğitiminin çekirdeği diyorlar," dedi, "ve dalga da geçmiyorlarmış. Bak..."

"Bir bakayım," dedi Mel, rapora uzanarak.

Henna, "Bu doğru mu?" diye sordu Jared'a yaptığı bir matematik işlemini göstererek. Jared anında taradı.

"Tamamdır," dedi. "Neden endişelendiğini anlamıyorum Henna. En az benim kadar iyisin."

"Meredith bile senin kadar iyi değil," dedi, kâğıdına kaşlarını çatarak.

"Arkadaşlar?" dedi Nathan.

"Hadi be," dedi Mel, raporu okurken. "Bu bayağı zekice. Yani *bayağı* zekice. Benden bile zekice."

"Bundan şüpheliyim," dedim.

"Bu kelime ne ki?" Kaldırarak sayfayı işaret etti.

"Osifikasyon," dedi Nathan.

"On yedi yaşındaki biri nasıl 'osifikasyon' yazabilir?" dedi Mel, sesi panikle dolmuştu. "Ben niye 'osifikasyon'u kullanmıyorum?"

"Aslında on sekiz yaşındayım."

"Ben de," dedi Henna.

"Ben de," dedi Jared.

"Ben de," dedi Mel, "ve osifikasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ben haziranda on sekize girecektim. Jared benden sadece iki ay büyüktü ama bunun koca bir yıl küçük olduğum iki aylardan olduğunu unutmuştum. Belli ki, hâlâ bize bir şey sormaya çalışan Nathan da o iki aya dahildi.

"Köprüyü boyamak istiyorum," dedi ve herkes şokla ona baktı. "Siz de benimle birlikte yaparsanız tabii."

Okulun yanındaki tren yolu köprüsünü boyamak bir son sınıf geleneğiydi. Otobüsler, öğrenciler ve çalışanlar her sabah okulun kapılarına ulaşmak için o köprünün altından geçerlerdi. Oraya yazılan çoğu şey sıkıcı, ("Gina, Joelle, Stefanie, Sonsuza Kadar Kankayız (evet, gerçekten Kankayız)), aptalca ("Buraya tüm kırık kalplerimi boyuyor" yazıp şiiri bitirmek için yeterli yer bırakmamışlardı) ya da müstehcen/tehdit edeci şeylerdi ("Andersen çük seviyor"; Andersen bizim şiddetle sevilmeyen atölye dersi öğretmenimiz ve sözü edilen şeyi asla yapmamış basketbol koçumuzdu.) Yazılar tekrar boyanıp üzerlerine başka sıkıcı, aptalca ya da müstehcen şeyler yazılıyordu ama gelenekti işte, sanki bu sebep yeterliymiş gibi. Kölelik ve eş satın almak da bir zamanlar gelenekti.

Ayrıca elbette teknik olarak yasalara aykırıydı, o yüzden gecenin en karanlık saatinde halletmek gerekiyordu. Gerçi biz asla yapmayacaktık, esasında bunun aldırılmayacak kadar saçma olduğunu düşünen iyi çocuklardandık; en son maçta bölge rakibini yendiklerinde bile Jared takımıyla köprüyü boyamamıştı (sezonu 2-7 bitirmişlerdi, oley, yaşasın bizim takım). Ama mavi gözlü polis, mavi gözlü geyik ve muhtemel mavi gözlü vakalardan ölen indie çocuklar yüzünden böyle bir işe girişmek işten bile değildi.Nathan önerene kadar böyleydi.

"Buralı bile değilsin," dedim çalışma yemeğimizdekilere bakarak ama çoktan geç kalmıştım. Diğerlerinin gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Aynen," dedi Nathan. "Ben *hiçbir* yerli değilim. Hiçbir şeyim yok. Geleneğim yok. Sizden başka arkadaşım yok ve sen," dedi bana, "benden hoşlanmıyorsun bile."

İtiraz etmek için fazla bekledim.

"Sadece," dedi omuz silkerek, "lisede... liseliymiş gibi yaptığım bir şey olsun istiyorum. Böylece elli yıl içinde geriye bakıp, 'En azından orada olduğumu kanıtlayacak aptal ve genç işi bir şey yaptım,' diyebilirim."

Ve bu işi bitirdi. Henna anında kabul etti, Mel hikâyesinin onu üzdüğünü ve yapmamanın daha fazla üzeceğini söyledi, Jared ise, "Neden olmasın?" dedi.

"Zombi geyikten dolayı," dedim ürpererek, geceleri bile havanın o kadar soğuk olmamasına rağmen. Yine arabadaydık, tren köprüsünün bir sokak ötesine park etmiştik. "Ve gözlerinde canilik olan polislerden dolayı. Ve gerçek zombilerden..."

"Sayımız yeterli," dedi arka koltukta Nathan'la Mel'in arasına sıkışmış olan Jared. Kolu hâlâ kırık ve Henna, Henna olduğu için yolcu koltuğundaydı. "Dikkat edersek bir şey olmaz."

Nathan sırt çantasını kaldırdı. "Beş tenekem var. Hepimiz için bir renk. Neredeyse yakalanıyordum."

"Neredeyse sayılmaz," dedim.

"Gümüş rengi, altın rengi, mavi, kırmızı ve sarı." Bana dikiz aynasından baktı. "Sen sarıyı al."

"Bunu yapıyor muyuz, yoksa yapmıyor muyuz?" diyerek esnedi Mel.

"Ben oyumu yapmamaktan yana kullanıyorum," dedim.

"*Yeter* Mikey," dedi Henna, karnımı ağrıtacak kadar küçümseyerek söylemişti bunu. Arabadan çıktı. Arka koltuktakiler onu takip ettiler, bense sonuncuydum ve sarı boyayı alırken surat asıyormuş gibi yapıyordum.

Köprü aslında o kadar büyük değildi, eski bir orman yolunun sadece iki patikasıyla birleştiriyordu. İki tarafında da köprüye doğru giden toprak setler vardı ve insanlar bazen onun beton çıkıntılarını da boyuyorlardı. Biz boyamadık. Zaman kaybetmek istemiyorduk. Henna'yı, Mel'le birlikte yürüdüğü soldaki toprak sete kadar takip ettim. Jared ve Nathan diğer tarafa yönelmişlerdi. Amaç, köprünün üstünde durup eğilerek, oradan istediğin şeyi yazmaktı.

Bir sürü boya tenekesi çalkalanıyor, etrafa boyanın karışması için içine koydukları bilyenin metalik sesi yayılıyordu.

"Beyaz boyamız yok," diye fısıldadım herkesin duyabileceği yükseklikte. "Daha önce boyananları kapatmak için beyaz lazım."

"Yeterince yaratıcıysan gerekmez," dedi Nathan. Çoktan köprünün öbür ucuna ulaşmıştı. Altın rengi boyasıyla, okulumuzun üzgün maskotu olan ve burada yaşadığım süre boyunca bir kere bile canlısını görmediğim, basit bir şekilde çizilmiş kardinal resmini, kabul ediyorum ki âdeta güzel görünen bir yabanarısına dönüştürdü. Jared'ın başını sallayarak takdir ettiğini gördüğümde zaten rahatsız olan midem biraz daha guruldadı.

Mel koyu mavi boyasıyla köprünün ortasına doğru ilerledi, kararlı bir şekilde eğilerek, yağmur yağdığı için çizgi çizgi olmuş pembe yazının üstüne mavi kabarık harflerle "Bir Yıl Geç Kaldın" yazdı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum ona.

"Ah," dedi, "Bunun gerçekten *inandığımız* şeylerle alakalı olduğunu düşünmemiştim." Boyasının kapağını yerine taktı, telefonunu çıkardı ve şu an gece vardiyasında olan Bana Steve Deyin'e mesaj yazmaya başladı.

Nathan'ın bitirdiği şeyi görmek için köprüden sarktım. Yabanarısı şimdi, az önce soktuğu altın bir koldan uçarak uzaklaşıyordu. *İğneni Ardında Bırak,* yazdı.

"Arılar böyle yaparsa ölür," dedim. Henna sinir olmuş bir şekilde beni dürttü.

"Bu bir benzetme," dedi Nathan.

"Benzetme yapan arılar da ölür."

Jared da işbaşındaydı, gümüş rengi boyasıyla Oliver ve Shania'nın şüphesiz ki sonsuz olan aşklarını kutlayan kalbin üstünü boyuyordu. Nathan'dan altın rengini alarak, yeni boyanmış gümüşün üzerine bir daire ve işaretler çizdi.

"O ne?" diye sordu Nathan.

"Bir nevi benim kişisel imzam," dedi Jared.

Ne olduğunu tanıyamıyordum ama bir sıra kedinin yolun aşağısındaki sokak lambasının hemen dışında durduğunu görebiliyordum. Orada durduğu süre boyunca kedileri kutsayan türden bir işaret olup olmadığını düşündüm. Yaklaşmıyorlardı ve bunun sebebinin Jared'ın yaklaşmalarını istememesi olup olmadığını merak ettim. Kimse Nathan'a Jared'ın farklı olduğunu söylememişti. Hepimizin sessizce uyduğu bir anlaşmaydı bu. Zaten kim bize inanırdı ki? Indie çocuklar gözlerinin önünde ölüyordu ama kimse gerçek sebebin ne olabileceğini düşünmüyordu. Sorumluları Meredith'in bulduğu şu Ölümsüzler olabilirdi. Ya da değildi. Ama kaza ya da intihar olmadığı apaçık ortadaydı.

"Sen niye bu kadar terssin?" dedi Henna bana, kırmızı boyasının tenekesini sallarken.

Surat asmaya devam ederek omuz silktim.

"Nathan'dan hoşlanıyorum," dedi.

"Biliyorum. Ona karşı duyduğun dizginlenemeyen çekimin kulağıma ulaştı."

"*Senden* de hoşlanıyorum Mike ama itiraf edeyim, bu gece fazla değil."

"Onda tuhaf bir şeyler var. Nereden geldi? Niye hep yanımıza geç geliyor? Niye..."

"Kıskançlık seni çirkin yapıyor."

"Ve her şeyin *senin* hakkında olduğunu farz etmen de *seni* çirkin yapıyor," diye tısladım.

Öfkeli bir şekilde bana sırtını döndü ve boyası hazır halde köprüden sarktı.

Ama bir şey sıkmadı.

"Bak," dedi geri adım atarak.

Bize vuran sokak lambasıyla görmek zordu ama köprünün tırabzanlarının tepesinde işaretler vardı. Bazı kelimeler.

"İsimler," dedi Mel yakınlaşarak.

"Finn," diye okudu Henna, "Kerouac, Joffrey, Earth." Mel'e baktı. "Ölen çocukların isimleri."

"Ama niye buradalar?" dedi Jared. "Kimsenin göremeyeceği bir yerde?"

Nathan'a baktım. "Belki katilleri yapmıştır," dedim hâlâ sinirli bir halde. "Belki ödül niyetine isimleri buraya yazmışlardır. Belki bu gece gelebileceğimiz en tehlikeli yer burasıdır."

"Duracak mısın artık?" dedi Henna. Tırabzanın üstündeki isimlere dokundu. Boyası siyahtı, basitti. Sadece isimler vardı.

"Bakın," dedi Nathan diz çöküp. Ayağımızın dibinde kır çiçeklerinden daha çok farklı türde, rayların ve ölen indie çocukların isimlerine kadar uzanan küçük çiçekler vardı.

Henna hafifçe onlara dokundu. "İddiaya girerim bu onları anma şekilleridir. Bir tür anıt." Ayağa kalktı. "Kimse göremez ama onlar burada olduğunu bilirler."

"Kimse üzerini çizmemiş," dedi Jared.

"Ya da çiçekleri tekmelememiş," dedi Mel. "Bizden başka bilen var mı merak ettim doğrusu."

"Artık boyamak istemiyorum," dedi Henna, boya tenekesini Nathan'a vererek. "Kilisenin duvarlarını karalıyormuşum gibi hissettiriyor."

Bense hâlâ sarı boya kutumu elimde tutuyordum. "Gelmek istemeyen bendim ve şimdi sen kalkmış kendi imzamı atamayacağımı mı söylüyorsun?"

Henna kaşlarını çattı. Hepsi kaşlarını çattı. Ben de kaşlarımı çattım, aman be. Hiç doğru düzgün bir şey söyleyemediğim o günlerden birindeydim, başlayacaktım böyle işe.

"İyi," dedim, tenekeyi Nathan'a olması gerektiğinden daha hızlı atarak. "Hadi eve gidelim."

"Hassiktir," dedi Henna, arkamda bir yere bakıyordu. Döndüm ve hepimiz birden baktık.

Tren raylarının kayboldukları karanlık ormanın aşağılarından, koca bir sürü parlak mavi göz bize doğru yaklaşıyordu.

Henna çoktan koşmaya başlamıştı; tek koluyla dengesini sağlamaya çalışırken toprak setten aşağı doğru iniyordu. Ben de hemen Mel'le Jared'ın koşup koşmadığını kontrol

edip, Henna'nın peşinden gittim. Nathan arkada kalmıştı, gözlerini karanlığa dikmişti."Onlar ne?" dedi.

"Hadi koşsana geri zekâlı!" diye bağırıp tökezleyen Henna'yı yakaladım ve neredeyse sürükleyerek arabaya götürdüm. Onu yolcu koltuğuna itip arabanın diğer tarafına var gücümle koşarken Mel ve Jared için arka kapıları açık bıraktım. Hemen direksiyon başına geçip motoru çalıştırdım. Jared ve Mel içeri girdiler.

Nathan daha yeni toprak setten aşağı iniyordu.

Ben vites atarken Henna panikle, "Sakın onu arkada bırakma!" dedi.Ve bir anlığına, sadece bir saniyeliğine neredeyse onu geride bırakıyordum. Nathan koşuyordu. Hepimiz kadar korkmuş görünüyordu.

Ama.

"Bu kimin fikriydi?" dedim tükürür gibi. "Eğer o olmasaydı *asla* buraya gelmezdik!"

"Mikey..." diye başladı Jared.

"Ben gidiyorum." Ayağımı frenden çektim ama tam o anda Nathan arabanın önüne koştu. Kapısını açık bırakmış olan Jared'ın yanına atladı.

"Sür! Sür! Sür!" diye bağırdı Nathan, ben de gaza bastım.

Köprünün altından hızla geçip okulu arkada bıraktım. Buralarda pek fazla bir şey yoktu ama eve gitmek için kullanabileceğimiz çok daha uzun bir yol vardı. Hızlanıp arabayı sarsarak köşeyi döndüm. Patinaj yaptığımızda herkes bağırsa da arabayı düzeltip spor salonunun önünden geçtim.

"Peşimizden geldiklerini sanmıyorum," dedi Nathan, pencereden dışarıya bakıyordu.

"Peki, bunu nereden biliyorsun *Nathan*?" dedim.

Bana kafası karışmış gibi baktı. "Ne?"

"Bu gece bizi niye köprüye götürdün? Bizi onlara yem mi edecektin? İndie çocuklara olan da bu muydu?"

"Mike..." dedi Henna.

"Kimsin sen?" Karanlık yoldan hızla giderken dikiz aynasından bağırdım. "Nereden geldin?"

"Söyledim ya," dedi Nathan, hâlâ kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tulsa ve Portland ve..."

Herkesi tekrar bağırtarak frenlere asıldım. "Arabamdan bas git!"

"Mike!" dedi Henna biraz daha sertçe.

"NE?" diye kükredim ona.

"Benim fikrimdi," dedi.

Araba sessizleşti. Sadece motorun titreşim sesi duyuluyordu.

"Ne?" dedim tekrar.

"Köprüye gitmek benim fikrimdi," dedi. "Nathan'ın pek keyfi yoktu, ona gelenekten bahsedip eğer isteyen olursa görmeye gidebileceğimizi söyledim."

"Büyük ihtimalle kabul etmeyeceğini söylemişti," dedi Nathan, kırılmış görünüyordu. "O yüzden ben teklif edeyim dedim, çünkü *beni* reddetmek senin için daha az utanç verici olurdu."

"Olan buydu Mikey," dedi Henna. "Bizi oraya Nathan götürmedi. Bu akşam gidelim diyen de bendim, unuttun mu?" Biraz sertleşti. "Ve sen bizi oraya götüren kişinin ben *olacağıma* inanmadın, değil mi?"

Hayır. Hayır, inanmamıştım. "Niye söylemedin? Senin için her şeyi yapardım." O kadar sinirliydim ki gözyaşlarımı zor tutuyordum. "Her şeyi."

"Sebep de bu işte. Arkadaş arkadaşa yapacağımız bir şey olsun istedim. Hepimiz ayrı yollara gitmeden önce. Kolum kırık olduğu ya da araba kazası geçirdiğimiz için

ya da benim için 'her şeyi yapmaya hazır olduğun' için, bana iyilik olsun diye gelmenizi istemedim. Bu ay normal olmak zaten yeterince zor, değil mi? Her şeyin kolay olması için."

Ona baktım. Sonra çenesini kapalı tutmayı akıl edebilecek kadar zeki olan Nathan'a tekrar baktım. Mel'le Jared da tek kelime etmiyorlardı.

Evlerindeyken Jared'ın bana ne söylediğini hatırladım. O kadar haklıydı ki.

Burada en az istenen kişi bendim.

Bir şey söylemeden vitesi taktım ve yola devam ettim.

Birkaç kilometre sonra Nathan sessizliği bozdu. "Özrü hak etmiyor muyum?"

Ona hareket çekip sürmeye devam ettim.

BÖLÜM ON ÜÇ, Prens, Satchel'ın ve ikinci indie çocuk Finn'in Ölümsüzler Kralı'na teslim edilmesi için kandırılıyor; onları kurtarmaya çalışıyor ama bunu yapmak için Finn'i kurban etmek zorunda kalıyor; Satchel bunu reddedip kurnazlığını ve cesaretini kullanarak Kral'ın planını bozuyor; Finn'i kurtarıyor ve kaçarlarken Ölümsüzler'in kaynağı olan Ölümsüzlük Özü'nü görüyor; Öz'ün büyü ve mücevherlerle dolu olduğu ve tam madalyonunun boyutunda bir boşluğu olduğu gözünden kaçmıyor.

"EE, SENCE ONLAR neydi?" diye sordu Mel, büyükannemin saçını tararken.

Büyükannemin yatağının yanındaki sandalyeye oturup omuz silktim, "Polis?" "Geyik? Bilmiyorum."

"Hiç bilebilecek miyiz acaba..."

"Bilsek de bildiğimize pişman olacak mıyız acaba."

Büyükannemiz, Mary Magdalene'in kulağının arkasını okşadığımızda yaptığı gibi, saçını tarayan Mel'e yaslanarak gözünü kapadı. Bunu yapmasına izin verdiği tek kişi Mel'di. Saçı taranırken hiç konuşmaz, bittiğindeyse teşekkür etmeyi bırak sesini bile çıkarmazdı. Ama tarandığında da kıpırtısız oturur ve kedi gibi sessizce keyfini çıkarırdı.

"Kimse ölmedi ama," dedim. Mel beni susturup başıyla Bayan Richardson'un boş yatağını işaret etti. Birisi ölmüştü. Nasıl ve ne zaman olmuştu bilmiyordum fakat yakın zamanda olmalıydı, çünkü burada yataklar fazla uzun süre boş kalmazdı. Bayan Choi hâlâ pencerenin yanındaki yatağındaydı. Bayan Richardson için üzülüyor olmalıydı çünkü geldiğimizde el sallamamıştı. Sesimi azalttım. "Indie çocuk olmadığımız için olabilir tabii. Ya da sadece şanslı..."

"*Gerçekten* Nathan'ın bu olanlarla alakası olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Mel. "Çünkü ben düşünmüyorum. Ki insanları yargılamakta bayağı iyiyimdir."

Burnumdan nefes verdim. "Büyük ihtimalle hayır."

"Bunun ne kadarı kıskançlıktan?"

"Büyük ihtimalle hepsi."

Mel son bir kez fırçayı saçların üstünden geçirdi. "Örmemi istiyor musun büyükanne?" Büyükannem cevap vermedi; başı hâlâ arkaya eğik, gözleri kapalıydı. Mel saçını örmeye başladı.

"Ee," dedi, bunu öyle masum bir şekilde söylemişti ki arkasından bir şey geleceğini anladım. "Biriyle görüşmeye başlayacak mısın?"

"Annem söylemiş."

"Benim de görüşmek isteyip istemediğimi sormak için. Aslında şaşırtıcı bir şekilde destekleyiciydi."

"Aynen. Son zamanlarda değişti."

"Bahse girerim bizim gibi mezun olma sendromuna girmiş, sonunda çocuklarının büyük çoğunluğunun gidiyor olduğunu fark etmiştir."

"Bay Shurin'in şansı varmış gibi bile davranmamamız garip değil mi?"

"Şansı yok." Mel geniş bir örgü yapıp beğenmeyince tekrar başladı. "Yine Doktor Luther mi?"

Doktor Luther, çok önceler gördüğüm psikiyatrdı. Mel de ona gitmişti ve Doktor Luther bizi anlamaya çalıştığı için birkaç kere de ailece gitmiştik. Şu noktada doktorun bana zamanında verdiği izlenimle dalga geçmem gerekirdi: hippi, yalnız, yabani otlar kadar yumuşak ve biz zavallı yaralı çocuklara üzgün üzgün bakan bir kadın.Ama öyle değildi. Her şeye hâkimmiş gibi bir izlenim uyandırıyordu. Sanki sizi anlamayacağından ya da ne yaptığını bilmediğinden endişelenmenize gerek yokmuş gibi görünüyordu. Bunun nasıl bir rahatlık olduğunu bilir misiniz?

"Galiba," dedim. "Zaman kısıtlı ve bu, en baştan başlamaktan iyidir."

"Zaman kısıtlı," diye tekrar etti Mel. "Öyle gerçekten, değil mi?"

Öyleydi. Bolts of Fire konseri yarındı. Mezuniyet balosu bir hafta sonraydı, sonra da mezun olacaktık. Zaman kısıtlıydı.

Mel, büyükannemizin saçını elleri arasında taklit edemeyeceğim bir şekilde döndürdü. "Bana şunu uzatır mısın?" Büyükannemin eskiden sevdiği eski moda bir saç kremine işaret etti. Kremi uzattım, o da eline biraz sıkıp

odayı hoş bir hindistancevizi kokusuyla doldurarak büyükannemin saçına kremi sürmeye başladı.Büyükannem birden kahkaha attı, koku bir şey hatırlatmış olmalıydı.

"Komik olan ne büyükanne?" dedi Mel gülümseyerek.

Ama büyükannem sadece önce ona, sonra da bana gülümsedi. "Adaları hatırlıyor musun Phillip?"

"Hangi adaları?" dedim. Cevap vermeden gözlerini kapadı, hâlâ gülümsüyordu. "Büyükannem hiç adaya gitmiş miydi ki?" diye sordum Mel'e.

"Belki Vancouver Adası'na gitmiştir," dedi Mel. "Ama Kanada'da hindistancevizi yetiştiğini pek sanmıyorum." Büyükannemin saçını bitirip yataktan kalktı ve onu nazikçe yastığına yatırdı. Mel saçını yaptıktan sonraki klasik ritüeldi.

Mel elleri belinde, elinde fırçayla büyükannemi izledi. "Gittiğimizde bunu özlemeyecek. Ama bunu bir daha yapmayacak olmam beni daha çok üzüyor."

"Biliyorum," dedim, kalkıp gitmeye hazırlanarak.

"Daha değil," dedi Mel. Ben geri oturdum, o da büyükannemin yatağının yanındaki masaya yaslandı. Birkaç dakika boyunca sadece büyükannemin ve Bayan Choi'nin uyuyuşunu izledik; o ortadaki boş yatak, her ikisinin her an içine düşebileceği bir delik gibi görünüyordu.

Mel, Bana Steve Deyin'le çok fazla zaman geçiriyordu. Aynı zamanda bir şekilde anneme Bana Steve Deyin'in var olduğunu bile söylememeyi başarmıştı. Onun da annemin programının bir başka parçası, uğraşması gereken bir başka mesele, danışmanları için bir not kâğıdındaki bir başka hatırlatma olmasından korkuyordu. Muhtemelen haklıydı da. Annemin zaferi çoktan belli olsa da çok fazla basında yer almıyordu. Onun yerine kirli senato ya-

rışına odaklanmışlardı. Annem bunun olabilecek en iyi şey olduğunu söylüyordu ama aynı zamanda hayatındaki en büyük olayın, diğer insanların hayatında büyük bir yer etmemesinin onu biraz hayal kırıklığına uğrattığını biliyordum.

Mel çantasını alıp plastik kabı çıkardı. Kabı açtı.

Alnımı kırıştırdım. "Öğle yemeğin mi o?" Bugün birlikte yememiştik. Mel, dişlerini yaptırmak için mine tedavisi olmak üzere dişçiye gitmişti. Ama novokain* kullanılan cinsten bir şey değildi, o yüzden işlemden sonra yemek yiyebilirdi. Bittikten sonra *yemiş olmalıydı.*

"Delirme hemen," dedi ama çoktan ayağa kalkıp delirmeye başlamıştım.

"Mel..."

"Mikey, lütfen..."

"Tekrar başlayamazsın. Benim başlamış olmam yeterince kötü zaten. Seni kaybetmeyi *kaldıramam* Mel, yapamam..."

Elini ağzıma koyarak hâlâ uyumakta olan büyükannemize doğru gözünü çevirdi.

"Mel," diye fısıldadım. Neredeyse ağlayacaktım. Üç ya da dört dakikalığına bile olsa onu kaybetmenin nasıl olduğunu biliyordum. Her günün her dakikası tekrar olabilme olasılığından korkarak yaşamanıza sebep oluyordu. Mutlu olabiliyordunuz. Eğlenebiliyordunuz. Ama hep oradaydı. Her zaman.

"Bazı zamanlar oluyor Mikey," dedi. "Sen de yaşıyorsun, biliyorum. Ve benimki seninki kadar kötü değil. Ama tüm olanlarla beraber..."

"Steve yüzünden mi?" dedim, aniden onu ellerimle ikiye bölebilmeye hazır haldeydim.

---

* Lokal anestezide kullanılan bir ilaç. *–çn*

"*Hayır,*" dedi kesin bir şekilde. "O hiç öyle bir insan değil." İç çekti. "Gerçi düşündüm. Herhangi biriyle birlikteyken de düşüneceğin gibi. O kişi böyle şeylere aldırış etmese dahi, çok hoşlandığın biri için çekici göründüğünden emin olmak istersin ya..."

"Mel..."

"Senin yaran gibi."

Bu beni durdurdu. Henna'nın yaptığı gibi elini kaldırarak parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi. Ardından elini indirdi. "Bu *benim* yara izim. Onu ben taşıyorum. Çoğu zaman düşünmüyorum bile."

"Ama bazen düşünüyorsun."

"Hayat çok belirsiz Mikey," dedi, sonra az önceki sözleri tekrar etti. "Zaman kısıtlı."

İkimiz de öğle yemeğine baktık. Japon usulü, içinde somon balığı, filiz ve pilav da olan bir dürümdü. Yanına bir çatal yerleştirilmişti. Mel çatalı çıkardı.

Bana uzattı.

Bir şey söylemeden sadece çatala baktım, sonra Mel'e soran bakışlarla baktım.

"Ben iyi olacağım," dedi. "Gerçekten. Bugünlük benim için yapsan olmaz mı? Eski zamanlardaki gibi. Güvende hissetmenin mümkün olduğunu hatırlat bana."

Sesini titretmemeye çalışıyordu ama gerginliğini kollarından ve omuzlarından anlayabiliyordum. Öğle yemeğini yememişti ve durum büyük ihtimalle belli ettiğinden daha fazla ama aynı zamanda benim en kötü endişelerimden daha az ciddiydi. Tabii bunların hiçbiri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

"Ciddi bir şey olsaydı sana söylerdim," dedi. "Babama söylemezdim, anneme söylemezdim, Meredith'e söylemezdim. Ama sana söylerdim. Söz veriyorum."

"Söz veriyor musun?"

Öyle içten gülümsedi ki neredeyse kalbimi acıttı. "Gerçekten veriyorum Mike. Ölmek istemiyorum. Yaşamak istiyorum. Gerçekten *yaşamak* için yeterince uzun yaşamak istiyorum." Omuz silkti, görebildiğim kadarıyla bu seferki daha rahat bir tavırdaydı. "Günümde sadece bir tümsek gibi Ve hatırlatılmasına ihtiyacım var."

Ona inanıyordum. Tümseğin ne olduğunu biliyordum. Galiba, çıldırtan bir tümsekten daha fazlasını yaşayan birini görsem anlardım. Benim gibi görünürlerdi.

Çatala biraz somon balığıyla pilav aldım. Çatalı kaldırdım.

Ve onu besledim. Bayan Choi ve büyükannemiz uyuyordu, oda sessizdi, aralarındaki yatak boş, bomboştu, ben de kız kardeşime öğle yemeğini yediriyordum. Deliliğimizi, nevrozlarımızı, aileden gelen ufak boktanlığımızı paylaşıyorduk. Yükü paylaşıyorduk. Ve sevgi buymuş gibi hissediyordum.

"Hâlâ kızgınım," dedi Henna.

"Bunu yapmak istediğine *emin* misin?" diye sordum.

"Beni duydun mu sen? Hâlâ kızgın olduğumu söyledim."

"O zaman kendine kızgın olmalısın çünkü köprüyü boyamak istediğini söyleyen..."

"Ve *evet*, eminim."

Bana hâlâ kızgındı. Ben de ona kızgın gibiydim. Ama bu gece onu götürmem için beni çağırmıştı; Mel'i, Jared'ı ya da Nathan'ı değil. Beni. Ben de evet demiştim.

"Henna Silven..." Dövme sanatçısı listedeki ismini telaffuz etmeyi denemeye kalkışmadı bile ve Henna'ya baktı."Silvennoinen," dedi Henna. "Fince."

"Geçmiş olsun," dedi dövme sanatçısı. "Benin soyadım da Tayca. Yedi hece uzunluğunda. Hazır mısın?"

"Evet," dedi Henna kalkarak.

On sekiz yaşındaydı. Bunun için kimsenin iznini almaya ihtiyacı yoktu ama yine de kapıdan içeri girdiğimizde girişteki danışmada duran adama reşit olduğunu kanıtlamak zorunda kalmıştı. Ben hâlâ on yedi yaşındaydım ama sorun değildi, çünkü dövme istemiyordum. Yani gerçekten istemiyordum.

"Buna hakikaten emin misin?" diye sormuştum ona yüz kere buraya gelirken. "Daha önce hiç böyle bir şeyden bahsetmemiştin."

Tek cevabı, "Daha önce hiç ölümden dönmemiştim," olmuştu. Nasıl bir şey yaptıracağını da söylemiyordu. Ya da burayı nasıl bulduğunu. Ya da neden özel olarak şu anda, bir kadının memesinin üstüne sinekkuşu çizmekte olan adamın işini bitirmesini beklediğimizi. Henna beklerken katalogdan farklı hat çeşitlerine bakmıştı, o yüzden bir şey yazdıracağını tahmin ediyordum. Ne olacağını söylememişti gerçi, çünkü bana kızgın olduğunu söylemekle fazla meşguldü.

"Bir dakika bekle," dedi onu takip etmemi engelleyip. O dövmeci adamın sandalyesine otururken bekledim, adamın adı Martin'di ki bu isim Tay asıllı havalı bir dövmeci için bayağı eski moda bir isimdi. Sonra ikisi Henna'nın ne ve nereye yaptırmak istediği hakkında konuştular. Yan tarafında, karnının yukarısında, şu an alçısının olduğu yerin öbür tarafında olacaktı. Bana göstermediği bir kâğıt parçasını dövmeciye gösterdi. Adam başıyla onaylayıp kâğıdın üzerine bir şeyler çizdi. Henna'nın, "Tam bu," dediğini duydum.

Bana eliyle işaret edip dövmenin yapılacağı yerin di-

ğer tarafına oturttu, böylece bitene kadar ne olduğunu görmeyecektim. Ardından bana ne kadar kızgın olduğunu söylemeye geri döndü.

"Ona karşı çok kabasın," dedi, Martin derisinin bir parçasını temizleyip suyla nemlendirerek onu hazırlarken. Henna'ysa bana odaklanmıştı, sanki her gün dövme yaptırıyordu.

"Ebeveynlerin kafayı yiyecek," dedim bilmem kaçıncı kez.

"Ebeveynlerim bilmeyecek. Bunu onlar için yapmıyorum."

"Gerçekten Afrika'da görmeyeceklerini mi düşünüyorsun? Yüzmeye ya da güneşlenmeye hiç..."

Henna burnundan güldü. "Misyonerler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Dövmeci Martin iğnesini eline alarak başlamaya hazırlandı. "Afrika'ya mı gidiyorsun?"

"Orta Afrika Cumhuriyeti," dedi Henna.

"Orası savaş olan yer değil mi?"

"Evet," dedim. "Deli ebeveynleri onu yine de götürüyorlar."

"Ben iki yıl önce Tanzanya'ya, Malavi'ye ve Zambiya'ya gitmiştim," dedi Martin. "Hayatımda yaptığım en harika şeydi."

"Sana ateş ettiler mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz." Martin iğneyi çalıştırdı. "Şimdi, burada kimse dövmelerin acımadığını söylemez ama sana söz veriyorum katlanılabilir bir acı olacak."

"Teşekkürler," dedi Henna. Sonra sinirli gözlerle bana baktı ve alçıda olmayan elini tutmam için ileriye doğru uzattı. Elini tuttum. Martin ona iğnesiyle dokunurken

oflayıp pufladı ama geri çekilmedi. Dövmeci birkaç nokta gibi görünen bir şey çizip, "Nasıl gidiyor? Daha kötü olmayacak ama daha iyiye de gitmeyecek," dedi.

"Kolum kırıldığındaki acıyla kıyasla," dedi Henna, "hafif bir baş ağrısı gibi."

"Güzel." Martin dövme yapmaya devam etti.

"Ebeveynlerin öğrenirse," dedim, "biliyorsun ki seni kötü yola soktuğumuz için beni ve Mel'i suçlarlar."

"Kötü yola sokmak mı?" diye sordu Henna, yüzünü buruşturarak. "Bazen yaşlı bir kadınmışsın gibi konuşuyorsun Mike."

"Politikacı gibi konuşuyorum. Annemin diğer partiden bahsederken sürekli 'kötü yol' dediği bir konuşması var."

"Eh, belki kötü yola girmenin vaktidir," dedi Henna, kaşlarını çattı. "Belki de çok uzun zamandır siktiğimin doğru yolunda gidiyorumdur."

"Düzgün konuş," dedi dövme yapmaya devam eden Martin. Henna'yla ben ona tip tip baktık. Adam baştan sona, bazıları on sekiz yaş üstü sayılabilecek dövmelerle kaplıydı. Bize bakıp omuz silkti. "Sinir olduğum bir şey işte. Herkes küfür ediyor. Niye herkes gibi olalım?"

Henna'ya iğneyi tekrar batırdı. Henna gerildi. Sanırım nefesini tutuyordu. Martin bitirip kafasını kaldırdı. "Bir parçası bitti." İğneyi tekrar mürekkebe bandırıp geri kalanının üzerinde çalışmaya başladı.

"Kaç tane parça var ki?" diye sordum Henna'ya.

"Seni ilgilendirmez," dedi zoraki bir şekilde. Gözünden bir damla yaş aktı. Boştaki elimle onu sildim. "Sağ ol," dedi.

Dövme bitene kadar pek konuşmadık. Bir saatten biraz fazla sürdü ama Martin'in üzerinde çalıştığı yerden anladığım kadarıyla çok büyük bir şey olmayacaktı.

Dövme, Henna'ya çok aykırıydı ki bence amacı da buydu ama büyük, çirkin bir dövme olsaydı tamamen Henna olmaktan çıkardı. O yüzden doğru boyutta ve güzel bir şey olacaktı.

Henna bir kere eğilip baktı, tüm işlem boyunca sadece bir kere. "Kanayacağını düşünmemiştim," dedi.

"Kimse düşünmez," dedi Martin.

En sonunda bitirip nazikçe kanı sildi, sonra da kare şeklinde bir streç filmi Henna'nın vücuduna sardı. "Bir aylığına yüzmek yok," dedi. "Ve burayı elinden geldiği kadar güneşten koru."

"Aynan var mı?" diye sordu Henna.

Martin kalkıp onun yan tarafını ve yepyeni dövmesini gösteren koca bir ayna getirdi.

Streç filmin altında, iğnenin saplanıp çıktığı yerdeki derisinin üstü kızarmıştı. Kan akıyordu ama düşündüğüm kadar fazla değildi. Ve dövmesi apaçık bir şekilde aynadan görünüyordu. Harika bir yazı karakteriyle yazılmış tek bir kelimeydi. Niye özellikle Martin'i istediği anlaşılıyordu.

Henna elimi tuttu. Ve tekrar ağlamaya başladı. Ben de tekrar gözyaşlarını sildim. "Kötü yoldan kastın buysa ailenin aldıracağını düşünmüyorum," dedim.

"Bilmelerini istemiyorum," dedi. "Bu benim. Sadece benim."

Aynadan yansıyan ters görüntüde basit bir dövme görünüyordu; *Teemu*.

Her nedense gecenin bir yarısı uyandım. Belki horlamam çok yüksek sesliydi ya da hatırlayamadığım bir rüya yüzündendi.

Bunu söylememin sebebi beni uyandıranın araba olmadığını bilmemdi. Dönüp tekrar rahat edene kadar hiçbir şey duymadım. Bizim aşırı ağaçlı yolumuzda aileme ait olmayan bir araba pek görülen bir şey değildi ama imkânsız da değildi. Önümüzde bir sapak vardı ve insanlar bazen onu kaçırıyorlardı.

Ama sonra ters yöne gittiğini fark ettim.

Ses, Çayır'dan geliyordu.

Odamın ışığını açmadan yataktan kalkıp perdenin arasından dışarı baktım. Çayır'ın girişinden, çamur ve tümsekler yüzünden yavaşça geri geri çıkan bir araba vardı. Farları kapalıydı ve tek seçebildiğim şu bazı arabaların kenarında sebepsiz yere bulunan küçük sarı ışıklardı.

Dışarısının karanlık olduğunun altını daha ne kadar çizmeliyim bilmiyorum. Sokak lambaları vardı ama araları çok açıktı ve en yakını yolun biraz aşağısındaydı; ancak Çayır'dan çıkıp bizim garajın önündeki yoldan geçerken arabayı hafifçe aydınlatacak kadar etkiliydi.

Ama görmek için yeterliydi.

Nathan'dı. Gecenin bir yarısı Çayır'a park etmişti; şimdi de kimsenin görmemesi için farlarını kapalı tutarak uzaklaşıyordu.

BÖLÜM ON DÖRT, Satchel, Prens'in niyetinden şüphe ediyor; Prens ağlayıp, bin yıldır vermeyi beklediği ancak Satchel'le tanışana kadar onu muhafaza edecek kimseyi bulamadığı sonsuz aşktan bahsediyor; öpüşüyorlar, devamı gelebilecekmiş gibi oluyor ama sonra şehir merkezinden bir patlama sesi geliyor.

"AMA GİTMEK istemediğini söylemiştin," dedi Meredith anneme. "İnsanların kalabalıkta fırsattan yararlanıp politikacılara saldırdıklarını ve bunun çıplak bedeninde sincaplar dolaşıyormuş gibi bir his yarattığını söylemiştin."

"Bunu insan içinde söyleme tatlım," dedi annem. "Ve haklı olsan da, annen artık kongre için yarışıyor ve gelecekte benim olacak bölgede Bolts of Fire hayır konserinde görünmek ümit ediyorum ki..."

"Ama gitmek istemediğini söylemiştin," dedi Meredith yine, belli ki asıl konuyu aşmak için fazla afallamıştı.

"O zaman öyle demiştim ama *şimdi* gitmek istiyorum."

Mel'le ben, gitmek üzere hazırlanmış halde Meredith'in arkasında bekledik. Konser bir saat sonra, yani gün kararmadan önceydi. Böylece tüm küçük çocuklar eve yatma saatinde gidebilecekti. Meredith baştan aşağı Bolts of Fire ürünleriyle kaplanmıştı; tişört, örme bilezikler, kemer, ayakkabı tokaları, Sapphire'in *Bold Sapphire* klibinde giydiği püsküllü pantolon, siperliğinde Bolts of Fire'ın sıfıra vurulmuş beyaz kafaları olan bir kovboy şapkası.

"Ama demiştin ki..."

"Meredith," diye uyardı annem. Bana ve Mel'e baktı. "Onu götüreceğim. Sorun ne ki?"

"Biraz ani oldu," dedi Mel kaşlarını çatarak. "Kampanyanda çalışan biri hakkında konuştuğunu duymuş da senin gitmeni önermiş gibi ani."

Annemin yüzü sertleşti. "İkiniz de o grubu *sevmezsiniz*. Hedef kitleden sekiz yaş falan büyüksünüz."

"Sen de *kırk* yaş falan büyüksün," dedi Mel.

"Tartışılacak bir şey yok," dedi annem Meredith'e çabucak. "Ben senin annenim. Ve seni götürüyorum."

"Ama üç tane biletim var," dedi Meredith.

"Daha iyi ya. Bize ağabeyinin mi, yoksa ablanın mı katılmasını istersin?"

Meredith ikimize de bakıp sonra anneme tekrar baktı, bize baktı, yere baktı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu annem.

Çenesi titrerken küçük cesur yüzünü havaya kaldırarak, "İkisini de istiyorum," dedi Meredith. O kadar akıllıydı ki bazen çocuk olduğunu unutuyordunuz.

"Eh, ikisi de..."

"İkisinin de gelmesini istiyorum," dedi Meredith daha güçlü bir şekilde. "İkisi de beni götüreceğini söyledi. Hepimiz için bilet aldım. Sen gelmek isteseydin dördüncü bileti de almaya çalışırdım ama istemedin. *Gelmek istemediğini* söyledin..."

Annemin gözlerinde şimşek çaktı. "Kimsenin gitmemesi gibi bir ihtimal de var."

"Kampanyanın hayatlarımıza müdahale etmeyeceğini sanıyordum," dedim.

"Ben bunu ne zaman söyledim?"

"Ya Yırtıcı Anne Ayı?" dedi Mel. "Bunu derken yalnızca çocuklarına karşı yırtıcı olacağını mı kastettin yoksa?"

Annem ellerini havaya kaldırdı. "Hakikaten sorunun ne olduğunu anlamıyorum..."

"*Gidiyorlar,*" Meredith neredeyse bağırmıştı. Artık küçük kolları göğsünde birleştirilmiş halde gerçekten ağlıyordu.

"Hey," dedim ona, annem fırsat bulamadan onu kaldırarak. Büyüktü ve giderek büyüyordu, tanınamaz bir ergene dönüşüyordu ama hassas kaburgalarımı ağrıtsa da hâlâ onu kaldırabiliyordum. Kovboy şapkasının siperliği kulağımı keserken boynumda ağladı.

Annem elleri belinde tavana baktı. Ayağını öyle hızlı vurdu ki Mary Magdalene koşarak gelip ayakkabısının ipleriyle oynamaya başladı.

"Kes şunu," dedi sessizce annem. Bize baktı. "Peki."

Mutfağı terk etti. Meredith'in kucağımda rahatladığını hissedebiliyordum. "İyi," dediğini duydum kalın bir sesle. "O kararını tekrar değiştirmeden gidebilir miyiz artık?"

* * *

"Tüm ebeveynlerden daha genç," dedi Mel etrafa bakınarak, "ve tüm hayranlardan daha yaşlıyız."

Bizim zavallı, küçük kasaba panayır yerimizdeki konser alanı, bir açık hava amfiteatrıydı. Çiftlik hayvanı yarışmaları yapıldığında kullanılan levha şeklindeki kocaman metal ahırın yanına inşa edilmişti. Burada daha önce konser veren en ünlü kişi, kasabadan bir televizyon yarışmasında üçüncü gelmiş bir kızdı. Bolts of Fire yarın akşam, sekiz milyon hayranın falan olacağı büyük şehirdeki kubbeli arenada sahne alacaktı.

En arkadan dokuz sıra kadar öndeydik ama bir kısmı yere gömülü olan amfiteatr öyle küçük ve derindi ki kötü yer pek yoktu. Beklediğimden daha az ebeveyn gelmişti ama esas müzik başlayana kadar kahvecilerde birbirleriyle dertleşiyor da olabilirlerdi. Çoğunlukla kızlar vardı. Bir arada göremeyeceğiniz kadar fazla kız. Küçük bir panayır amfiteatrına sığacağını düşüneceğinizden daha fazla kız. Zaman ve uzay bükülmüş de, şimdiye kadar yaşamış tüm küçük kızlar buraya dolmuş gibi bir kız yoğunluğu vardı.

"Arkadaşlarını görüyor musun?" diye sordum Meredith'e.

"Bonnie gelmeyecek," diye cevapladı. Bonnie, onunla aynı özel dersleri alan sınıfındaki bir kızdı. Birlikte tap dansı ve Almanca öğreniyorlardı. Bonnie'nin annesi, tanıştığım en acımasız insandı.

"Başka?"

Meredith bir şey söylemeden etrafa göz gezdirdi. Meredith'in Bonnie'den başka arkadaşı olup olmadığını merak ettim. Tanrım, zavallı Meredith.

"Şarkılara eşlik etmek zorunda değilsiniz," dedi Meredith bize, "ama ben edeceğim. Dalga geçmeyin yeter."

"Geçmeyeceğiz Merde Breath," dedi Mel.

"Ve bana öyle demeyin."

"Kanserli kız nerede?" dedim, önde VIP için güvenlik çemberi falan kurup kurmadıklarını görmeye çalışarak.

"Adı Carly," diye bilgilendirdi Meredith beni ciddi bir biçimde. "Dualarımız onunla."

"İnternette biletlerin 3000 dolardan satıldığını duydum," dedim.

"GERÇEK BİR HAYRAN ÖYLE BİR ŞEY YAPMAZ!" diye bağırdı Meredith. "Sadece fan kulübü üyelerine özeldi, burada yaşadığını kanıtlaman gerekiyordu ve kapıda herkes kimlik gösterdi."

Bu konuda haklıydı. İçeri girmek Başkan'la uluslararası bir uçuşa binmek gibiydi. Ve bu, olayı aktaran sürülerce yayın arabası ve gazeteciyi aştıktan *sonra* olmuştu. Muhabirlerin sürekli "hiçliğin ortasında" dediğini duymuştuk. Bunu ben de çok söylerdim ama ben söylediğimde farklıydı.

"Mısır falan isteyen var mı?" diye sordu Mel.

"Hayır!" Meredith dehşete kapılmış gibiydi. "Beş dakika içinde başlayacak."

"Hadi ama," dedi Mel, "konserler asla saatinde..."

"*Bayanlar ve Baylar!*" diye duyuldu hoparlörden, "*Lütfen koltuklarınıza kurulun, Bolts of Fire konseri BEŞ dakika içinde başlayacak!*"

Amfiteatr boyunca göğüs kafesimin hizasından sağır edici bir çığlık duyuldu. Küçük kızlar zıplayıp birbirlerine sarılmaya, delirmeye ve rahatsız edici bir biçimde kendilerini kaybetmeye başladılar; o sırada aileleri, Bolts of Fire'ın yetişkin mahkûmlarına alkol verilmediği için tahmin ettiğim gibi ellerinde kahvelerle gelmeye başladılar.

"Bu kadar mı?" diye sordu Mel, Meredith'in de dahil olduğu bağrış çağrışlar yüzünden haykırmak zorunda kalarak. "Beş dakika anonsu mu yani? Sahne alacak ön grup yok mu? Kalabalığı hazırlamak için müzik ve ışıklar yok mu?"

"Kalabalık daha fazla hazırlanırsa," diye bağırdım ben de, "sağlık görevlisi gerekir."

Birden *Bold Sapphire* söyleyen bir grup ses ortaya çıktı ve çığ gibi büyüyen sese Meredith de dahil olmak üzere çok daha fazla kız katıldı. *"On sekizine girdiğinde Bold Saphire'in kalbini kırdım/ Öyle olmasını istememiştim ve hâlâ beni seviyor olmasını umuyorum."* Saniyeler içinde amfiteatr, grubun en büyük hitinin detone ancak coşkulu haliyle dolmuştu.

Ki kabul etmeliydim ki şarkı kolayca akılda kalacak cinstendi.

"Eşlik mi ediyorsun sen?" dedi Mel bana gözleri açılmış halde.

"Hayır," dedim hızla.

Hava aydınlık olmasına rağmen gereksiz yere amfiteatrın ışıkları aşağı indirildi ama kimin umurundaydı ki, sekiz yüz küçük kız aynı anda gözyaşlarına boğulmuştu. Kulak zarlarım patlayacak sandım. Meredith'se zihin gücüyle havaya yükselmiş gibiydi. Benimle Mel'in arasındaydı ve öyle heyecanlıydı ki ellerimizi mi tutsa, kendi ellerini mi birleştirse, yoksa sadece orada dikilip hızla nefes alıp verse mi bilemiyor gibiydi. Buradaki her kız gibi hepsini yapmayı denedi.

Bana gözlerinde yaşlarla baktı. "Çok mutluyum."

"Daha çıkmadılar bile."

Tek yaptığı daha fazla ağlamak oldu.

Birileri sahneye gelince çığlıklar arttı, ancak annesi ve hemşire olduğunu tahmin ettiğim birileri tarafından tekerlekli sandalyesiyle getirilen bir kız görüldüğünde herkes saygılı bir şekilde gürültüyü kesti. Kızın oksijen maskesi vardı ve bayağı kötü görünüyordu. Hemşire olmayan, muhtemelen annesi olan kadın sahnenin ortasındaki mikrofonu aldı.

"Selam millet," dedi. "Ben Carly'nin annesiyim."

Koca bir çığlık daha duyuldu."Teşekkürler," dedi kadın. "Carly'nin size söylemek istediği bir şey var."

Kalabalık sessizleşti. Tüm kızlar gergin bir şekilde Carly'yi dinlemeye koyuldu. Arkamdaki bir kızın kederle, "Keşke ben kanser olsaydım," dediğini duydum.

Carly'nin annesi mikrofonu Carly'ye verdi. Bir şey söylemeden önce kesik nefes alıp verişlerini duyduk.

"Iyyyy," dedi Mel bana üzgün bir yüz ifadesiyle.

"Lütfen..." dedi Carly. Nefes. Nefes. "Alkışlayın..." Nefes. Nefes." Bolts..."

Tek söyleyebildiği bu oldu çünkü seyirciler aileleri gözlerinin önünde öldürülüyormuş gibi bağırmaya başladılar.

Bolts of Fire sahneye çıkıyordu.

Beş kişilerdi, isimleri vardı ve hafızamı zorlasam büyük ihtimalle hatırlardım ama ne fark ederdi ki? Ses o kadar fazlaydı ki çalmamasına rağmen telefonum titriyordu. Mel parmaklarıyla kulaklarını tıkamıştı, ön sıralardaki bir babanın da anlayışlı bir şekilde kulaklıklarını işaret ettiğini gördüm.

Modaya uygun kirli sakalları ve yine modaya uygun asimetrik saçlarıyla aynı anda hem otuzlarında hem de on beş yaşında görünen Bolts of Fire üyeleri, bir dakikalığına alkışların tadını çıkarıp ardından seyirciye sessiz

olmalarını işaret ettiler. Sesin azalması biraz zaman aldı. Solist olan koyu renk saçlı çocuk yine de konuştu.

"Hepinize çok teşekkürler!" dedi.

Bir başka kafatası patlatıcı bağırış daha yükseldi.

"İyi zaman geçirmeye hazır mısınız, şey halkı..." Sonra bizim küçük kasabamızın değil de bir saat ilerideki daha büyük kasabanın adını söyledi. Kalabalık yine de kükredi. Mel bana rahatsız olmuş bir bakış attı ama söylediği tek kelimeyi duyamadım.

"Bugün burada," dedi diğerlerinden daha güzel olan ama çok fazla şarkı söylemeyen sarışın, "özel bir Bolts of Fire hayranı için bulunuyoruz."

Carly'nin başına bir Bolts of Fire kovboy şapkası koyarlarken bir başka kükreme oldu.

"Carly'nin en sevdiği şarkıyla," dedi, doğru notaları tutturmak için bilgisayarla sesinin üzerinde oynandığı belli olan, "başlayacağız."

"Belki bunu biliyorsunuzdur," dedi ana vokal.

"Ohh" diye söylemeye başlayıp durdu, diğerleri tek tek ona katıldılar. Meredith'e baktım. Kendinden geçmiş bir şekilde neredeyse tişörtünü yırtıyordu. Ona kolumu sarınca bana doğru eğilip koluma bir cenazede destek veriyormuşum gibi tutundu.

Ardından Bolts of Fire hep birlikte, tekerlekli sandalyedeki zavallı Carly'nin etrafını çevreleyip şunu söyledi: *"On sekizine girdiğinde Bold Sapphire'in kalbini kırdım..."*

Kalabalığın çığlığı o kadar yüksekti ki bomba patladığını duymamız birkaç saniyemizi aldı.

İlk başta hepimiz sesin sebebinin, sahnenin arkasında zamansız patlayan bir havai fişek olduğunu sandık ama sonra sahnenin parçaları ve yanan perdeler üzerimize uçmaya başladı; Bolts of Fire yere çakıldı ve Carly'nin an-

nesiyle hemşire, Carly'yi korumak için kendilerini onun üstüne siper ettiler.

Neyse ki molozlar çoğunlukla yapay köpüktendi. Her taraf yıkılmaya başlarken seyircilerin çığlıkları o kadar değişti ki dehşeti vücudunda hissedebiliyordun. Âdeta daha yüzmeye bile başlamadan seni boğmaya çalışan bir sel gibiydi.İnanılmaz büyük bir tehlike altındaydık. Hemen Meredith'i kucakladım, şapkası yere düştü. Şapkadan bahsedemeyecek kadar korkmuş haldeydi. Bense kaburgalarımı fark edemeyecek kadar korkmuştum. Mel, kolunu bana ve Meredith'e dolayarak kendini bize doğru ittirdi.

"O neydi?!?" diye bağırdı Meredith.

"Buradan çıkmalıyız!" diye bağırdım.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Mel ve önümüzdeki sıralara doğru döndük.Paniklemiş ebeveyn ve küçük kızlardan oluşan bir dalga, koltukların üzerinden duvarların üstüne doğru çıkmaya çalışıyordu.Tam üzerimize doğru.

Düşünmek için bile zaman yoktu. Kollarımda Meredith'le birlikte döndüm ve koşmaya başladık. Sıraların üzerinden tırmana tırmana geçtim; yukarımızdaki koltuklar Tanrı'ya şükür hızla boşalıyordu. Mel arkamızdaydı ve Meredith'i, üzerimize düşmesi muhtemel molozdan korumaya çalışıyordu. Biz aceleyle giderken birkaç kanlı yüz görmüştüm ve birilerinin ciddi anlamda yaralanıp yaralanmadığını merak ediyordum ama tırmanırken bunu düşünmeye hiç vakit yoktu.

Üç tane kızı önüne katıp ilerletmeye çalışan kendinden geçmiş bir annenin arkasına takıldık. Mel adımlarını bozmadan kızlardan birini kaldırdı. Süper insan gücündeymiş gibi görünen anne ise diğer ikisini kaptı ve daha hızlı olacağı için kalabalık koridorlar yerine hep birlikte

tırmanmayı seçtik. Yeşil panayır alanına giden merdivenlerin olduğu amfiteatrın en geniş çıkışları arkada olduğu için çok şanslıydık. Ben, Mel ve kadın merdivenlerden birine ulaşıp alelacele aşağı inmeye başladık. İnsan kalabalığında zar zor ayakta durabiliyorduk."Orada!" diye bağırdı Mel; ortası piknik ve barbekü için boşaltılmış ağaçlıklı panayır alanına doğru ilerledi. Kalabalığın büyük çoğunluğu otoparktaki kafası karışmış habercilerin yanından geçti ama biz bir grup tarafından yana doğru sürüklenerek en sonunda ağaçların arasında hep birlikte durduk. Mel kucağındaki kızı yere indirir indirmez annesi diğer ikisiyle beraber onu kucakladı ve Mel'e, "Teşekkürler teşekkürler teşekkürler teşekkürler," dedi.

Ben de Meredith'i indirdim ve anında kusmaya başladı. Adrenalin seviyem yükselmişti, ellerim kontrolsüzce titriyordu ama yine de sırtını ovalamaya çalıştım. "Geçti Meredith, dışarıdayız ve şimdi eve gideceğiz."

"Mikey," dedi Mel. "Bak."

Amfiteatrın üzerinden batmakta olan güneşe karşı süzülen, patlamanın olduğu yerde kaybolmakta olan mavi ışık huzmesini gösterdi.

"Bomba değildi," dedi Mel. "Onlardı. Her neyseler artık."

Geçmişte, indie çocukların bir araya geldikleri olaylarda sivil zayiatlar olmuştu. Ama içinde ben, Mel, hatta Meredith ve neredeyse iki bin küçük kız varken buna sivil zayiat demek zordu.

Olan her neyse çok kötü bir şeye dönüşmüştü. Çok, çok kötü bir şeye.

Birinin, "Sen Alice Mitchell'ın kızı değil misin?" dediğini duyduk.

Sürekli anneme saldıran ve Mel'in geçmişini konfe-

ransta gündeme getirmeye çalışan sert, küçük blogger Cynthia, elinde tabletiyle durmuş bizi çekiyordu. "Öylesin, değil mi? Anoreksik olan."

Büyük şehre bağlı kamera ekibinden bir başkası onu gördü ve neler olduğu hakkında bir şeyler öğrenmek için bize doğru geldi.

"Annen nerede?" diye alayla gülümsedi kız kardeşime Cynthia. "Neden çocuklarını korumak için burada değil?"

Mel neredeyse hiç duraksamadan bir adım attı, tableti Cynthia'nın elinden kaptı ve suratının tam ortasına bir yumruk attı.

BÖLÜM ON BEŞ, Prens, Satchel'a dünyalar arasında geçiş yapmayı sağlayan Ölümsüzlük Özü'nün madalyonlara bağlı olduğunu açıklıyor; Satchel'daki madalyon Öz'ün eksik olan parçası ve her ne kadar onu koruyor *olsa da Öz'deki yokluğu iki dünya arasında sınırları* yıkacak yırtıklar açıyor; "bir çeşit mavi ışık olarak görünür ama seni yakar Satchel, seni anında yakar," diyerek açıkladığı hayat kaynağı taşıyor ve amfiteatrda, Satchel'ın arkadaşı Madison'u öldüren kazaya da sebep olan zararlar veriyor; "Geri vermeli miyim?" diye soruyor Satchel, hayat kurtarmak istiyor ama madalyonu geri vermek sadece Ölümsüzler'in dünyadaki ilerleyişlerini durdurulamaz hale getirecek; inanılmaz zor bir ikilem.

POLİSLER BİR GAZ borusunun patladığını söylüyorlardı.

Bir gaz borusu.

Ölen tek kişi, benimle ve Jared'le matematik dersi alan Madison isimli bir indie çocuktu. Sınıfta onunla defalarca konuşmuştum. Kesinlikle aptal değildi ama kız kardeşini konsere bıraktıktan sonra amfiteatrın dış tarafında sigara içtiğini ve bunun sızdıran bir gaz borusunu ateşlediğini söylüyorlardı.

Siktir oradan.

İlk olarak eyaletin en küçük kasabasının, bir tarlanın ortasındaki minnacık bir amfiteatrın tek sahnesinin tam arkasında neden gaz borusu vardı ki?

İki, Madison solunum cihazı kullanıyordu o yüzden kesinlikle sigara içmiyordu.

Üçü, siktir oradan.

Pek çok insan yaralanmıştı; bunlara Bolts of Fire, ki bu yüzden küçük kasabamızdan tüm dünya nefret ediyordu, ve Carly'nin annesiyle hemşiresi de dahildi. Kimse ciddi yaralanmamıştı ama. Sarışın olanın ön dişi değiştirilirken, geri kalan dördü sonraki gün büyük şehirdeki sahnelerine "cesurca" çıkmışlardı. Carly hiç yaralanmamıştı ki bu küçük bir nimetti. Kanserin son aşamasında olup da hayalindeki konserin patladığı düşünüldüğünde çok küçük bir nimet.

Meredith olay yerinde, Mel'in telefon ettiği ilk kişi olan Bana Steve Deyin tarafından tedavi görmüştü. Steve ambulansla gelmiş, Meredith'e bakmış, Mel'i sert bir şekilde öpmüş, sonra da diğer insanlara yardım etmeye gitmişti.

Onu sevmiştim.Annemiz sadece ağlamıştı. Hem de gerçekten ağlamıştı; sadece Meredith için değil, hepimiz için. "Hâlâ bunu yapabilen insanların olması..." İnsanlar hâlâ bomba olduğunu düşünürken bir grup gazetecinin önünde böyle demişti nefesi kesilerek, "hem de çocuklarımın olduğu bir yerde..."

Ama bize sarılmıştı. Hiç durmayacağını sanmıştım. "Yaralanmadığınıza emin misiniz? Eminsiniz, değil mi?"

"Sadece biraz panikledik," dedi Mel. "Birazdan fazla aslında.

Ardından annem bize tekrar sarılmıştı. Kendisinin de patlayabileceği bir konsere gelmesine izin vermememize bağırmamıştı bile.Çok az haber ekibi Mel'in Cynthia'ya saldırdığı görüntüleri ele geçirebilmişti. Ama aslında durum annemin kampanyasına yardım etmişti. "Terörist saldırısı sanmıştım," demişti kameralara Mel, ölene kadar keyifle hatırlayacağım dümdüz bir suratla.

"Sonra birdenbire biri benim bir politikacının kızı olduğumu fark etti. Hedef benim sandım, o sebepten erkek ve kız kardeşlerimi korudum."

Mel'in belki de gereksiz yere üzerinde tepinerek kırdığı tablet için bile suçlama olmayacaktı. Cynthia her şeyi blogunda yazmıştı. Ancak kimsenin önemsediğini sanmıyordum.

"Eminim çok kötüydü, değil mi Merde Breath?" dedi Jared, ona çıplak ayaklarını yerden keserek delicesine sarılırken.

"Hı-hı," dedi Meredith boğuk boğuk boynuna doğru. "Ve bana öyle deme."

Jared ellerini omuzlarından ayırmadan onu indirdi ve gözlerinin içine baktı. Bir dakika boyunca sadece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, ardından Meredith gülümsedi. "Ellerin sıcaklıyor," dedi. "Ama iyiyim ben."

Jared da ona gülümsedi. "Emin misin?"

Meredith başıyla onayladı. "Ama yine de bana ışıkları göster."

Ebeveynlerimin izlemediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı ki bu yalnızca bir göstermelik bir hareketti çünkü annemler evde olsalardı şu an burada olamayacağını biliyorduk. Jared ellerini hafifçe açıp avuçlarından Meredith'in kollarına bir ışık tuttu. Meredith kıkırdayıp Jared'ın devasa bacaklarına kollarını doladı. Patlamadan sonraki iki gün boyunca Mel'in yatağında uyumuştu. Onu suçlayamazdım ve Mel'in de onu kovmak için acelesi olmadığını biliyordum. Henüz hiçbirimiz okula gitmemiştik ama bence bugün de gitmememiz gereksiz olmuştu. Bitmesine çok az kaldığında okuldan kaytarmak o kadar da eğlenceli değildi.

"Ona gerçekten bir şey yaptın mı?" diye sordum, Meredith gözünü bizden ayırmadan kendine atıştırmalık hazırlamak üzere mutfağa geçerken.

"Bilmem," dedi Jared. "Yaralanmamasına minnettar olduğumla ilgili falan iyi şeyler hissediyordum." Ellerini gevşetti. "Belki birazı ona geçmiştir."

"Zamanla daha da güçlenecek misin?" diye sordum. "Yani bu... olabilecek bir şey mi?"

Sadece kaşlarını çatıp kendini kanepeye bıraktı. Mary Magdalene onu izleyip mırlayarak ve patileriyle kumaşı yoğurarak kanepenin koluna oturdu. "Meredith'e iyi bak, tamam mı?" diye fısıldadı Jared ona, burnuna hafifçe dokunarak. Kedi anında kanepeden atlayıp mutfakta Meredith'in peşinde dolanmaya başladı.

"Gaz borusu, ha?" dedi bana.

"Hiç başlatma," dedim yanına oturup. "Asıl soru bu konuda ne yapacağımız."

"Bu konuda ne *yapabiliriz* ki? Ne olduğunu bile bilmiyoruz."

"Hadi ama Jared, tanrılar eminim bir şeyler biliyordur..."

"Mikey, öyle olmuyor işte. Yapabilseydim öğrenmez miydim sanıyorsun?"

"Neyi öğrenmeyeceğini?" diye sordu Meredith, elinde bir tabak peynir ve krakerle koltukta Jared'ın yanına kaydı. Mary Magdalene ayak ucunda sabit bir şekilde oturuyordu.

"Gerçekte ne olduğunu, Yerden Bitme," dedi Jared. Aslında ona yalan söylemiyordu.

Meredith ciddi bir şekilde kafasını saldı. "İnternette hâlâ pek bir şey yok. Söylentiler ve teoriler var; indie çocuklar kayboluyor ama çoğunlukla yine vampirler olduğunu söyleyen insanlar öyle olmayan insanları dışlıyorlar. Herkes en doğrusunu bildiğini söylüyor. Herkes." Bir kraker yedi. "Galiba tüm Bolts of Fire eşyalarımı birilerine vereceğim."

"Ben de öyle yapmak isterdim," dedi Jared.

Kız kardeşim Bana Steve Deyin'le buluşmasından döndükten sonra birlikte arabayla işe doğru giderken, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Jared. Arayıp hasta olduğumu söyleyebilirdim ama evde oturunca yerimde duramıyordum. Sanki bir şey olmasını bekliyor gibiydim. Ki bu genç olmanın en zor tarafı olmalıydı. Pek çok kararı sen değil, başkaları veriyordu. Bazense *çok kötü* kararlar veriyorlardı. Bazen bu kararlar, sonuçlarının ne olacağı hakkında en ufak fikri bile olmayan insanlar tarafından veriliyordu. Ah o piçler."İyiyim," dedim.

"Değilsin."

"Bu sabah bir saat boyunca dişimi fırçaladım, çünkü hiç doğru fırçalıyormuşum gibi hissedemedim. En sonunda Mel fark edip beni kurtardı."

"Demiştim sana."

"Jared, bir şeyler yapmak zorundayız. Indie çocukların bize bildikleri şeyleri söylemeleri lazım. Ya da Nathan..."

"Tanrım, Mike, onu rahat bırak artık. Sana söyledim ya, Henna ve benimle sinemadaydı."

"Yine de bir kısmında yer almış olabilir. Ona güvenmiyorum. O zaman niye Çayır'daydı? Karanlıkta evimin etrafında ne işi vardı?"

"Annesi, dünyadaki en üzgün insan falan. Ona Çayır'da takıldığımızı söylemiştim, belki uzaklaşacak bir yere ihtiyacı vardı. Fazla takıntılı davranıyorsun."

"Tabii ki takıntılıyım. Beni tanımıyor musun sen? Kız kardeşlerimi öldürebilirdi Jared. Tam gözlerimin önünde olabilirdi bu."

"Seni de," dedi Jared sakince. "Seni de öldürebilirlerdi."

Ona, sonra da tekrar küçük arabasının ön camına baktım. "Sağ ol be."

"Bak, biz ne biliyoruz ki?" dedi. "Tek bir kişinin öldüğünü biliyoruz."

"Bir indie çocuğun."

"Evet, bir indie çocuğun. İyi bir tanesinin. Zeki ve matematikte iyi olan bir tanesinin. O bunu hak etmemişti. Hiçbiri hak etmemişti."

"Tabii tüm bunları harekete geçiren onlar değillerse."

"Öyleyse bile," dedi sertçe. "Hadi ama ya, onları son zamanlarda gördün mü? Geri kalanımızdan bile daha korkmuş görünüyorlar. Sebepleri var elbette."

Bir şey demedim ama büyük ihtimalle bu konuda haklıydı.

"Ve büyükannemden öğrendiğim şey..."

"Büyükannenle mi konuştun? Kendi diyarında, ulaşılamaz olduğunu sanıyordum."

"Kolay olmadı, aslında fena uğraştım ama öğrendim ki daha önce böyle bir şey olduğunda ki hatırlarsan o zamanlar büyükannem buradaydı, halkın da dahil olduğu böyle büyük bir olay sonun başlangıcı olmuş."

Devam etmesini bekledim. "Neyin sonu?"

Omuz silkti. "Nasıl çözülecekse artık. Indie çocuklar olayı nasıl çözeceklerse öyle."

"Çözerlerse."

"Hep yaptıkları şey."

"Her seferinde yapacakları anlamına gelmiyor ama. Hallediyorlar diye insanlar yaralanmayacak diye bir şey de yok. İnsanlar *ölmeyecek* diye de."

Jared, Grillers'ın otoparkında bir yere park etti. "Gerçekte ne olduğunu asla öğrenemeyebiliriz Mike. Biz hiçbir şey görmeden bitebilir..."

"Ama Jared..."

"Dinle beni," dedi, sinirli gibiydi. "Mezuniyet balomuz var, mezuniyetimiz var, yazımız var. Tüm bunları korkarak mı geçireceksin?"

"Muhtemelen."

"Lütfen yapma." Hâlâ tuhaf bir şekilde sinirliydi. "Herkes Seçilmiş Kişi olmak zorunda değil. Herkes dünyayı kurtaran adam olmak zorunda değil. Pek çok insan sadece hayatı ellerinden gelen en iyi şekilde yaşamak, kendileri için iyi olan şeyleri yapmak, iyi arkadaşlar edinmek, hayatlarını daha iyi hale getirmek, insanları doğru düzgün sevmek zorunda. En başından beri dünyanın bir anlamı olmadığını bilse de, yine de mutlu olmanın bir yolunu bulmak zorunda."

Direksiyonu sımsıkı tutuyordu, avuçlarından ışıkların çıktığını görebiliyordum. "Neden bana söylemiyorsun?" diye sordum. "Neler oluyor?"

Jared sadece iç çekti ve ışık söndü. "Ne olduğunu bilmiyorum. Polisleri, ışık huzmelerini ya da indie çocukların neye bulaştıklarını bilmiyorum ama şunu biliyorum: Bir, biz mezun olmadan liseyi havaya uçurmasalar iyi ederler ve iki," avuçlarını yine yukarı kaldırdığında hafif bir ışık parladı, "eğer değer verdiğim herhangi biri incinirse, bedeli çok ağır ödenecek. Ciddiyim."

Ve bu beni daha iyi hissettirdi.

Vardiyamız çok fenaydı. Öyle ki, sakin bir hafta içi akşamı olmasına rağmen Tina'nın bizzat kendisi servis etmeye başlamıştı. Sanki kasaba halkı bir şeylerin döndüğünü biliyor da yalnız kalmak istemiyordu. Mel ve Henna, bu sefer benim baktığım kısma oturan Meredith'i getirmişlerdi. Onlara, peynir aşığı bir balinayı beslemeye yetecek kadar peynirli tost getirdim.

"Dövme nasıl?" diye sordum, yanıt olarak bana sarıldı."Kaşınıyor," dedi kulağıma, sonra arkasına yaslanıp bana baktı.

"N'oldu?" diye sordum.

"Hiç, sana bakıyorum. İnsanları kurtaran Mikey."

"Yani artık bana kızgın değil misin?"

"Kızgınlığı kim ne yapsın?" dedi.

"Bu akşam Nathan yok mu?" Sormadan duramadım.

Kaşlarını çatıp suratına çoktan peynirli tostun yağını bulaştırmış olan Meredith'in yanına kaydı. Aşırı meşguldük, o yüzden onlarla sadece bu kadar konuşabildim. Henna ve Meredith'e çizburger, kıtlıktan çıkmış gibi yiyen Mel'eyse tavuklu salata getirdim. Ona normalden uzun baktım. Mel'se somurttu.

Yarım saat sonra hâlâ buradaydılar. Sonra bu hafta gerçekleşen ikinci beklenmedik olay meydana geldi. Bu seferki bomba değildi ama aynı etkiyi yarattı.Babam geldi.

"Baba?" dedim. Şaşkınlıkla, elindeki menülerle baş etmeye ve müşterileri yerlerine götürmeye çalışan Tina'nın olduğu girişte kalakaldım. Sırada içeri girmeyi bekleyen insanlar vardı ki bu genelde sadece pazar günleri tüm kiliseler boşaldıktan sonra olurdu. Babam sıranın en önünde etrafa bakıyordu, hafif sersemlemiş gibiydi ama içki kokusu almıyordum.

"Yoğun bir akşam sanırım?" dedi.

"Ne yapıyorsun burada?"

Gözlerimle sadece saniyelik temaslarla buluşarak yakasıyla oynadı. "Annenle buluşacaktım. Burada mı?"

"Onunla *burada* mı buluşacaksın? Restoranda?"

Şaşkınlığımı en sonunda anlamış olmalıydı çünkü durakladı, kafası karışmış görünüyordu. "Öyle sanıyorum," dedi, bunu neredeyse soruymuş gibi söylemişti.

"Ya," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Tina daha fazla dayanamadı. "Meşgul müsün?" dedi bana, gözleri büyümüş, sesi yükselmişti. "Ben öyleyim de!"

Hemen kendimi toparladım. "Baba, Mel'le Meredith orada Henna'yla oturuyorlar," diyerek işaret ettim. Üç şaşkın, donmuş surat oturdukları yerden bize bakıyordu. "Niye gidip... yani... onlarla oturmuyorsun?"

Babam başıyla onayladı ancak oturma bölmesine yönelmedi. "Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu bana.

Ona bakmadan elimdeki kahve demliğini şu anda çok sinirli olan Tina'ya uzatıp babamın peşinden oto-

parka gittim. Hava daha yeni kararıyordu. Yağmur, Bolts of Fire konserinden önceki hafta bitmişti, artık yazın geldiği belli oluyordu. Tabii yazı görebilecek kadar yaşayabilirsek.

Babam, kafası başka bir yerdeymiş gibi yüzünü buruşturup tekrar yakasını düzeltti. "Niye kravatını çıkarmıyorsun?" diye sordum.

"Hmm?" dedi. Kravatına dokunmadı. Çoktan gökyüzüne çıkmış yarım aya baktı. "Ben senin yaşlarındayken şimdiye kadar çoktan aya taşınmış olacağımıza inanırdım."

Bekledim. Ama devam etmedi. "Biraz meşgulüm baba. Sorun ne?"

Babam kulağını kaşıdı. Bir anlığına ayakta duramadığını düşündüm ama sonra sadece sürekli hareket ettiğini, yerinde duramadığını fark ettim. Eğilip onu tekrar kokladım. Bana hafifçe gülümsedi. "Evet," dedi. "Ayığım."

"Eh," dedim. "Bu güzel."

"Bak," diye başladı ancak yine bitiremedi.

"Baba, gerçekten benim..."

"Rehabilitasyon merkezine gidiyorum."

Durdu, çünkü bir aile restorandan çıkıyordu. Onlar gittikten sonra kapıda görünen Tina bana öfkeli gözlerle baktı. Ona "bir dakika" anlamına gelen işaretparmağını gösterince içeri döndü.

"Bu, şey..." dedim, "*harika* baba. Ben..."

"Seçim bitene kadar bekleyeceğim. Ama gideceğim."

Kaşlarımı çattım. "Bence sen seçimden daha önemli..."

"Onun fikri değildi. Gerçi yıllardır bunu istiyordu, değil mi?"

"Bilmiyorum baba ama öyle olsa bile bence adam gibi..."

"Büyük anını mahvetmek istemiyorum." Biraz daha kımıldanıp gözlerimle buluştu, sonra tekrar uzağa baktı. Ona yaklaştım.

"Baba? *Baba*. Bana bak."

Duraksayıp ardından tüm dikkatini bana verdi. Alacakaranlıkta bile gözbebeklerinin yemek tabağı kadar büyük olduğunu görebiliyordum. "Ne içtin baba? Valium* mu? Reçeteli bir şey mi?"

"Ben iyiyim," dedi doğrularak. "Seçim bitene kadar dayanıp rehabilitasyon merkezine gideceğim, sonra yine aile olacağız."

"Ben iki eyalet ötede yaşıyor olacağım."

Çöker gibi oldu. "Evet. Evet, biliyorum."

"Burada ne yapıyorsun baba? Gerçekten annemle buluşacak mısın, yoksa yılın en yoğun gecesinde beni buraya altı ay sonra rehabilitasyona gideceğini söylemek için mi sürükledin?"

Tekrar kaşlarını çatarak aya baktı. "Orada şehirler olacaktı. Yoksulluk, savaş olmayacaktı. Olması gereken buydu."

"Tamam, benim gitmem gerek. Mel'e söylerim seni arabayla..."

"Biraz borç almam lazım," deyiverdi.Bu beni durdurdu. "Ne?"

Babam iç çekti. "Kampanya, hesaplara tam erişimimin olmasının iyi bir fikir olmadığını düşünüyor." Onları suçlayamazmış gibi omuz silkti. "Nakidim azaldı. Annenden istemek de istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne *diyebilirdim* ki? Ona kızgın bile değildim. Sadece o kadar üzgündüm ki yüzüne zar zor bakıyordum.

---

* Bir tür ağır sakinleştirici ilaç. –*çn*

O akşam topladığım tüm bahşişleri çıkarıp tüm tomarı ona verdim.

"Teşekkürler..."

"Git de arabada bekle," diye lafını kestim, hâlâ ona bakamıyordum. "*Sakın* sürme."

Babama arkamı döndüm.

Babam otoparkta yalpalaya yalpalaya giderken restoranın girişine yürüyüp ön kapının koluna davrandım. Küçük kırmızı bir ışık dikkatimi çekti. Dönüp baktım. Çalıların arkasındaki gölgelerde...

Nathan sigara içiyordu.

"Pardon," dedi hemen. "Seni onunla konuşurken gördüm, selam verecektim ama sonra..."

Sözünü bitirmedi ama anlamıştım. Selam verecekti ama sonra babamın utanç verici ve trajik sözlerini duyup, içeri girerek ya da geri dönerek fark edilmemek için burada kalmıştı.

"Ne kadarını duydun?" dedim, sesim asabileşiyordu.

"Mike, ben..."

"Sigara içtiğine inanamıyorum," dedim. "İğrenç bir şey. Kokuyor. Nefesin bir köpeğinkine benziyor. *Ve* seni yeterince hızlı öldürmüyor."

"Kazara oldu Mike, yemin ederim."

Göğsüm mengeneyle sıkıştırılmış gibi yanıyordu. "İşe dönmem lazım."

Mel, Meredith'le babamı eve götürdükten sonra Henna'yla otursa da gecenin geri kalanı boyunca Nathan'a bir kere bile bakmadım. Garson tezgâhında Tina bana bağırmak için her fırsatı kullandı ama onu din-

lemedim. Sürekli ketçap şişelerini sayıp ölmeyi dilemek, ölmeyi dilemek, ölmeyi dilemek, ölmeyi dilemekle fazla meşguldüm.

BÖLÜM ON ALTI, tanıdığı herkes aksini iddia etse de tüm arkadaşlarının ölümünden kendini sorumlu tutan Satchel odasında ağlıyor; Dylan penceresinde beliriyor; onu rahatlatıp en sonunda öpüyor; Satchel onu durduruyor, Dylan'ın kendisine duyduğu arzuyu anladığını ancak kalbini kıracağını söylüyor; kapıdaki tıklamayla yerlerinden zıplıyorlar; annesi ikinci indie çocuk Finn'in geldiğini söylüyor; Dylan tuhaf bir şekilde ciddileşerek, "Ona güvenebileceğimizi nereden bilebiliriz?" diye soruyor.

"SELAM DOKTOR Luther."

"Seni yeniden görmek güzel Michael."

"Öyle mi? Bu geçen sefer başarısız olduğunuz anlamına gelmiyor mu?"

"Görüyorum ki hâlâ başarısızlık konusunda endişeliyiz."

"Biliyorum, biliyorum. 'Niye her şey kazanılan ya da kaybedilen olmak zorunda ki?"

"Biliyor musun?"

"Bildiğimi sanıyordum."

"...Sana şimdiden açık bir şekilde söylemeliyim, annen benimle irtibat halinde."

"Hasta olarak mı?"

"Hayır ama çok şaşırma. Benimle annen olarak konuşuyordu. Endişeli bir anne olarak. Bana son zamanlarda bazı şeylerin... senin için zorlaştığını söyledi. Bilmen gerekiyor bence. Yine de konuştuğumuz hiçbir şeyi ona anlatmayacağım. O aramızda."

"Size tekrar seçime katıldığını söyledi mi?"

"Söyledi. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf."

"Nasıl yani?"

"Sanki bu sefer benimle hiç ilgisi yokmuş gibi. Sanki hayatlarımız çoktan ayrılmış da bu bizden çok onun başına gelen bir şeymiş gibi. Ayrıca, annem de bu konuda bayağı iyi."

"Bunu söylemen çok iyi."

"Doğru ama. Konserde olanlar dışında Mel seçimlerden uzak tutuluyor. O olayı gördünüz mü?"

"Gördüm."

"Harika bir şeydi. *Mel* harikaydı. *O zamanlar* böyle bir şey yapamazdı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kız kardeşin her zaman çok güçlüydü. Ama onun hakkında konuşmuyoruz, değil mi?"

"Evet. Sanırım konuşmuyoruz."

"Bana neler olduğunu söyle Michael. Bana, beni görmeye tekrar gelmenin sebebini söyle."

"Annem size çoktan söyledi sanıyordum."

"Ben senden duymak istiyorum."

"...Tekrardan bir şeylere takılmaya başladım. Döngülere. Yine. Mesela, evi belli bir şekilde kilitlemeden dışarı çıkamıyorum ama o belli şeklin ne olduğunu ya da kapıyı kilitlemenin farklı şekillerinin nasıl olacağını dahi bilmiyorum. Yıkanırken de belli bir sırada yapmazsam çok başıma geliyor. Veya nesnelere dokunup sayarsam orada... takılı kalabiliyorum."

"Bu söylediklerini yapmazsan ne olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Korkunç bir şey. Kaldıramayacağım bir şey. Her şeyi yok edecek bir şey."

"Her şeyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Okulunda çok fazla kişinin ölmesiyle bir ilgisi var mı peki?"

"O konu hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bilinmeyecek bir şey değil. Daha önce de oldu. En korkunç sosyolojik fenomenlerden biridir."

"Bunlara neyin sebep olduğunu biliyor musunuz?"

"Sebep derken? Anladığım kadarıyla hepsi kaza ya da intihardı. Altında yatan bir sebep mi var?"

"Hayır. Sanırım yok."

"Tabii vampirler ya da ruh emen hayaletler gibi bir şeyi ima etmiyorsan. O kadar şaşırma. Ben senin yaşlarındayken zombi orduları vardı. Berbat ve korkunçtu ama kontrol altındaydı, gizli tutulmaya çalışıldı ve yetişkinler de her şeyden bihaber hayatlarına devam ediyordu."

"...Tüm bunlarla ilgili ne demeliyim bilmiyorum."

"Bu sefer olanların seninle bir ilgisi var mı?"

"Ben indie çocuk değilim."

"Evet."

"Ama konserdeydik. Ve Henna'yla o geyiğe çarptık. Ve... diğer şeyler işte."

"Muhtemelen inanmayacağım şeyler mi? Söylediklerimden sonra bile mi?"

"Belki."

"Eh, inanmama gerek yok. Sen inandığın sürece bu konuda konuşmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Jared hepimizin Seçilmiş Kişi olamayacağını söyledi. Aslında, neredeyse hiçbirimiz olamayız."

"Jared hâlâ en yakın arkadaşın mı?"

"İyi bir hafızanız var."

"İyi notlar alırım."

"Evet, en yakın arkadaşım. Benimle ilgileniyor. Bazen beni şu döngülerden kurtarıyor. Aslında en yakın arkadaştan fazlası."

"Onu seviyorsun."

"Evet ama öyle değil sanırım. Jared eşcinsel ama durum farklı. O benim ailem gibi, sadece daha iyi bir versiyonu çünkü onu ben seçtim."

"Anlıyorum. Jared, senin dünyada güvenli hissetmen için önemli biri."

"Şey, evet. Ve ben... her şey değiştiğinde ne yapacağımı bilmiyorum."

"Mezun olduğunda mı yani?"

"Ve üniversiteye gittiğimde. Mesele sadece Jared değil. Mel ülkenin diğer ucuna gidiyor, Meredith'i kendi başına bırakıyoruz..."

"Bunlar normal korkular. Eğer *hissetmezsen* sıradışı olurdu."

"Evet ama..."

"...ama?"

"Yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Nasıl yapıp yapamayacağını? Michael?"

"Bana Michael diyen tek kişi sizsiniz."

"Nasıl yapıp yapamayacağını?

"...ımm."

"Sorun değil."

"Sorun ama."

"Demek istiyorum ki, burada güvendesin. Ağlaman gerekiyorsa ağlayabilirsin."

"Sorun."

"Nasıl?"

"...Bana ihtiyaçları yok."

"Senin onlara ihtiyacın olmadığı gibi."

"Hayır. Jared, hep kendimi gruptaki en az istenen kişi haline getirdiğimi düşündüğünü ama bunun doğru olmadığını söyledi."

"Sen de ona inanmadın."

"Eğer bunu söylemek zorunda kalan biri varsa nasıl doğru olabilir ki? Nasıl sürekli güvenceye ihtiyaç duyan yaralı biri olmayasın ki?"

"Hepimizin güvenceye ihtiyacı yok mu? Hepimiz bir şekilde yaralı değil miyiz?"

"Anlamıyorsunuz."

"O zaman yardım et bana. Anlamak istiyorum."

"Bakın, mesele şu ki... Hepsinin kendi hayatı var. Jared'ın ailesi falan var, Mel bir doktorla çıkıyor, Henna *Afrika*'ya gidiyor. Peki ben? Benim için sadece *onlar* var. Başka bir şeyim yok."

"Bu da kendini en önemsiz olanmış gibi hissettiriyor."

"Aynen. Bu döngülere giriyorum, oraya hapsoluyorum, hapsolduğumu hissedebiliyorum ve çıkmak, *başka*

bir şey yapmak kadar basit bir şey. Herhangi bir şey. Ama çıkmak giderek zorlaşıyor ve ya gidip yeni bir hayata başlarsam da bir döngüye kısılıp oradan çıkamazsam?"

"Tamam, ya bu olursa?"

"..."

"Michael?"

"...Söyleyemem. Çok utanç verici."

"Beni utandırmak imkânsızdır."

"..."

"Söyle bana Michael. Ya bir döngüye kısılıp kalır da oradan çıkamazsan?"

"...Kendimi öldürürüm."

"Bu çok nihai bir seçim."

"Sonsuza kadar korkmaktan iyidir. Sürekli korkmaktan iyidir."

"Tek seçenekler bunlar mı? Korkmak ya da ölmek?"

"Böyle hissettiriyor. Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne hakkında?"

"*Her şey* hakkında."

"Sorun da bu değil mi zaten? Korkunun nedeni bu değil mi? Neden her şeyi çözmek zorundasın? Neden bugün çözemiyorsun?"

"Onu bile yapamam!"

"Yapabilirsin. Herkesin yaşamak zorunda olduğu, en büyük hayat değişikliklerinden biriyle karşı karşıyasın: Okulu bırakıp kendi yoluna gidiyorsun. Belki de yaşamaman gereken bir araba kazasına karıştın *ve* kötü yaralanmış arkadaşına yardım ettin. Konserde o travmatik olayla yüzleştin ama kız kardeşini kurtarmak için nasıl davrandın bir bak."

"Annem hepsini söylemiş."

"Seni çok methediyor Michael. Senin için endişeleniyor."

"O zaman bunu bana kendisinin söylemesi lazım. Lütfen onu savunmayın."

"Peki. Ben sadece birçok şeyin *altından kalkabilmiş* olduğunu söylüyorum. Hiçbir şeyle yüzleşemeyecekmişsin gibi hissediyorsun, seni yıkacağını düşünüyorsun ama buradasın. Bu odadasın. Tüm yüzleştiklerine rağmen birine, pek de doğal müttefikin olarak görmediğin annene yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Sana da çözüm bulmaya çalışan birinin yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyor mu?"

"...Belki."

"Sana bir soru soracağım. Ya her şey yerle bir *olduysa*? O zaman ne olur?"

"Anlamadım."

"Bu söylediklerini yapmaz, döngüyü bitirmeden oradan çıkarsan ne olur? Hayatta kalır mısın?"

"Bilmem. Mesele de biraz bu zaten."

"O zaman soruyu başka türlü sorayım. Her şeyin yerle bir olmasından önceden de sağ çıkmamış mıydın?"

"...ne?"

"Melinda neredeyse ölüyordu."

"*Ölmüştü.*"

"Her şekilde, eğer bu her şeyin yerle bir olması değilse ne?"

"Bunun tekrar olmasını istemiyorum ama."

"Onun iyi olduğunu söyledin."

"Ama Meredith..."

"Meredith'e karşı da mı sorumluluk hissediyorsun? O konserde her şey yerle bir oldu ve hepiniz hayatta kaldınız. Melinda'ya senin en az istenen kişi olup olmadığını sorsam senin verdiğin cevabı vereceğini sanmıyorum.

Meredith'in de. Arkadaşın Jared'ın da aynı şekilde cevaplayacağına bahse girerim."

"Sadece kibarlık ediyorlar."

"Hepsi mi? Her zaman mı?"

"Çünkü ben arızalı olanım."

"Öyle mi? Bu gerçekten doğru mu? Hepsinin uğraşmaları gereken şeyleri olduğunu söyledin. Mesela kız kardeşinin tam olarak ne gibi zorluklarla yüzleştiğini biliyorum..."

"Evet ama... o artık daha iyi."

"Tamamen mi?"

"Şey. Hayır."

"Ama kendini onunla karşılaştırıyorsun?"

"Neden üzerime bu kadar geliyorsunuz?"

"Özür dilerim. Niyetim bu değil. Yalnızca bazı şeylere bakmanın başka yolları olduğunu söylemeye çalışıyorum. Seni korkutmayacak yollar olduğunu. Ölmek istememeni sağlayacak yollar olduğunu."

"..."

"Tek başınayken çok ağlar mısın?"

"Neredeyse hiç."

"O halde kesinlikle ağlaman gerek Michael. Sorun yok. İhtiyacın olursa orada peçete de var."

"...Bir kuyunun dibindeymişim gibi hissediyorum. Bu derin, çok derin bir deliğin fazlasıyla dibindeymişim de yukarı baktığımda küçük bir ışık noktası görüyormuşum, beni duyması için birilerine ciğerlerim patlayana kadar bağırmam gerekiyormuş ama yaparsam yanlış şeyi söyleyecekmişim ya da beni dinlemeyeceklermiş ya da benimle dalga geçeceklermiş gibi hissediyorum."

"Çünkü sana değer vermelerine imkân yok."

"...Hissetmesi zor. Bana söylüyorlar. Bana *gösteriyorlar*. Ama yine de hissetmiyorum."

"Niye böyle sence?"

"Korku önüne geçiyor. Sonra da döngüye hapsoluyorum."

"Çünkü döngüyü doğru şekilde tamamlarsan..."

"Evet. Doğru yaparsam her şey yoluna girecek. Ben de iyileşeceğim, bilmiyorum, belki herkesi kurtaracağım. Ve dünya yerle bir olmayacak. Yapması giderek daha zor oluyor."

"Eminim öyledir. Her şey üzerine geliyor."

"Her şey hep üzerime gelecek."

"Muhtemelen bu dediğin de doğru."

"Size bir şey söyleyebilir miyim Doktor Luther?"

"Evet."

"Ama gülmeyeceksiniz."

"Tabii."

"...Kendimden nefret ediyorum. Bunu söylediğim için aptal gibi hissediyorum, ergenlik sorunu falan filan ama ediyorum işte. Kendimden nefret ediyorum. Kimseye söylememeye çalışıyorum çünkü onlara yük olmak istemiyorum ve onlardan giderek uzaklaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki kuyu giderek derinleşiyor, tırmanmaya gücüm kalmıyor ve her an, her saniye denemeye bile değmemeye başlayacakmış gibi geliyor."

"Sürekli aynı şeyi söylemek istemiyorum ama nazikçe tekrar edeceğim, çünkü doğru olan bu. Buradasın. Bu denediğin anlamına geliyor."

"...Bana yardım edebilir misiniz?"

"Evet. Şimdilik başlangıç olarak sana ilaç yazmak istiyorum. Suratın niye öyle oldu?"

"İlaç."

"İlaç... işe yaramaz mı?"

"Hem de hiç. O kadar yaralıyım ki tıbbi yardıma ihtiyacım var."

"Kanser hastaları kemoterapiye işe yaramaz demezler. Şeker hastaları insüline işe yaramaz demezler."

"Bu farklı bir şey, siz de biliyorsunuz."

"*Bilmiyorum.* Niye farklı olsun?"

"Çünkü bu deli olduğum anlamına geliyor. Delilik farklıdır."

"Michael, kanserin bir ahlaki hatanın sonucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne *tip bir kanserin*?"

"Geçiştirme. Ne demek istediğimi biliyorsun. Yumurtalık kanseri olan kadınların bundan ahlaki olarak sorumlu olduklarını düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Ayrık omurgayla ya da beyin felciyle ya da kas hastalığıyla doğan çocukların oldukları halden sorumlu olduklarını düşünüyor musun?"

"Hayır ama..."

"O zaman ne diye anksiyetenden sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

"...Çünkü... ne?"

"Niye anksiyetenden sorumlusun?"

"Çünkü bu bir duygu. Tümör değil."

"Emin misin?"

"*Tümörüm* olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Öyle demek istemedim. Kız kardeşinle gurur duyman bir duygu. Seni konserde harekete geçiren korku bir duygu. Rahatsızlık ya da utanç bir duygu. Duygu doğru olup olmayabilir ama yine de hissedersin."

"Anksiyete de duygularımdaki tümör, öyle mi?"

"Hisler seni öldürmeye çalışmaz, en acılı olanları bile. Anksiyete çok büyümüş bir duygu. Aşırı şiddetlenmiş ve tehlikeli hale gelmiş. Sonuçlarından, müdahale etmekten sen sorumlusun. Ama Michael, sebebinden sorumlu değilsin. Ahlaki açıdan senin suçun değil. Tümör nasıl sorumlu değilse sen de değilsin."

"Şimdi tümör konusunu takıntı yapacağımın farkındasınız, değil mi?"

"Üzgünüm. Yanlış kelimeler kullandım. Eğer bir şeyi takıntı yapacaksan, takıntının tedavi edilebilir bir hastalık olduğunu takıntı yap. Bunun yaptığın ya da yapmadığın bir şeyin sonucu veya insani olarak değersiz olan bir şey olduğu konusunda takıntı yapma. İlaç anksiyetene yardımcı olacak ama tamamen yok etmeyecek, katlanılabilir bir seviyeye düşürüp belki diğer insanların seviyesine, en önemlisi, hakkında konuşabileceğimiz seviyeye getirecek. Birlikte yaşayabileceğin bir şey haline getirecek. Henüz yapman gereken çok şey var ancak ilaç, tüm bunları yapabilecek kadar uzun süre yaşamanı sağlayacak."

"..."

"Michael?"

"..."

"Bunu bir başarı olarak düşünmen mümkün mü?"

"İlaca dönmeyi hiç istemedim."

"Bana daha az önce, bugün bununla daha fazla uğraşmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemiştin. Bunu ciddiye alıyorum. Istırabının sahte olduğunu düşünmüyorum. Bitirme isteğinle ilgili bu hislerin sahte olduğunu düşünmüyorum. Kendinden nefret etmenin sahte olduğunu düşünmüyorum. Öyleyse *sen* niye sahte olduğunu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum."

"Öyle mi? Yok yere büyüttüğün şeyin bir parçası değil mi bu? Eğer böyle zayıf olmasaydın herkes kadar mutlu ve özgür olmaz mıydın?"

"...Gibi."

"Buraya yardım almak için geldin, değil mi?"

"Evet."

"O zaman yardımım bu. Bir, anksiyeten sahici ve acı verici bir problem, uydurduğun bir şey değil. İki, bundan ahlaki olarak sorumlu değilsin. Yaptığın ya da başarısız olduğun bir şey buna yol açmadı. Üç, ilaç iyileşmene yardım edecek ve dört, ikimiz bunu katlanılabilir hatta yaşanabilir kılmak için konuşabiliriz."

"Sonsuza kadar kullanmam gerekecek mi?"

"İstemiyorsan hayır. Karar tamamen senin."

"...Kendimden nefret ediyorum Doktor Luther."

"Ama benden yardım istemeye gelmeyecek kadar değil."

BÖLÜM ON YEDİ, Satchel kime güveneceğini bilmediği için polis memuru amcasını takip ederek mavi enerjinin kaynağını bulmaya çalışıyor; amcası, Satchel'ın ironik bir şekilde hiç ilgilenmediği mezuniyet balosunun olacağı, lisenin bodrum katına giriyor; müzik eşliğinde herkes dans ederken Satchel amcasının tüm spor salonunu ve herkesi içine çekecek bir yarık açmasını önlüyor; bunu yaparken amcasının vücuduna bağlı olmayan kafasına vurup mavi ışığın vücudundan kaybolmasını sağlıyor; yaptığı şeyden ve cesaretinden dolayı ağlıyor ama dehşete düşmüş Prens mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan kaçmaları gerektiğini söylüyor.

MEZUNİYET GECESİNDEN, kapılarının önünde dururken Henna'ya, "Harika görünüyorsun," dedim."Teşekkürler," dedi biraz utangaç bir biçimde.

"Harika göründüğümü biraz *biliyorum*. Bu garip mi?"

Elbisesi tahminimce krem ve şarap renklerindeydi ama bu elbiseyi betimlemeye yetmezdi. Gördüğüm mezuniyet elbiseleri genelde bulutları çağrıştıracak kadar kabarık ya da giyenin üşüyüp üşümediğini düşündürtecek kadar kısa olurdu.

Ama Henna.

Aslında elbisesinde öyle çok bir süs püs yoktu ama kendisi de hiç öyle biri olmamıştı zaten. Saçma bir şekilde modaya uygun olmaya çalışmıyordu ama saçma bir şekilde eski moda da giyinmiyordu. Yetişkin gibi görünüyordu, tam olarak buydu. Çok güzel, ciddi bir şekilde güzel bir yetişkin gibiydi. Kolundaki alçı bile, bir mülteci çocuğu arabanın altından kurtarırken olmuş gibi görünüyordu.

"Harika... görünüyorsun," dedim tekrar. "Ciddiyim."

"Sen de fena değilsin."

Ben sadece smokin giymiştim.

Ama, tamam, belki smokin bana yakışıyordu.

"Çok yakışıklısın," dedi annesiyle beraber Henna'nın arkasında beliren babası.

"Merhaba Mike," dedi annesi. Telefonunu kaldırdı. "Fotoğraf?"

"Olur," dedim ve annesi fotoğrafımızı çekerken Henna yanıma geldi. Bizi kim görse mezuniyete çift olarak gittiğimizi sanırdı. Ki annesiyle babası da öyle düşünüyordu. Ayrıca neredeyse-mezun-olduk hediyesi olarak kulübede sadece Mel'le kalacağını sanıyorlardı. Henna'nın o kadar sıkıcı olmadığını biliyor olmalıydılar, değil mi? Geri kalanımızın da oraya gideceğini biliyor da belki sadece bir kerelik göz yumuyor olabilirler miydi? Ya da belki de Finlandiya'da bu, dindar insanlar için bile normal bir şeydi.

"İyi eğlenceler," dedi annesi Henna'yı yanağından öperek. Babası da aynı şeyi yaptı. Hep böyle kraliyet ailesine mensuplarmış gibi resmilerdi. Herkesin biraz saçma olduğunu düşüneceği kadar törensel bir havaları vardı. Yan yana durdular, babasının kolu annesinin omuzlarındaydı ve Henna'nın beni dirseğimden tutup bekleyen limuzine götürmesini izlediler.

"Aman Tanrım," dedi Henna görünce.

"Biliyorum."

Limuzin beklediğimiz gibi çıkmamıştı. İstediğimiz türdekiler belli ki diğer mezuniyetlerden, belki de bizimkinden dolayı bitmişti. O yüzden, geri ödemesi olmayan depozitoyu ödeyip normal siyah bir limuzin için rezervasyon yaptırmış olsak da evime gelip Mel'le beni alan limuzin, kiraladığımız limuzin değildi. Diğerlerini uyarmak için onlara mesaj atmıştım ama insan gözüyle görene kadar hazır olamıyordu.

Bir Hummer limuzindi. *Sarı* bir Hummer limuzin.

"Korkunç," dedi Henna hayran olmuş gibi. "O kadar korkunç ki bir nevi mükemmel sayılır."

"Söylemiştim."

Mel açık kapıdan dışarı eğildi. "En azından," dedi, "içinde güvende hissediyorsun."

Öyle de oldu. Tank sürmek böyle bir his olsa gerekti. Hemen ardından Jared'ı aldık (Bay Shurin dehşete düşmüş bir şekilde: "Ne kadar yakıyor bu?" diye sordu), sonra da herkes istediği için Nathan'ı. ("Burada sigara içemezsin," dedim daha çocuk oturmadan.)

Bana Steve Deyin limuzinle gitmeyi reddetti ("Mezun olduktan yedi yıl sonra baloya gitmek yeterince tuhaf zaten," demişti Mel'e. "Öyle de olmalı zaten," demişti Mel ona, "ama yine de geleceksin.") Steve bizi okulda

bekliyordu, Mel önce inebilsin diye kapıyı açtı. Mel'in bileğine süs çiçeği taktı. Bu gece resmi olarak çift halinde gelen sadece onlar oldukları için çiçek almayı akıl etmişti, ve "Bu araç suç sayılmalı," dedi.

"Doğaya karşı mı?" diye sordu Mel."Yargıya karşı," dedi. "Zevke karşı. İyi zevke karşı. Gezegene karşı..."

Kol kola lise spor salonuna doğru yürüdüler; hâlâ gülüyor ve çoktan diğer çiftlerin dikkatini çekmeye başlamış muhteşem şekilde korkunç Hummer limuzin hakkında konuşuyorlardı.

Ona biraz dar gelen devasa smokinli Jared, "Harika görünmüyor muyuz?" dedi.

"Evet," dedi Henna. "Görünüyoruz."

Mezuniyet balosunun teması "Sonsuza Kadar Genç"ti.

Biliyorum.

Çoğu okulun yaptığı gibi büyük şehirdeki otellerden birine gücümüz yetmemişti, o yüzden spor salonuna mahkûm kalmıştık. Genelde önce birlikte gelinen kişiyle beraber resmi bir yemek yenirdi ama küçük kasabamızdaki en iyi restoran Grillers olduğu için onu yapmamıştık. Bay Shurin, gölün orada bir sürü yiyecek stokladığını söylemişti. Su samurları ya da dağ sıçanları tarafından yenilmediği müddetçe yemek konusunda sıkıntımız yoktu.

"Dans," diye emir verdi Henna, tekrar dirseğimden tutarak.

"Önce ben mi?" deyip onu dans pistinde takip ettim. Yavaş bir şarkıydı, ben de ellerimi kalçasına koydum, Henna alçılı olmayan elini omzuma yerleştirdi.

"Nathan'la da dans edeceğim," dedi. "Kiminle istersem onunla dans edeceğim."

"Ama ya karnındaki arzu? Onu her gördüğünde kurtulamadığın hani?"

"Eğer Nathan konusunda bir kere susmuş olsan belki şu anda beraber olurduk."

"Keşfetme ruhuyla mı?"

Henna eğilip kafasını göğsüme yasladı. İçini çektiğini hissettim. "Bir şeylerden emin olmadığını anlamın yetişkinliğe bir adım olup olmadığını merak ediyorum."

"Çoğu yetişkin *çok* emin görünüyor."

"Belki onlar da büyümemişlerdir."

"Onu anneme söyle sen."

"Asıl *benimkine* söyle."

Dans ettik. Güzeldi.

"Düşün bir," dedi bana bir kâse punç uzatan Jared. Evet, punç. Kâsede. "Bu, alkolsüz son partimiz olabilir."

"Üç yıl daha yirmi bir olmayacağız," dedim. Henna'ya bakındım, şu anda içinde Mel'in ve Bana Steve Deyin'in de bulunduğu bir grupta Nathan'la hızlı bir müzik eşliğinde dans ediyordu. "Ve çoğumuz içki içmiyoruz."

"Daha çok kendi kararlarımızı vereceğimize dair bir metafor bu," dedi Jared. "Ve niye hiçbirimiz içki *içmiyoruz*?" Sonra babamın rehabilitasyon olayını düşünerek bana baktı. "Ah. Özür dilerim."

Omuz silkip punçtan bir yudum aldım.

"İlaç tedavisi nasıl gidiyor?" diye sordu, sesini alçaltarak.

Tekrar omuz silktim. "Biraz zaman alıyor. Ve bununla beraber Doktor Luther'la konuşuyorum bol bol. Ama iyi hissettiriyor."

"Bu iyi işte," dedi.

"Kendini seviyor musun Jared?"

Bana şaşkınlıkta baktı. Tam olarak niye sorduğumu tahmin ettiğini biliyordum. "Bazen," dedi. "Bazen sevmiyorum."

"Bazen sevmiyorum," diye tekrar ettim. "Olan şeyler. Konuşamadığın şeyler."

Jared bana döndü. "Yeterince dans etmedik."

"...Birlikte mi?"

"*Hep birlikte.*" Kalabalıkta gülümseyerek terleyen ve deliler gibi dans eden arkadaşlarımıza doğru başıyla işaret etti. Salon şimdi, büyük ihtimalle restoranla aynı sebepten ağzına kadar doluydu: İnsanlar bir şey olduğunu biliyor ve birlikte olmak istiyorlardı.

Bunun insanları yeniden havaya uçurmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünerek birden dehşete düştüm. Eğer okulda sızıntı yapan gaz boruları varsa...

"Ne oldu?" dedi Jared.

"Ya tehlikedeysek?" dedim; göğsümün daraldığını, sanki acilen hepimizi havaya uçmaktan kurtaracak bir döngü bulmam gerekiyormuş gibi bir umutsuzluk hissettim.

"Hiç indie çocuk görüyor musun?" diye sordu Jared. Etrafa baktım. Haklıydı. Hiç yoktu.

Ki bu beni aslında bir nevi üzüyordu.

"Bir şey olmayacak," dedi beni tekrar dans pistine sürükleyerek.

"Belki dışarıyı kontrol etmeliyiz..." dedim ama yükselen müzik sesinden ve etrafımdaki insanların artmasından dolayı sesim kayboldu. Henna, Mel, Steve ve Nathan'a katıldık. Dans ettik.

Bu da güzeldi.

"Biz gidiyoruz," dedi Mel yaklaşık bir saat sonra. Hepimiz, okulun öpüşme seanslarını engellemeye yetecek ka-

dar aydınlatılmış olan, kanepelerin koyduğu dinlenme alanındaydık. "Sizinle kulübede görüşürüz."

"Bir ritüel uğruna öldürülmeyeceğimize emin misiniz?" dedi biraz gergin görünen Bana Steve Deyin. "Mezuniyet gecesi. Bir sürü genç. Dağ başında bir kulübe..."

Mel gözlerini kırpıştırdı. "*Ciddi* misin sen?"

"Ben bir doktorum. Bir sürü şeye tanık oluyoruz. Tuhaf şeyler oluyor."

Hepimiz ona bakakaldık.

"*Ne?*"

"Olaylar bizim hikâyemize ait değil," dedi Mel ona. "Hikâyenin başından geçtiği insanlar biz değiliz."

"Ne? Ben..."

Mel onu öptü. "Endişelenmeni seviyorum," dedi, "ama yanlış şeyler için endişeleniyorsun."

"Ben..." diyebildi sadece çünkü Mel onu çoktan çekmiş götürüyordu. Bize el salladı. Onu, bize Bana Steve Deyin bırakacaktı. Üstlerini değiştirecekler, sonra da Mel hepimizin hazırladığı giysileri alıp Steve'inkiyle beraber kendi arabasını kulübeye sürecekti. Böylece Hummer hepimizi bıraktıktan sonra ekstra bir arabamız olacaktı. Jared'la babası da Jared'ın arabasını bugün dışarıda bırakmıştı. Tüm bunlar planın parçasıydı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordum Henna'yla Jared'a.

"Sanırım ben tamamım," dedi Henna. "Olağanüstü koreografimi yapmaktan kolum ağrımaya başladı." Dans pistine baktı. "Nathan hâlâ orada gerçi."

Gerçekten de öyleydi, elinde bir bardak punçla kendi kendine dans ediyordu. (Cidden, bir bardak punçla, çok utandırıcıydı). Galiba yanında taşıyabileceği bir başka hatıra yaratıyordu.

"Tamam," dedi Jared. "Bir dans daha edeyim, sonra da gidelim. Ben sizi bulurum."

Dans pistine döndü. Henna'yla ben de bir koltuk bulduk. Etrafımız telefonlarıyla birbirlerinin resimlerini çekip o fotoğrafları üç metre ötedeki kişilere gönderen, sonra da o fotoğrafların altına yorum yapan insanlarla çevriliydi. Bu bana aşırı mantıklı geliyordu.

"Eğleniyor musun?" diye sordum.

"Evet," diyerek gülümsedi. "Gerçekten eğleniyorum. Bu kadar eğleneceğimi kim tahmin edebilirdi?"

"Ben açlıktan ölüyorum ama."

"Of Tanrım, ben de. Umarım Bay Shurin biftek falan..."

Tony Kim'i gördüğü için sustu. Bize doğru geliyordu. Henna'nın anında yumuşadığını hissettim.

"Selam Henna," dedi Tony.

Henna yüzüne hemen sevecen bir gülümseme kondurdu. "Selam Tony."

Tony'nin baloya eski sevgililerimden, bekâretimi (ve onun bekâretini) kaybettiğim Vanessa Wright'la geldiğini biliyordum ama şu anda yanında değildi. Tony'yi görmek biraz şoke ediciydi. Henna ondan ayrıldıktan sonra gerçekten çökmüştü.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedim.

"Selam Mike," dedi, yüzü gergindi. Henna'yla bu koltukta oturuyor oluşumuzun nasıl göründüğünü biliyordum. Herkesin bildiği gibi yıllarca Henna'nın peşinde nasıl dolandığımı biliyordu. Şimdi de işte burada, mezuniyet balosunda beraberdik. Sevgili gibi görünüyorduk. Bir yanım gerçekten şunları açıklamak istiyordu: Hayır, gerçekten, Henna'yla aramda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nathan denen herifin peşinde olduğunu

sanıyordum, hiç olmadığı kadar kafam karışıktı. Henna da büyük ihtimalle nasıl hissettiğini bilmiyordu ve bana söylediği kadarıyla bilmemekten bir nevi memnundu.

Tabii ki bunların hiçbirini söylemedim.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi Tony ona.

"Teşekkürler," dedi Henna samimiyetle. "Sen de harika görünüyorsun."

Bu doğruydu. Tony aptal bir biçimde yakışıklıydı ama küstah değildi. Aynı zamanda iyi bir insandı. Henna'yla hep iyi olmuş ve ona iyi davranmıştı. Birlikte çok güzellerdi. Şimdi bile öylelerdi, çünkü Tony'nin onsuz hâlâ ne kadar yaralı olduğunu görebiliyordum.

Eh, o kadar da olacaktı. Değil mi?

"Ee," dedi. Elini ceplerine soktu, biraz rahatsızmış gibi görünüyordu. "Mezuniyet balosu, ha?"

"Evet," dedi Henna.

Tony bana baktı ama bir şey söylemedi.

"Birlikte gelmedik," dedi Henna, belki biraz fazla kesin bir şekilde. "Yani, birlikte geldik ama grup olarak. Mike ve kız kardeşi. Jared."

Tony başıyla onayladı. "Sizi dans ederken görmüştüm."

"Vanessa nerede?" diye sordum. Herkes bana bunun için kaş çattı.

"İçki alıyor," dedi Tony, onu görebilmek için etrafa bakındı. "Galiba. Bak Henna..."

"Tony..."

"Ben sadece..."

"Ben bunu yapamam Tony."

"Sadece seni bir ara aramak istiyorum," deyiverdi. "Konuşmak için. Hepsi bu. Baskı yok, başka hiçbir şey yok. Sadece... seni özledim."

Henna üst dudağını ısırdı. "Ben de seni özledim Tony."

Tony fazla üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Beni ararsan harika olur," dedi Henna. "Ben Afrika'ya gitmeden. Harika olur."

Tony başıyla onayladı. "Görüşürüz," deyip ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Henna onun gidişini izledi. "Zavallı şey."

"Eh," dedim, biraz fazla sertçe.

"Benimle hiç sevgili olmamış biri için," dedi Henna ayağa kalkarak, "kendine fazla kıskançlık hakkı tanıyorsun."

Ona yetişmek için arkasından koşmak zorunda kaldım.

Hummer bizi bekliyordu. Şoförümüzün adı Antonio'ydu ve biz yaklaşırken kapıları açtı. Henna'yla arabaya binip, hâlâ içeride dans eden Jared ve Nathan'ı bekledik.

"Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," deyip dev Hummer koltuğunda bana yaslandı. "Aslında herkesin benim sevgilim olduğunu düşünmesi hoştu."

"Evet."

Kolunu benimkine geçirdi. "Öyleyse niye öyle olduğumuzu söylemiyoruz?"

"Nathan'a ne olacak?"

Başını kaldırıp bana baktı. Gülümsedi, ardından başını salladı.

"Ne?" dedim.

Ama sonra açık kapıdan dışarı baktı. Jared'la Nathan'ın

geldiğini varsaydım ancak dansın olduğu spor salonunun uzaktaki çıkışını işaret etti.

Karanlıkta bir kapı açıktı. Oradan, okuldan tanıdığım ama adını hatırlamadığım bir kız ağlayarak çıktı. Daha önce görmediğim bir çocuk kolunu ona dolayarak kızı rahatlattı.

Arkalarındaki kapı aralığında mavi bir ışık göründü, sonra da ortadan kayboldu.

"Balo kıyafetleri giymemişler," dedi Henna.

"Biliyor musun," dedim, koltuktan aşağı inerek. "Ne halt döndüğünü öğreneceğim..."

"Mike, yapma..."

"Nereye gidiyorsun?" dedi, Nathan'la karşımda belirip yanlışlıkla yolu tıkayan Jared.

"Onlarla konuşmaya," dedim, omzunun üstünden baktım.

Ama bakmak için döndüğümüzde gitmişlerdi.

"Sanırım buradan gitmek istiyorum Mike," dedi Henna, kolumu çekiştirerek beni koltuğa oturttu. "Gerçekten."

Onunla tartışamazdım.

Hiçbir zaman yapamamıştım.

BÖLÜM ON SEKİZ, Satchel, Prens'le birlikte güvenli bir yere kaçtığını sanıyor ancak Prens ona ihanet ediyor; onu imparatoriçeleri için beden arayan Ölümsüzler Sarayı'na götürüyor; imparatoriçenin daha iyi bir beden bulana kadar, küçük bir kızın bedenini kullandığı ortaya çıkıyor; yeni bedeni ise indie çocuk Kerouac'in değil de Prens'in ona bıraktığı madalyonla hazır hale gelen Satchel'ın ta kendisi; imparatoriçe, "Dünyanızı bize hazırlaması için bir Haberci gönderdim. Bu sürecin gerektirdiklerini yapıp hayatta kalan birini bulana kadar bir sürü kez denedik," diyor; Haberci kendini ifşa ediyor; eskiden Dylan olan kişi olduğu anlaşılıyor; Dylan, Satchel'ı öldürüp imparatoriçeyi onun bedenine sokacak ve tüm kasabada yarıklar açarak Ölümsüzler'e istila imkânı sunacak törene başlıyor.

"BİR ŞEY KOKUYOR," dedi Nathan kulübeye girip.

"Su samuru," dedi Jared. "Üzgünüm."

Nathan yüzünü buruşturdu. "Hayır, öyle demek... *Kötü* bir koku değil..."

"Misk kokusu," dedi Mel, herkese Bay Shurin'in bizim için depoladığı biralardan dağıttı. Alkolik çocuklarının da genelde alkolik olduğunu biliyordum ve belki bir gün ben ya da Mel de öyle olacaktık ama onun yeme bozuklukları, benimse anksiyetemle beraber bu konuda güvende olduğumuzu anlamıştık. (Her şeyde olduğu gibi bu konuda da Meredith hakkında en iyisini diliyorduk.) Ama daha önce şaka falan yapmıyordum, hiçbirimiz fazla içki içmeyi sevmiyorduk.

Anlaşılan o ki Nathan öyle değildi. Yarıştaymış gibi birasını kafaya dikince soluğu kesiliyor, sonra bir diğerine uzanıyordu. Herkesin ona baktığını fark etti. "Ne?" dedi. "Ha." İkinciyi kapıp bir yudum aldı.

"Müzik?" dedi Mel, çantasından telefonunu çıkarıp prize takarak. Tınılar usulca çalmaya başladı; dans şarkısı değildi, iyi bir müzikti. Kulübenin salonunda bir koltuk bir de ufak bir mutfak bulunuyordu. İki küçük yatak odası vardı ki bu birinin kanepede uyuyacağı anlamına geliyordu. Çoktan o kişinin ben olacağını varsaymıştım.

"Burada yapılacak ne var?" diye sordu Nathan. "Gıcıklık olsun diye söylemiyorum, cidden merak ediyorum."

"İlk olarak yemek yiyebilirsin." dedi Jared, gidip buzdolabının kapısını açtı.

"Tanrı seni korusun, Bay Shurin," dedi Henna onun yanından, dolaptan biraz biftek aldı.

Bana Steve Deyin ve Jared yemeği pişirdi. Geri kalanlarımız resmi giysilerimizden kurtulduk. Nathan dı-

şındaki herkes hafif içecekler içmeye geçti. Sekize yakın saattir kimse bir şey yememişti ve biftek mükemmel kokuyordu, ciddi sırtlanlar gibi salonda dolandık durduk. "Eğer uzun sürerse omzunu kemirmeye başlayacağım Jared," dedi Henna. "Şaka yapmıyorum."

"Sen yeter ki iste," dedi Steve, bir sürü tabağı servis etti. Ona, Bana Steve Deyin demeyi muhtemelen bırakmalıydım.

Yemek, restoranda yiyebileceğimiz herhangi bir şeyden daha lezzetliydi. Bay Shurin eşsiz bir insan olarak her şeyi getirmişti: biftek sosu, peçete, tuz ve karabiber. Hatta salata ve salata sosu.

"Keşke *bizim* babamız olsaydı," dedim.

"Var olanla yetinmek lazım," dedi Mel.

"Öyle demek istemedim."

"Biliyorum."

Kulübede televizyon da vardı fakat o kadar eskiydi ki düz ekran bile değildi. Yanında – buna hazır mısınız? – bir VCR vardı. İçine kaset koyabildiğiniz gerçek bir VCR. Artık bunların satılmadığına neredeyse emindim. Kulübede birkaç kaset de vardı, hepsini küçükken buraya Jared'la geldiğim zamanlardan hatırlıyordum.

"*Özel Bir Kadın* var," diye okudu Nathan, bir başka bira içerken. "Ya da *Yeraltı Canavarı*."

"*Yeraltı Canavarı*," dedik beşimiz aynı anda.

Bir süre sadece biftek ve *Yeraltı Canavarı* ortama hâkim oldu. Yemek yiyen insanların ve yemek niyetine yenen insanların sesleri vardı sadece.

Bunun aslında kulağa bir hayli mutlu geleceğini kim düşünebilirdi ki?

* * *

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Bana Steve... şey, sadece Steve, Jared yatak odalarından birinden mayosuyla çıktığında.

"Neredeyse yaz geldi," dedi Jared gülümseyerek.

"Mayıstayız," dedi Steve. "Ve gece vakti. Ve bu göl buzulla besleniyor."

"Yarın hazirana giriyoruz ve tüm hayatım boyunca bu gölde yüzdüm doktor," dedi Jared. "Kim geliyor?"

"Benim henüz iznim yok," dedi Henna, dövmesine vurdu.

"Ayrıca alçın var," dedim.

Henna neredeyse şaşırmış gibi koluna baktı. "O kadar alıştım ki orada olduğunu unutuyorum." Gözleri büyüdü. "Mezuniyet geçidinde bununla yürüyeceğim."

"Ben yüzmeye varım," dedi Mel, ayağa kalkarak.

"Emin misin?" dedi Steve. "Pek vücut yağın yok." Garip bir duraksama oldu. Steve geri adım attı. "Sadece medikal olarak..."

"Sorun değil," dedi Mel. "Sevimli hatta. Göle girerek özür dileyebilirsin."

"Mayomu getirmedim."

"Ah, gölde mayoyla yüzmeyiz biz," dedi Jared, yaramaz bir tavırla. "Bu sadece şov içindi."

"Karanlık," dedi Mel. "Bir şey olmaz."

"Gerçekten mi?" dedi Steve.

"Ben de geleceğim," dedim.

"Ve ben de," dedi Nathan ama biraz sendeleyip oturmak zorunda kaldı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Jared, öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Nathan itiraz edemedi. Yüzmeyecek olanlar bile suyun kenarında toplandı. Kıyıda birkaç kulübe daha vardı ama sadece bizimkinin ışığı yanıyordu. Sezon

daha açılmamıştı, hatta "sezon" kelimesi bile tam karşılamıyordu. Büyük ihtimalle, karşılamayacakları kulübelere sahip olmak için geç saatlere kadar çalışıp cuma gecesinin tadını çıkaramayan insanlar içindi bu kulübeler. Bay Shurin'e babasından miras kalmış olsa da hayatım boyunca boyandığını görmemiştim.

Nathan ve Henna bir kütüğün üstünde oturup, çok soğuk olmasa da birbirlerine sokuldular. Nathan kolunu onun omzuna bile attı.

"Dikizlemeyi bırak," dedi Jared, beni bu kulübenin ve birkaç tanesinin daha kullanımına açık olan küçük rıhtıma sürükledi. İlk giren o oldu, mayosundan sıyrılıp kara suya koca, kıllı bir gülle gibi atladı. Sıçrattığı sular rıhtımda bize kadar ulaştı ve feci soğuktu. Ardından nefes nefese suyun yüzeyine çıktı. "İşte bu insanı uyandırır."

Kıyafetlerimi çıkarıp ikinci olarak ben atladım, biraz gizlilik sağlamak için sırtımı kız kardeşimle Steve'e döndüm. Su gerçekten de tam şok etkisi yaratıyordu ama korktuğum kadar kötü değildi. Yüzeye çıkarak ısınmak için serbestçe yüzmeye başladım. Tekrar geri yüzdüğümde Steve'le Mel de suya girmişlerdi ve Steve çok mutlu görünmüyordu.

"Benim ailem Honduraslı," diye bağırdı. "Yani suyun sıcak olduğu yerden!"

"Hiç Honduras'a gittin mi?" diye sordu Mel, dişleri birbirine vuruyordu.

Steve gülümsedi. "Kapa çeneni."

Jared'ın yüzmekte olduğu yere gittim. Nathan'la Henna'yı izliyordu. Birbirlerine doğru eğilmiş, Bay Shurin'in kulübesinden gelen ışığın altında konuşuyorlardı. "Hey, Henna!" diye seslendi Jared. "Işığı kapat. Ayın ışığı kalsın sadece!"

"Ah, iyi fikir," deyip Nathan'ı kütüğün üzerinde yalnız bıraktı.

"Teşekkürler," dedim Jared'a.

Biraz şaşırmış göründü. "Ne için?"

Işık sönünce etkisi inanılmaz oldu. Büyük dağı çevreleyen az sayıda bulut dışında hava açıktı. Ve dolunay olmayan ama yine de etrafı aydınlatacak başka bir şey olmayınca, kafalarımızın suda gölge oluşturacağı kadar ışık saçan ay vardı sadece.

"Sanırım yeterince eğlenceye katlandım," dediğini duyduk Steve'in, ardından rıhtıma tırmandı. Vücudu biraz ağırdı ama neredeyse hiç tüyü yoktu. Asla kurtulamayacağını tahmin ettiğim bir göbeği vardı. Göbeği onu dünyadaki en normal insanmış gibi gösteriyordu. Onu birazcık da bu yüzden seviyordum. Hemen bir havluya sarınıp başka bir havluyu sudan çıkan Mel için açık tuttu.

"Bu bir dayanma testi mi?" dedim Jared'a. Bana gülüp elleriyle su sıçrattı. Eğleniyordum ama aynı zamanda birkaç dakika içinde böyle hissetmeyeceğimi biliyordum. Çıkmak için rıhtıma doğru yüzmeye başladım. İşte o zaman Nathan kütükten ayağa kalktı.

"Bakın!" dedi. Arkamızı, gölün karşısındaki kasabanın olduğu tarafı işaret ediyordu. Daha o yöne dönmeden yansımasını gördük.

Gökyüzünde parlayıp şimşek gibi çakan, delirmiş gibi kasabamızın üzerinde dolanan mavi ışıklar vardı. Kasabayı göremiyorduk, yalnızca gölü sınır gibi kesen ağaçlar görünüyordu ama yaklaşık on beş kilometre ötedeki uzaklıktan bile, kafamızın üzerindeki gökyüzü kasaba büyüklüğünde bir havai fişek gösterisine sahne oluyor gibiydi.

* * *

"Ebeveynlerim iyiymiş," dedi Henna, telefonunu kapatırken. "Ama eve gelmemi istiyorlar."

"Sen de onlara *Hayatta olmaz* dedin, değil mi?" diye sordu Mel.

"Evet. Aynen öyle."

Meredith, kampanya işleri için sabah orada olması gereken ama ona babamın bakmasına izin vermeyen annemle beraber başkente gitmişti; işte babamdan umudu bu kadar kesmiştik. Meredith ilk çalışta telefona cevap verdi, videoda göründü. "Sadece küçük kasabalarda olmuş," dedi. "Bizimki gibi uzakta olanlarda, herkes adına 'acayip şimşek' diyor."

"Sen iyi ol da Meredith," dedim ona.

"İyiyim," dedi. "Ya siz?"

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Suyun kenarında toplanmıştık ve ışıkları izliyorduk. Yarım saattir kıvılcımlanıp duruyordu. Hiç siren sesi duymamıştık. Evinde olan Bay Shurin de bir şey duymadığını söylemişti ama pek çok insan arabalarıyla izlemek için dışarı çıkmıştı. Steve hastaneyi aramıştı, ona ihtiyaçları olmadığını söylemişlerdi. Yani her ne oluyorsa kimseyi öldürmüyordu.

Ya da tanıdığımız kimseyi öldürmüyordu. Indie çocukların ne durumda olduğunu merak ettim.

"Bu dünyanın sonu mu? "diye sordu Nathan.

"Dünyanın sonunun bizim kasabadan başlayacağından şüpheliyim," dedi Jared. "Gerçi belki de başlar."

"Vay be," dedi Nathan, biraz sarhoştu.

Işıklar hiç ses çıkarmıyordu. Gerçi gölün uzak olan bu kısmına hiç ses gelmezdi ama yine de sessizlik çökmüş gibi hissettiriyordu. Birkaç dakika boyunca hep birlikte boş gökyüzüne baktık. Sonra Mel ayağa kalkarak

Steve'in elini tuttu. Adamın kolunun altına yerleşti ve birlikte kulübeye yöneldiler.

"Ben de yatmaya hazırım," dedi Henna, kütükten kalkarak. Nathan da fazlaca tökezleyerek onunla kalktı. "İyi misin?" diye sordu Henna ona.

"Evet," güldü, "biraz dağıttım sadece."

"Fark ettik," dedim, hâlâ Jared'ın yanında oturuyordum. "Hepimiz." Jared beni dirseğiyle sertçe dürttü.

Nathan bana sadece bakakaldı. "Beni tanımıyorsun bile," dedi. "Tanımayı denemedin bile."

"Hayır," dedi Henna, onu kolundan tutup kulübeye götürmeye başladı. "Hayır, denemedi."

Sadece ben ve Jared kalana kadar gitmelerini izledim; o birasını yudumluyordu, bense kola içiyordum. Biranın kokusu da beni huysuzlaştırıyordu. Ekşidikçe babam gibi kokmaya başlıyordu.

"Onunla uğraşmaktan vazgeçmelisin," dedi Jared.

"Niyeymiş? Onun hakkında bir şey bilmiyoruz. Eskiden indie çocukmuş, ya tüm bunları peşinden o getirdiyse?"

"Mike..."

"Ayrıca niye evimin etrafındaydı? Niye köprüye gitmek istedi?"

"O Henna'nın fikriydi..."

"Tek bildiğim, tüm bunların sebebinin o olabileceği. Şimdi de orada *onunla* beraber."

"Henna'yla yatmayacak," dedi Jared usanmış gibi. "Henna *onunla* yatmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

Sessizlik oldu. Ona döndüm.

Sonra bir şey dank etti.

"Ah, hayır. Olamaz."

"Mike, ben..."

"Jared, lütfen bana..."

Ama birden ayağa kalktı, aniden karanlıkta bir şey dikkatini çekmişti. Hâlâ havlusuyla duruyordu. Ben de öyleydim, üzerimde ceketim de vardı. Gözleri, kulübenin aşağısındaki işlenmemiş arazide dolanıp duruyordu. Orası ağaçlarla doluydu.

Ve ağaçların arasında mavi bir ışık vardı. Giderek yaklaşıyordu.

"Siktir," dedim, diğerlerini çağırmak, koşmak üzere ayağa kalktım...

"Hayır," dedi Jared. "Hayır, o değil..."

Neredeyse uçuşa geçti. O şeye doğru. "Jared!" diye bağırdım.

Ama elbette arkasından koştum. Ayaklarım çıplaktı; karanlıkta kayalara, çam kozalaklarına ve Tanrı bilir başka neye basarak gidiyordum. "Ne yapıyorsun?!"

Mavi ışık ağaçların içinde ortaya çıkınca gördüm.

Bir dağ aslanıydı. Kulübede olduğumuzdan beri hiçbirinin gelip Jared'a saygılarını sunmamasına şaşırmıştım ama belki de onlara bu akşam kendisini rahat bırakmalarını söylemişti. Fakat işte gözleri mavi bir tanesi garip, çarpık bir şekilde koşarak ve etrafında mavi ışık halesiyle geliyordu.

"Jared, yapma!" dedim, ondan hâlâ on adım gerideydim. "Geyik..."

Ama aslanla buluştular. Dağ aslanı ayaklarının dibine çırpınarak ve Jared'a mavi gözleriyle bakarak düştü. Jared bir kerede yere eğildi, ellerini aslanın üzerine koydu. Onlara ulaştım.

"Tanrım," dedim.

Dağ aslanı çok kötü ezilmişti. Bakması bile zordu.

"Araba mı çarpmış?" dedim. Bir adım yaklaşınca mavi ışık aydınlanıp alnıma ulaştı. Sanki kaynamış su dökülmüş gibiydi. Çığlık atıp geriye doğru zıpladım. Jared'a çok fazla ışık vuruyordu ama kıpırdamıyordu, tanrı özelliklerinden olmalıydı. Ama eğer zavallı dağ aslanına çarpan şey buysa...

Of ya.

Jared bir şey söylemedi, yalnızca dev kediye odaklanmıştı. Ardından bir hırıltı çıkardı ve bununla beraber mavi ışık kayboldu. Aniden çöken karanlığın içinde başta onu göremedim, dağ aslanı korkunç bir acı çektiğinden olacak ki inliyordu.

"Geçti, kızım," diye fısıldadı Jared, avuç içleri aydınlandı. Avuçlarını dişi dağ aslanına bastırınca hayvanın sızlanmaları azaldı. Yaklaştım. Sanki mavi ışık onu defalarca hırpalamış, farklı noktalarından içine işlemişti. Güzel bronz kürkündeki gözyaşlarına ve yanıklarına bakmak bile zordu.

"Kıpırdama," diye fısıldamaya devam etti Jared. "Burada güvendesin. Beni buldun."

Dişi dağ aslanı daha da sessizleşti, ta ki tek duyduğumuz şey nefes alıp verişi olana kadar. Korumasına sığınmış gibi Jared'ın ayağına yanaştı. Ki tahminimce öyleydi.

"Onu kurtaramam," dedi Jared bana, boğazı düğümlenmişti. "Tüm bu yolu beni bulmak için kat etmiş, tamamen ezilmiş ama onu kurtaramam. Güçlerimin ötesinde." Onu bacaklarına doğru yanaştırıp nazikçe okşadı. Zor nefes alıp veriyordu ama en azından artık acı çekmiyordu. Jared ona yaklaşmak için eğildi. "Tanrının kollarında, acısız bir şekilde uyu."

Dağ aslanının nefes alıp verişi giderek yavaşladı. Onun sesi tamamen kesilene kadar yanlarında durdum.

"Kahretsin," diye fısıldadığını duydum Jared'ın; ay ışığında bile yüzündeki gözyaşlarını görebiliyordum. Son bir kez hüzünlü bir şekilde onu okşadı, ardından başını çimlerin üzerine bıraktı.

"İyi misin?" diye sordum aptal gibi.

"Indie çocuklar kendilerinden başka kimseyi görmüyorlar," dedi. "Yaptıklarının kendilerinden başka kimseyi etkilemeyeceğini zannediyorlar."

"Biliyorum. Tüm dünya böyle."

"Herkes değil," dedi bana bakarak. "Sen değilsin."

"Jared..."

"Nathan'a âşığım," dedi. "Galiba o da bana âşık."

"Evet..." dedim. "Bunu şimdi biraz anladım sanırım."

"Sana söylemediğim için üzgünüm. Başta çok özel, çok kırılgandı ve hâlâ erkeklerden hoşlanmasından ötürü kafası karışık ve..."

Bitirmedi ama tahmin edebiliyordum. "Çok yalnızdın."

Sadece başıyla onayladı. "Hiçbir şeye zarar vermek istemedim. Bunu açıklayıp dışarının onu öldürmesini istemedim. Ve seni incitmenin düşüncesine bile dayanamadım."

"İncitmiyor," dedim.

"Sen benim en yakın arkadaşımsın Mike. Sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Beni hiç yargılamadın, yaptığım her tuhaflığı doğal karşıladın, sana vermek için çırpınıyor olsam da benden karşılık olarak doğru düzgün hiçbir şey istemedin. Annenle babanın arkadaş olmamızı engellemelerine bile izin vermedin."

"Bunun da araya girmesine izin vermezdim. İncinmezdim. Senin adına mutlu olurdum."

"Nathan'dan nefret ediyorsun."

"Henna'nın ona duyduğu mide hislerinden ötürü..." Durdum. "Henna biliyor, değil mi?"

"Evet."

"Herkes biliyor mu?"

"Evet."

"Ah."

"Mike..."

"Hayır. Hayır, ben, şey..."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü beni inciten şey *buydu*.

Kulübeye geri döndüğümüzde Henna kanepedeydi. Jared'ın önünden, arkama bakmadan yürüdüm. Sanırım Jared, Nathan'la aynı odada kalacaktı ancak bir şey olacağından şüpheliydim. Jared sarhoş birinden faydalanacak biri değildi.

"İyi geceler," dedi içeri girdiğimizde.

"İyi geceler," dedim. Bir kalp atımı sonra yatak odalarından birine giriyordu.

"Hey," dedi Henna kanepeden. Ben cevap vermeyince oturur pozisyona geçti. "İyi misin?"

"Sanmıyorum."

Kollarını açtı. Yanına uzandım, Henna bana sarıldı. Olup olacağımız en yakın durum buydu ama ondan tek istediğim beni sıkı sıkı tutmasıydı.

BÖLÜM ON DOKUZ, Satchel, aniden ortaya çıkan ve kendisini önemseyen tek kişi olduğunu fark ettiği ikinci indie çocuk Finn'in yardımıyla törenden son anda kaçıyor; koşuyorlar ama Ölümsüzler'in dünyayı ele geçirme işlemi çoktan başladı; Satchel tamamen zekâsından yararlanarak madalyonla bir yarığı nasıl kapayacağını keşfediyor; ama kasabanın her yerinde bir sürü yarık var, Ölümsüzler tamamen ele geçirmeden önce hepsini kapayabilecek mi?; Satchel'ın evindeki yarığı kapamaya giderlerken Haberci Dylan araya giriyor; Satchel'le ikinci indie çocuk Finn onu öldürmek zorunda kalıyorlar; Satchel, Finn onu teselli ederken ağlıyor.

KAZANIN OLDUĞU gece hastanedeyken Steve bana yaramı gerilmekten ve büyümekten koruyacak bir yağ

vermişti. Çoğunlukla döngülerime onunla yakalanıyordum; ovalıyor, siliyor, ovalıyor, siliyordum. Ta ki yarayı olabildiğince gererek zarar verene kadar.

Ama bu kez kendimi durdurdum. Ovalayıp bıraktım. Hissetmek için bekledim. Ama hayır, kapana kısılmamıştım. Tuzağı görebiliyordum. Adım atıp yakalanmam için döngü orada, önümde durmuş bekliyordu. Ama aynı zamanda elimi yıkayıp kuruladıktan sonra kulübenin küçük tuvaletini de terk edebilmiştim.

İlaç işe yarıyor olmalıydı, çünkü yarama son bir kez baktıktan sonra tam da bunu yapmıştım.

"Özür dilerim," dedi Mel.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedim.

"Sana söylemesini istedim. Ama Jared hep dedi ki..."

"Sorun değil. Konuşacak bir şey yok."

Rıhtıma gidip iç çamaşırlarıma kadar soyundum ve tekrar göle atladım. Güneş yükselmişti. Sabah olmuştu. Su hâlâ aşırı soğuktu. Derine inip orada dolandım. Güneş ışınları yüzeyden bana saplanıyordu. Hiç ısıtmıyorlardı ama.

Henna bana biraz detayları anlattı. Nathan, molalarında Jared'la buluşmak için Grillers'ın dışında takılıyordu. Nathan o gece Çayır'daydı, çünkü annesiyle kavga ettikten sonra orada buluşmuşlardı. Bolts of Fire konserinin olduğu gece Henna ailesiyle evindeydi, çünkü filme sadece Jared'la Nathan gitmişti. Jared'ın ortadan kaybolduğu gizemli cumartesi akşamları mı? Daha önce her ne idiyseler, son zamanlarda daha farklı bir şeye dönüşmüşlerdi.

Herkes görebilmişti. Benim dışımda. Çünkü ben Henna'ya fazla odaklanmıştım.

Ve bu benim suçum muydu? Cidden bunu sorguluyordum. Kendime ya da deliler gibi âşık olduğumu iddia ettiğim kıza bakmak yerine en yakın arkadaşımla ilgilenseydim belki o zaman ben de görürdüm. Çünkü sanırım yeterince barizdi.

Ama ne bekliyorlardı ki? Ne diye bekliyorlardı?

Hep en az istenen kişi olduğunu düşünüyorsun, demişti Jared.

Haklı olmak berbat bir histi.

Ciğerlerim patlamadan önce yüzeye çıktım. Henna, rıhtımın ucunda bekliyordu. "Beni eve bırakmak ister misin?" diye sordu.

Suda kafamı kaldırıp ona baktım. "Hayır," dedim.

Bekledi.

"Evet," dedim.

"Anlarsın sanmıştım," dedi Henna, arabayla giderken. "Ben de çok şaşırdım ama en sonunda ben ne kadar *hissediyor* olsam da, Nathan'dan hiç karşılık almadığımı fark ettim. Sonra da Jared'a uzun uzun baktığını gördüm."

"Ben..." dedim. "Ben görmedim... Jared hep gizli kapaklı biri olmuştur."

Herkesle vedalaştım. Akşamdan kalmalığıyla uğraşan Nathan ve ona yaklaşmamı bekleyen Jared'la bile. Ama ona yaklaşmak yerine oradan ayrıldım.

"Bu çok salakça," dedim, kalbimin ağlamak üzereymişim gibi sıkıştığını hissettim. Birlikte kanepede uzanırken ağlamıştım. Henna ağlamama izin vermişti. Ve bana

Jared'la Nathan olayını anlatmamış olsa da ona kızgın değildim.

Sadece geri zekâlıymışım gibi hissediyordum.

"Bana kırılacakmışım gibi davranmanıza gerek yok," dedim. "Herkes öyle yapıyor. Obsesif Kompülsif Bozukluğu olan Mikey. Artık ilaç kullanan Mikey..."

"Hiç öyle yapmadık ki Mike..."

"Mel *öldü*. Hâlâ yemek konusunda tuhaf davranıyor ama herkes ona aynı davranıyor. Olması gerektiği gibi. Ben de öyle davranıyorum. Bunu hep yaptım."

"Jared çeyrek *tanrı* Mike. Ve benim, İsa ve ayaklar hakkında konuşmak için beni savaşa götüren kaçık ebeveynlerim var. Herkesin bir şeyi var. Sadece biz de değil, tanıdığımız herkesin." Düşünceli göründü. "Belki indie çocuklar hariç. Büyük ihtimalle en normal olanlar onlardır."

"Dün gece ne oldu merak ediyorum. Işıklarla falan."

Omuz silkti. "Muhtemelen dünyanın sonu."

"Salak gibi hissediyorum," dedim. "Çok, çok salakmışım gibi. Gözümün önündeydi. Ve kimse bana söylemedi."

"Yardımcı olacaksa," dedi, "bu, mezuniyet balosunda gerçekten seninle çift olduğumuz anlamına geliyor."

Arabayı sürmeye devam ettim. Yardım edip etmediğini sesli bir şekilde söylemedim.

Kapıdan içeri girdiğimde annem elime bir zarf tutuşturdu. "Kontrol ettim," dedi. "Hepsini geçmişsin."

Final sonuçlarımdı. Açtım. Gerçekten de geçmiştim, matematikten bile. Üniversite bir nevi formaliteydi, başarılı olacağımı biliyordum ama yine de formaliteleri ba-

şarmış olduğumu görmek hoşuma gidiyordu. Yeni hayat, ben geliyorum, sanırım.

"Erken geldin," dedi annem mutfağa giderek.

Onu takip ettim. "Sen de."

"Meredith sayesinde." Gülümsedi ama içten olduğunu biliyordum. "Acayip şimşek fırtınası yüzünden."

Bana konu hakkında soru sorarmış gibi söylemişti. "Ben de bilmiyorum," dedim. "Pek çok şeyi bilmiyorum."

"Okulda başarılı olacak kadar şey biliyorsun." Ne istediğimi sormadan meyveli soda istediğimi bilerek buzdolabını açıp çıkardı. "Gelecekle güvenle yüzleşecek kadar çok şey biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Seninle gurur duyuyorum. Kız kardeşinle de gurur duyuyorum."

"Onun durumu ne?"

Sırıtarak sodamı bardağa doldurdu. "Bazen ikizmişsiniz gibi hissediyorum."

"Güzel," dedim. "Güzel."

İçeceği bana uzattı. Dünyanın en normal şeyiymiş gibi bir dakika boyunca orada dikilip içeceklerimizi içtik. "Sizinle gerçekten gurur duyuyorum, biliyor musun," dedi, sonra yüzü sertleşti. "Yaşayıp mutlu olabileceğiniz bir dünya istiyorum."

"Bu dediğin güzel olurdu," dedim ama beni duymadı.

"Geçmişte hata yaptım. Hem de ne hata. Siyasi partime inanmanızı bile sağlayamadım." İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ancak beni durdurdu. "İnkâr etme. Umursamıyorum bile. Tek umursadığım denemeye devam etmek. Senin ve kız kardeşlerin için dünyayı daha güvenli bir hale getirmek. Elimden ne geliyorsa." Bir yudum aldı. "İnanmayacağın şeyler gördüm Mike."

"Bunu daha önce de söylemiştin. Nasıl şeyler?"

"Seni gece uyutmayacak türde şeyler. Seni, çocuklarını ne pahasına olursa olsun korumak için çalışmaya itecek türden şeyler." Benden uzağa baktığını gördüm. "Selam tatlım."

Elinde tabletiyle Meredith içeri girdi. Endişeli görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu annem.

Meredith tabletini çevirip bize gösterdi.

"Bilmiyordum!" dedi Jared. "Yemin ederim."

"Baban biliyormuş ama!"

"Ben de ona senin kadar kızgınım!"

"Ya, öyle mi? Konu *kız kardeşim*!"

Bay Shurin'in kampanyası, blogger Cynthia'yla bağlantı kurmuştu. Hikâye çoktan gündemden düşmüştü; Mel'in kahraman, annemin cesur kızın annesi olduğu hani. Ama Cynthia'nın yok edilmiş tabletindeki görüntüler ortaya çıkmıştı (tamir ücretini Bay Shurin'in partisi vermişti). Bize çok geç dönen haber kameraları yerine bu görüntülerde Mel'in kadını tanıdığı, ona yumruk atmaya karar verdiği, sonra da Mel'in tableti ezişi belli oluyordu.

Cynthia'nın uçurumdan yüzüstü düşmüş gibi duran fotoğraflarıyla beraber Bay Shurin'in internet sitesine yüklenmişti. Bay Shurin'in kampanya sitesi, eski moda başlıklardan atmıştı: "Alice Mitchell'ın kızının vahşi saldırısıyla ilgili şok açıklamalar! Politika bloggeri, konuşma özgürlüğünün çiğnendiğini ve dava açacağını söyledi!"

Çünkü evet, bize aynı zamanda dava açmıştı.Jared onu aradığımda cevap vermemişti, evine gittiğimde de orada değildi. Nathan'la kulübeden dönene kadar bekle-

mem gerekmişti. Arabadan çıkmalarına bile izin vermemiştim.

"Mel benim de arkadaşım," dedi Jared.

"Gerçekten mi?" Çok fazla bağırıyordum. "Senin *benim* arkadaşın olman gibi mi?"

"Bu... Lanet olsun Mike..."

"Babanın iyi bir adam olduğunu sanıyordum..."

"İyi bir adam zaten. Eminim bir açıklaması vardır..."

"Açıklama falan istemiyorum! Her zamanki gibi kaybeden ezik olmasını istiyorum!"

Jared'ın yüzü sertleşti. "Dikkat et," dedi sessizce.

"Neye dikkat edeyim? Ne yapacaksın?"

Nathan bir kenarda dikiliyordu, akşamdan kalma olduğundan hâlâ gözlerini kısarak bakıyordu. "Her şeyin hallolabileceğine eminim..." dedi.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım ona. "Sen gelene kadar her şey iyiydi."

"Tanrı aşkına Mike," dedi Jared. "Mesele bu mu? Sana söylememem gerektiğini biliyordum! Kıskanacağını *biliyordum*!"

"Kıskanmak mı?" diye sordu Nathan.

Ama Jared devam etti. "Bana kene gibi yapışıyorsun! Sen bilmeden nefes bile alamıyorum! Sen araya girmeden hayatımı yaşayamıyorum!"

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun ki Jared! Hep aynı. Bilmemi istemediğin bir sürü şey var! Sanki benden sakladığın şeylerle üstümde güç iddia etmeye çalışıyorsun."

Sonra şunu dedi...

Tam olarak şunu:

"Belki ilgiye muhtaç bir sülük yerine *gerçek* bir arkadaş olsaydın Nathan'ı *önce* sana söylerdim. Bunu hiç düşündün mü?"

Bunun üzerine sadece ayakta dikildim.

Ve biraz daha dikildim.

Jared'ın yüzü yumuşadı. "Mike..."

"Babanın o şeyi kaldırmasını sağla yeter," dedim yere bakarak.

"Mike, lütfen, kasıtlı..."

"Kaldırt."

"Yapacağım."

Arabama bindim. Gidişimi izlediler.

"Ama ben endişeli değilim," dedi Mel yatağında otururken.

"Emin misin?" diye sordum.

"Politika işte," dedi Mel, kaşlarını çatıp arkasına yaslandı. "Pis, iğrenç bir şey ve dokunan herkesi kirletiyor." Kaşlarını çatmaya devam ederek omuz silkti. "Bir haftaya sönecektir."

"Annem çıldırdı," dedim. "Çoktan avukatları sevk etti. O kadının fotoğraflarla oynamamış olması imkânsız."

"Beni istemiyorlar, annemi istiyorlar. O yüzden onun sorunu. Ona da söyledim, kabul etti. Düzelttiğini söyledi." Hafifçe kollarını kavuşturdu. "Ben sadece... Bay Shurin konusunda bayağı hayal kırıklığına uğradım."

"Biliyorum..."

"Belki iyi adamlar bile kaybetmekten bıkıyorlardır."

"Kaybetmek" kelimesini kullandığında karnımda bir ağrı hissettim. *Her zamanki gibi kaybeden ezik olmasını istiyorum,* demiştim Jared'a. Öz babası hakkında.

Ee, ne olmuş yani? O da benim kız kardeşime saldırmıştı.

Düşüncelerim onu çağırmış gibi ikimizin de telefonu aynı anda titredi. Jared'dan mesaj gelmişti. *Her şeyi kaldırıyor. Bugün. Kampanya ekibinin ona baskı yaptığını ve en sonunda kabul edip sonra da pişman olduğunu söylüyor. Yarıştan toptan çekiliyor. Üzgünüm. Bilmiyordum.*

"Vay be," dedi Mel sessizce.

"Blogger kadının dava açmasını durdurmayacak ama," dedim. "Hasar gerçekleşti bile. Çoktan başka sitelere yayıldı."

"Bay Shurin'in istifası da yayılmış." Telefonunu gösterdi. *Kongre üyesi adayı rakibinin genç kızına saldırmaktan istifasını verdi.*

"Bu site annemle yakın ama. Dahası olacak."

Mel iç çekip mesaj yazmaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Jared'a mesaj atıyorum. Onu suçlamıyorum. Muhtemelen babasının yarıştan çekilmesini sağlayan da o."

Bir şey söylemedim. Sessizliğim çok aşikârdı.

"Seni incitmek istemedi," dedi bana bakıp. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı yatak örtüsünün üzerinde gezdirdim. "Sen daha önemlisin. Bu, benim aptalca şeyimden daha büyük bir şey." Mel bana baktı. "Gördün mü? Demek istediğim de bu. Bu acıma bakışı. Bu benim ne istediğim ne de ihtiyacım olan bir şey, dur artık."

Mel'in telefonu titredi. Jared'ın cevap yazdığını sandım ama öyle değildi. "Steve'in vardiyası gece yarısına kadar başlamayacakmış," dedi ayağa kalkarken. "Onu görmeye gideceğim. Birazcık zekâ ve sevimlilik alıp geleceğim."

Ayağa kalkıp ona sarıldım. "Seni inciten herkesi öldürürüm," dedim.

O da bana sarıldı. "Önce ben öldürmezsem tabii."

Mel gittikten sonra telefonumda bir numarayı çevirdim.

"Buraya gelebilir misin?" dedim.

"Kesinlikle," dedi Henna.

Şaşırtıcı bir şekilde hoş olan sessizliğin içinde, yatağımın ucunda oturduk.

"İyi değilsin," dedi en sonunda.

"Evet," dedim. "Jared'a bazı şeyler söyledim. O da bana bazı şeyler söyledi."

"Kötü şeyler mi?"

"Arkadaşlık bitiren şeyler."

"Bunun doğru olmadığına eminim," dedi Henna. "Eminim..."

"Bana *acıma*," Neredeyse patlamıştım. "Tanrım, niye herkes..."

Durdum çünkü gözlerim doluyordu. Yine. Bu çok saçmaydı.

"Bence bu konuda haksızsın." Henna parmağını çeneme koyarak kafamı kendisine doğru çevirdi. Biraz komikti. İkimiz de gülümsedik ama benimki çok uzun sürmedi. "Değer vermeyi acımayla karıştırıyorsun bence," dedi. "Senin için endişeleniyoruz."

"Aynı şey."

"Hayır, değil. Mel için de endişeleniyoruz. Ve sen de Mel de benim için endişeleniyorsunuz. Bu değer vermektir Mike. Birbirimizden başka kimimiz var ki? Mesela bu acıma değil."

Beni öptü. O kadar şaşırmıştım ki ona zar zor karşılık verdim.

"Ben kimseyi acıdığımdan öpmem," dedi. "Hiçbir şeyi acıyarak yapmam. Acımak küçümsemektir. Acımak, diğer kişiden daha yüksekte olduğunu varsaymaktır."

"Baban gibi konuştun."

"Babamın sözleri zaten ama haklı. Nezaketin daha iyi olduğunu söyler. Nezaket en önemli şeydir. Acıma bir hakarettir. Nezaket bir mucizedir."

"O halde beni nezaketen mi öpüyorsun?"

"Hayır," dedi, alnı kırıştı. "Seni öpüyorum, çünkü hep yapmak istemiştim Mike. Ama hiç izin vermedin."

"Hiç izin vermedim mi..."

"Biz birbirimizin sorularıyız, değil mi? Hiç cevabı olmayan sorularız."

"Ne demek..."

Ama beni tekrar öpmeye başlamıştı.

Bu kez kesinlikle ben de onu öpüyordum.

Evde kimse yoktu. Annem avukatlarla işlerini halletmeye ve Meredith'i binicilik dersine bırakmaya gitmişti (ilk defa, bu yeni bir şeydi). Babam işte ya da her neredeyse ordaydı. Mel de Steve'in yanındaydı. Evde Henna'yla benden başka kimse yoktu.

Sonra tişörtümü başımdan çıkardı ve *dünyada* ondan ve benden başka kimse kalmadı.

BÖLÜM YİRMİ, Satchel ve ikinci indie çocuk Finn neredeyse tüm yarıkları kapatıyorlar; "Seni seviyorum," diyor Finn, mezuniyet günü okulun bodrum katındakini kapatırlarken; Satchel, gerçek aşkının başından beri Finn olduğunu fark ediyor; en sonunda öpüşüyorlar ama sonra Ölümsüzler yarıkta beliriyor; Satchel ve Finn binaya koşuyor ancak Ölümsüzler Prensi, ikinci indie çocuk Finn'i öldürüyor; yastan zayıf düşen Satchel, Prens tarafından töreni tamamlamak üzere okulun altına sürükleniyor.

MEZUNİYET GÜNÜ hava dokuz yüz derece falandı. Tanrı'ya şükür, birkaç saat boyunca futbol sahasında uzun siyah cüppeler ve şapkalar giyiyorduk.

Son birkaç gün bulanık geçmişti; zor ve tuhaf bir bulanıklık. Beni defalarca arayıp mesaj atmış, söylediklerinden

dolayı özür dilemiş olsa da Jared'la konuşmamıştık. Ben de üzgün olduğuma dair bir mesaj atmıştım.

Ama aramamıştım.

Okulun son haftasındaki son iki derste bir nevi serbest bırakılmıştık. Kullanıp kullanmamak senin elinde olan son sınıf ayrıcalığıydı yine. Ben kullanıp Henna'yla gidebileceğim her yere gittim; geyiklerin ve musların güneşin altında kavrulduğu kuzeybatıdaki küçük hayvanat bahçesine, gergedanların aynı durumda olduğu, bir saat uzaklıktaki kasabadaki büyük hayvanat bahçesine, tekrar mini golfe, sinemaya. Odamda oturup saatlerce sadece telefonlarımıza bile baktık. Ama bunları birlikte yaptık.

Her halükarda okula gitmedim. Mel gitti ama Jared'ın da orada olmadığını söyledi.

Mel'in olayı hâlâ çalkalanıyor, annem hâlâ boğuşuyordu; Bay Shurin'in yarıştan çekilmesi bayağı yardımcı olmuştu. Cynthia'nın seçimlere katılacağını karar vermesi ise olmamıştı. Haftanın çoğunda Mel, Steve'de kaldı. Ailem artık Steve'ın varlığından haberdardı ve son gelişmeler göz önünde bulundurulduğunda neden kendileriyle değil de Steve'le vakit geçirmek istediğini anlıyorlardı. Bu yüzden onu video aralamaları ve yazışmalar dışında pek fazla göremedim.

Mavi ışıklarla ilgili hiçbir şey olmadı ki bu bizi her şeyi bitirecek daha büyük bir şeyin gelmekte olduğu konusunda endişelendiriyordu.

"Onlar okulu havaya uçurana kadar mezun olduğumuz sürece sorun yok," dedi Henna.

Çünkü Henna.

Çünkü Henna, çünkü Henna, çünkü Henna.

Birlikte yatmıştık. İstediğim, umut ettiğim, birlikte oldu-

ğumuzu hayal ettiğim gibiydi tam ve o da benim kadar istiyordu, aynı duyguları paylaşıyorduk ve bu ikimiz içindi.

Öyle güzel, harika ve ateşliydi ki o günden beri geceleri onun hayaliyle mastürbasyon yapıyordum (susun, siz de yapardınız) ve kokusu, teninin verdiği his, birlikte güldüğümüz anlar (çoğunluğu prezarvatif yüzündendi) ve bazen geri kalan anlarda ciddi olup sadece onun bedeninin benimkine değişini hissedişim... Kalbim kırılıyormuş gibi hissetmiştim, ki Jared, mezuniyet ve her şey yüzünden kırılıyordu ama sorun değildi çünkü Henna Henna Henna...

Tüm bunlar ve daha fazlasıydı. Çünkü ikimiz de bir şeyi fark etmiştik.

Birbirimize kız ve erkek arkadaş olarak ait değildik.

"Galiba ne demek istediğini anlıyorum," demiştim ona sonrasında, kollarımız birbirine dolaşmıştı. "Birbirimizin sorusu olmamız konusunda."

"Evet," demişti. "Cevabı öğrenmeyi istememi sağlayan araba kazası oldu. Oradaydın, elimi tutuyordun ve *o mu* diye düşündüm? Gerçekten o mu?"

"Çocukluğumuzdan beri bunu kendime soruyorum."

"Bu, hep beni kendimi tamamen Tony'ye teslim etmekten alıkoydu. Başka bir hayatta farklı seçimler yapsaydım ikimiz birlikte olur muyduk diye düşündüm durdum. Sanırım başkasının bana cevabı vermesini beklemekten usanmıştım." Tek dirseğinin üzerinde öne eğilmişti. "Seni seviyorum Mike."

"Ben de seni seviyorum Henna."

"Ve bunu da çok sevdim, yaptığımız şeyi. Ama bu biz değiliz, değil mi?"

"Hayır," demiştim. "Öyle olduğumuzu sanmıyorum."

"Bu sevgi. Ama farklı bir çeşidi."

"Yine de daha eksik bir sevgi değil."

Tekrar uzanıp bana sokulmuştu. "Düşün bir, tüm bu zaman boyunca birbirimizin en yakın arkadaşı olabilirdik."

"Bu mükemmel olurdu."

"Hâlâ olabiliriz."

Gülümsemiştim. "Keşfetme ruhu mu?"

Güldüğünü neredeyse hissedebiliyordum. "En azından deneyebiliriz."

Şimdiyse onu alçısı, cüppesiyle mezuniyet günümüzde evinden alıyordum. Mezuniyet çiftleri bir nedenden ötürü eski moda kız-erkek şeklindeydi; benim Henna'yla, Mel'in de Jared'la yürüyeceği uzun zaman önce kararlaştırılmıştı. Ki büyük ihtimalle böylesi en iyisi olmuştu.

"Büyük gün," dedi Henna arabama binerken. Kapısını kapayıp ebeveynlerine baktı. Kimse birbirine el sallamadı.

"Ne oluyor?" dedim, arabayı sürmeye başladım.

"Sonra," dedi, gülerek. "Bu mutlu bir gün. Bir sürü sebepten."

Tören öğle vaktindeydi. Güneş çoktan ağaçları pişirmeye, tüm dünyayı toz kokutmaya başlamıştı. Mel, dairesinden Steve'le gelecekti. Annem daha sonra Meredith'le gelip bizi izleyecekti. Babam feci sarhoş olup bu sabah iş kıyafetleriyle ofiste sızmıştı ve uyandırılamıyordu. Mel'le ben sadece rehabilitasyona kadar hayatta kalmasını umuyorduk, gerçi annem büyük ihtimalle bunu garantileyecekti.

Jared ve babası da orada olacaktı. Kimse için tuhaf olmayacaktı elbette.

"Her şey iyi olacak Mike," dedi Henna, sanki aklımı okumuştu.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Her dediğimde ciddiyim," dedi, milyonuncu defa okulun yolunda giderken pencereden dışarı baktı. "Bence her şey iyi olacak. Hepsi. Hepimiz."

Bu söylediği karnıma sancı sapladı. Sürücü koltuğunda o kadar kıvrandım ki Henna en sonunda fark etti. "Kadere hakikaten bu kadar inanıyor musun Mike? Yalnızca insanın suratına sağlam bir yumruk geçirmek için olduğuna mı inanıyorsun?"

"Şimdiye kadar bayağı güzel geçirdi."

Henna penceresinden dışarı bakmaya geri döndü. "Bence her şey iyi olacak. Sen bile."

Ve geçtiğimiz telefon direklerini saymaya başladım.

Duramıyormuşum gibiydi.

...Ama sonra durdum.

Biz vardığımızda, asıl törenin başlamasına tam iki saat olmasına rağmen etraf oldukça kalabalıktı. Önce biraz prova yapmamız gerekiyordu, ne kadar zor olabilirdi ki? Terleyen siyah cüppeler denizinde Mel'le Steve'i bulduk. Jared ve Nathan da onlarlaydı. Henna herkese sarıldı.

"Selam," dedim Jared'a.

"Selam," dedi.

Herkes bize bakıyordu. "Öf, Tanrı aşkına," diyen Mel ikimizin de kolunu tutarak bizi kalabalığın kıyısına ittirdi. "Gidin. Halledin. Bu son gününüz."

Biz de öyle yaptık. Gerçekten gerekip gerekmediğini merak ettiğim provanın başladığı asıl alandan uzaklaşıp spor salonunun arka tarafına, herhangi bir öğretmenin bizi görüp geri götürmeyeceği bir yere doğru yöneldik.

"Özür dilerim," dedi Jared ilk olarak.

"Ben de özür dilerim," dedim.

"Hiçbirinde ciddi değildim. Cidden."

"Ciddiydin ama... bir nevi hak etmiştim."

"Ben de bir nevi hak etmiştim."

Bir dakikalığına hiçbir şey söylemedik.

"Bu kadar mı?" dedim, ciddi ciddi soruyordum.

"Sanırım."

"İyi miyiz yani?"

"Pek öyle hissettirmiyor, değil mi?"

Bir başka uzun duraklama oldu.

"Henna'yla yattık," dedim.

Şaşkınlıkla gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve hakikaten sadece arkadaş olduğumuzu anladık. Biraz... biraz harikaydı aslında."

"Gördün mü?" dedi. "Benden sakladığın bir sır varmış."

"Sana yetişmek için kırk fırın ekmek yemem gerek."

Başını çevirip elini mezuniyet cüppesinin ceplerine sokmaya çalıştı. Başaramadı. "Evet," dedi. "Biliyorum. Ama Mikey, normal bir hayat yaşamak için her şeyle savaşıyorum. Kimse normal bir hayat sürmeme izin vermiyor. Senin dışında. Sen beni kurtaran adamsın. Pek çok kere."

"Bana söyleyebilirdin Jared. Her şeyi."

Kısa bir süreliğine yüzünü buruşturdu. "Sana güvenmemekle ilgisi yok. Söylediğinde o şeyin ne olacağıyla ilgilisi var. Daha gerçek bir şeye dönüşüyor sanki. Ve kendi hayatı oluyor, senin dünyana sızıp kontrol edemeyeceğin bir şeye dönüşüyor."

Devam etmesini bekledim. Etti.

"Ben indie çocuk olmak istemiyorum Mike. Olmalıy-

dım. Eşcinselim. Bir kısmım tanrı. Jared ilk ismim değil..."

"Mercury," dedim, on yıldır belki de ilk defa sesli söylemiştim. Tekrar yüzünü buruşturdu. Bu isimden ne kadar nefret ettiğini inanın size anlatamazdım.

"Böyle bir isme sahip olmak için nasıl bir şansım varmış? Ben sadece normal bir hayat istiyorum. *Benim* olacak şeyler istiyorum. Kendi seçimlerimi istiyorum, iyi niyetli insanlar ya da arkadaşlarım olsalar da başkalarınınkini değil."

"Nathan konusunda senin yerine karar vermezdim, öyle ya da böyle."

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Hatalıydım ve özür dilerim." Omuz silkti. "Ama en sonunda biriyle tanıştım ve ne var biliyor musun? Bir yazımız var ama ben taşınıyorum. Hepimiz taşınıyoruz."

"Mel'in Steve'le durumu da aynı."

"Biliyorum."

Bekledim. Ve biraz daha bekledim. "Başka bir şey daha var, değil mi?"

Derin bir nefes aldı. "Mike, şey yapabildiğimi söyleseydim ne derdin..."

Sonra çalılıklardan gelen bir inleme duyduk.

Spor salonun arkasında, üzerlerinde dikenli teller bulunan dev çitler, üzerlerinde dikenli tel bulunan dev çit gibi görünmesin diye bir dizi eğrelti otu ve çalı vardı. Oradan gelen inleme konuşma değildi, sadece alçak sesli, genizden gelen ve ıslakmış hissi veren bir inlemeydi.

"O neydi?" dedim tekrar dağ aslanını düşünürken; aynı zamanda indie çocukların bulaştıkları şeyin son

darbesini daha görmediğimizi, o yüzden belki de daha fazla mavi ışığın geleceğini düşünüyordum.

Tekrar duyduk. "Orada," diyerek işaret etti Jared, çoktan hareket etmişti. Aptal cüppenin içinde deli gibi terliyordum ve çalıların orada tekrar güneşin altına geldiğimizde giysilerimin üzerime yapıştığını hissedebiliyordum. Yaprakları ve çalıları itekleyerek sesin geldiği yeri aramaya başlamıştık ki tam ayağımın altında...

Bir erkek vardı. Bir indie çocuk.

"Siktir," dedi Jared.

Önümden çekmek için çalıları hızla ittirdim. Indie çocuk karnının üzerinde yatıyordu, başı yana dönmüştü ve ağzı ile çenesinden aşağı kan aktığını görebiliyorduk. Kanı, bir ya da iki saattir buradaymış gibi pıhtılaşmıştı. Jared onu sırtüstü çevirmemi işaret etti. Çevirdiğimizde, bilinci çok yerinde olmasa da indie çocuk acıdan inledi.

Nedenini anında gördük. "Aman Tanrım," dedim.

Indie çocuk da bizim gibi siyahlara bürünmüştü ama bu onun normal kıyafetleriydi. Gömleği yırtılmıştı ve göğsündeki çok korkunç, defalarca bıçaklanmış gibi hepsi kanayan yaraları görünüyordu. Hâlâ hayatta olmasına şaşırdım ki sanırım güçbela öyleydi. Gözleri yarı açıktı ve kim olduğumuzu, neden burada olduğumuzu bilmiyor gibiydi.

"Onu tanıyorum," dedi Jared." Finnler'den biri."

Hakikaten de Finnler'den biriydi. Ben de onu tanımıştım. "Bu ne demek şimdi?"

"Bilmem."

Cüppemin altından telefonumu çıkarmak için ayağa kalktım. "Gidip yardım getirmeliyiz."

"Pek zamanımız olduğunu sanmıyorum," dedi Jared kollarını sıvarken.

"Onu yeterince iyileştirebilir misin?" diye sordum. "Biz şey yapana kadar..."

Ama Jared bana sadece zar zor tanımlayabildiğim bir bakış attı. Pişmanlık doluydu ve üzgündü ama aynı zamanda katıydı, sanki hiç seçeneği yokmuş gibi.

"Jared?" dedim.

Ellerini indie çocuğun üzerine koydu.

Avuçlarından ışık çıktı fakat daha önce gördüklerim gibi değildi. Çok daha parlak, daha büyüktü ve neredeyse yaşıyor gibiydi; indie çocuğun bedeninin etrafında yılan gibi dönüp yaralarında, ağzında ve gözlerinde kayboldu. Nefes nefese ağzını açtığında Jared çabalamaktan zorlanıyor gibi görünüyordu ve ışık ağzından da çıkıyordu. Yarı uçak motoru yarı fırtınaya benzer bir ses vardı...

Sonra hepsi durdu.

"O da neydi be?" diye sordum.

Asık suratıyla Jared bana baktı. "Bahsettiğim başka şey."

Indie çocuk derin, boğulurcasına bir nefes alıp oturdu; suratının her yerinden şaşkınlık akıyordu. Hayalet olabilirmişiz gibi Jared'la bana baktı. "Jared?" dedi. "Mike Mitchell."

"Ta kendileri," dedi Jared.

Indie çocuk parçalanmış, kandan kararmış gömleğine baktı.

Tabii bir tane bile yara yoktu.

"Olması gerekenin bu olduğunu sanmıyorum," dedi indie çocuk şaşkınlıkla. "Ölmem gerekirdi sanırım."

"Rica ederiz," dedim.

"Teşekkürler," dedi.

"Herkesin ölmesi gerekir," dedi Jared. "Sadece senin şu anda ölmen gerekmiyordu."

Indie çocuk derin bir nefes aldı. "Bence bu konuda haksızsın." Gülümsedi, sarsılmıştı. "Ama öyle olduğuna sevindim."

"Ne oldu?" diye sordu Jared.

Indie çocuk hatırlarken bize baktı. "Ölümsüzler bizi şaşırttı. Son yarığa geldiler..." Aniden zıpladı. "Satchel!"

Jared'la birbirimize baktık. "Biz omuz çantası* görmedik," dedim.

"Hayır, hayır." Indie çocuk ayağa kalktı. "Ona artık yardım edebilirim. Aslında..."

Otoparka doğru olabildiğince hızıyla koştu.

"Nereye gidiyorsun?" Ardından bağırdım.

"Eve!" diye bağırdı o da. "Oradan bir şey alacağım!"

"Yardım edebilir miyiz?" dedi Jared.

"Yardım etmemeniz gerekiyor sanırım! Ama sağ olun!"

Dönüp koşmaya devam etti. Gidişini izledik. "Mezun olmak istemiyor mu?" dedim.

Jared omuz silkti. "Indie çocuklar," dedi sanki bu her şeyi açıklarmış gibi.

Olay şuydu: Tanrılar, Jared'ın tam zamanlı olmasını istiyorlardı. Büyükannesi diyarını bırakıp görevinden kaçtığı ve kar leoparları için para topladığı için tanrılar onun mevkisinin uzun zamandır boş olduğunu hissediyorlardı.

Belli ki bunu uzun zamandır istiyorlardı.

---

* Satchel, İngilizcede omuzdan asılan çanta anlamına gelmektedir. –*çn*

"Cumartesileri bu yüzden ortadan kayboluyordum işte," dedi Jared, oturacağımız yere gitmek için ikişer ikişer sıra olurken. Jared ve ben her şeyi reddedip birlikte yürümeye karar vermişti, Mel'le Henna da aynı şekilde. Nasıl da isyankârdık. "Son zamanlarda Nathan'la olanlar dışında tabii."

Sonradan transfer olan Nathan sıranın çok arkalarında kalmış, dürüst olmak gerekirse bizim okulda olduğunu bile bilmediğimiz Estonyalı bir çocukla eşleşmişti.

"Hayır deyip durdum," dedi Jared bana, bizim gelmemizi bekleyen ailelerimizin oturduğu yerden *Pomps and Circumstance* çalmaya başlarken. "Ve hayır demeye devam etmeye niyetliydim. Fikrimi değiştirmek için sürekli bir şeyler teklif ettiler ama hepsini geri çevirdim."

Sıranın ilk üçlüsünün içinde olduğumuzdan, bölüm birincisi olan ve konuşma yaparken gerginlikten sürekli yutkunan Bethany adlı kız da dahil en iyi öğrencilerin arkalarından futbol sahasını doldurmaya başladık.

"Fikrini değiştirecek ne oldu peki?" diye sordum.

"Dağ aslanı," dedi Jared ciddi bir şekilde. "Onu kurtaramadım. Bunun tekrar olmasını asla istemedim. İstediğim herkesi iyileştireceğim tam bir güç karşılığında düşüneceğimi söyledim."

"Finn'e yaptığın da bu muydu yani?"

Jared başıyla onayladı, ardından gözlerimin içine baktı. "Hâlâ düşünüyordum. Sonuçta tüm hayatım değişti, ayrıca senin son teklif hakkında ne düşündüğünü de görecektim. Ama şu anda kullanarak kabul etmiş sayılıyorum zaten."

Koltukların arka tarafına ulaşıp ortadaki koridora yöneldik. Annemle Meredith'i gördüm. El salladım. Bay ve Bayan Silvennoinen'e de el salladım. Bay Shurin'i gördüm.

Üzüntülü bir yüz ifadesiyle el salladı. Kendimi ona karşılık verirken buldum.

"Tüm bunların anlamı ne?" dedim. Gerçi çoktan anlıyordum. "Benimle üniversiteye gelmeyeceksin, değil mi?"

"Yanlış," dedi Jared, sonra surat ifademe güldü. "Şartım buydu. Üniversiteye gitmek istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Ama bundan sonra..."

"Bundan sonra sen tam zamanlı bir tanrısın."

"Öyle gibi görünüyor," dedi Jared. "Diplomamı aldıktan sonra yükseleceğim."

"Matematik diplomalı bir tanrı mı?"

"Matematik diplomalı bir *kediler* tanrısı." Jared kafasını salladı. "Faydamın sınırı olmayacak."

Bizi bırakıp konuşmamıza izin veren Henna ve Mel'in ardından sıramıza doğru gittik. Herkesin gelmesini ayakta bekledik."Hâlâ arkadaş olabilecek miyiz?" diye sordum ona.

Bana sadece baktı.

Fransız Kanadalı müdürümüzün, kulağa her zamanki sıkılmış gibi gelen sesi sahayı doldurdu. "Mezunlar," dedi. "Koltuklarınıza lütfen."

Töreni duymanıza gerek yoktu. Tanrı biliyor ya, ben de çoğunu duymamıştım. Müdür, insanları güldürmek için bilerek birkaç klişeyi yanlış söylemişti. ("Eskilerin de dediği gibi, damlaya damlaya deniz olur." Gördünüz mü? Ne kadar da hoş.) Bethany konuşmasını bayılmadan tamamlayabilmişti. Caz orkestrası, lanet olası *Bold Sapphire*'in üflemeli ağırlıklı bir versiyonunu çalmıştı.

Bense, birisi beni helikopterden okyanusun ortasına bırakmış gibi hissederek orada oturmuştum.

Jared. Gidecekti. Dört yıl sonra belki ama gidecekti. Yok olan annesi gibi gezegenin herhangi bir yerinde bile olmayacaktı. Kendi diyarında olacaktı. Tamamen ulaşılmaz bir yerde.

"Ben de nefret ediyorum Mikey," dedi, diplomalarımız verilmeye başladığında. "Tanrıların ne kadar yalnız olduğunu biliyor musun?"

"O zaman niye yapıyorsun?"

"Çünkü ben olmasam Finn ölmüş olacaktı."

Başımı sallamaktan başka ne yapabilirdim ki?

Ben daha bir şey anlamadan Mel'in ismi okundu ve kız kardeşim öne çıkmak üzere ayağa kalktı. Ona tezahürat etmek için kendime geldim, sonra da gerçekten tezahürat ettim çünkü Mel başarmıştı. Vay anasını, hepimiz başarmıştık. En azından buraya kadar. Mel'in normalde Jared'la yürümesi gerektiğinden ardından onun ismi okundu ve göğsüm patlayacakmış gibi hissettirse de tekrar tezahürat ettim. Henna yanıma yaklaştı, adını okuduklarında bana sarılıp kulağıma, "Afrika'ya gitmiyorum," diye fısıldayarak bana gülümsemeye devam ederken diplomasını almak üzere koridora çıktı. Mel ve Jared, zorunda olmadıkları halde onu sahnenin bitiminde beklemişlerdi; aynı şeyi benim adım okunduğunda da yaptılar.

Ayağa kalktım; anneme ve az önce fotoğraf çeken, şimdiyse Bolts of Fire üyesiymişim gibi bağıran Meredith'e döndüm ve tekrar el salladım. Sahneye ayağımı attım; hâlâ denizdeymişim, kıyıyı görüş alanımdan kaybetmişim ve şu anda normal yüzüyor olsam da bunu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyormuşum gibi hissediyordum.

"Tebrikler," dedi müdür, elimi sıktı.

Diplomamı ondan aldım.

Ve bu kadardı. Bu kadar basitti. Mezun olmuştum.

Arkadaşlarımın beni beklerken alkış tuttuklarını gördüm. Yanlarına gittiğimde onları grup halinde kucaklandım, etrafımda bir sürü kol vardı. Dördümüz, benim arkadaşlarım.

En sonunda.

Jared bana ayrı olarak da sarıldı. "Bir şey daha var," dedi. "İyi ama güzel bir şey. İzin verirsen."

"Abartmamaya çalışıyoruz sanıyordum," dedim aptal gibi, henüz yeni bilgileri sindirmeye çalışıyordum.

"Umurumda değil." Omuzlarımı tuttu. "Sonunda seni iyileştirebilirim Mikey," dedi mezuniyetin ortasında. "OKB'ni. Anksiyeteni. Her şeyi."

"Ama yapamazsın. Hep çok karışık..."

"Yapabilirim. Anlaşmayı kabul etmemin bir başka koşulu buydu."

Ne diyeceğimi bilemedim. Henna ile Mel hâlâ orada izliyorlardı; diğer mezunlar etrafımıza sığmaya çalışırken, bir kısmı sadece durup arkadaşlarına sarılıyordu. Bandodan yükselen müziğin sesi fazlaydı ve bitmek tükenmek bilmiyordu.

"Mel'i iyileştirebilir misin?" dedim, bunu diyeceğimi kendim bile bilmiyordum. "Sonsuza kadar iyi olmasını sağlayabilir misin?"

Bunu söylediğimde Mel ağlamaya başladı ama iyi bir sebepten, hem de ne dediğimizden tam olarak emin olmamasına rağmen. Jared sadece gülümsedi. "Gördün mü Mikey? İşte bu yüzden en az istenen kişi değilsin. Hiçbir zaman."

Sonunda bir öğretmenin kalabalığın içinden, bizi yoldan çekmek için geldiğini gördüm. Diğer öğrenciler de

bizim gibi sahneden indikten sonra arkadaşlarıyla son bir defa konuşabilmek için birikmeye başlamıştı. Ya da ilk konuşmalarıydı, sanırım. Yeni hayatlarının ilk sohbetleri.

"Bunu bekledim," dedi Jared. "Yıllarca sordum ama benim diyarım için aşırı olduğunu söylediler. Başka tanrılar karşısında çok fazla avantajım olacaktı ama reddedip durdum."

"En sonunda kabul edene kadar."

"*Onlar* en sonunda kabul edene kadar."

Indie çocuğu iyileştirdiğini hatırladım, artık teklifi kabul etmekten başka şansı yoktu. Düşüncelerimi okumuş olmalıydı.

"Sen olursun sanmıştım," dedi. "İlk tam olarak iyileştirdiğim kişi sen olursun sanmıştım, Finn değil. Seni iyileştirmek, teklifi kabul etmeye değerdi. Bırakıp gitmeye değerdi. Ya seni acı çekerken görmek ya da arkada bırakmak gibiydi."

"Şimdi gideceğine göre..."

Bana avuç içlerini gösterdi. Işık yükseldi. "İşte benim için bu kadar önemlisin Mikey."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gün sıcaktı, kalabalık giderek büyüyor, gürültü artıyordu; on birinci sınıfların bando müziği saçmalıktan başka bir şey değildi. Henna ve Mel bizi izliyordu. Artık kontrol edilemeyen kalabalıktan sıyrılıp Nathan bile gelmişti. Annemle kız kardeşim oralarda bir yerlerdeydi. Gelecek, girdap gibi dönerek geliyordu.

Birden her şey daha az endişe vericiydi.

"Gerçekten bilmek istediklerimin hepsi buydu," dedim, söylediğim anda tamamen doğru olduğunu fark ederek.

Ardından mezuniyet balosu gecesi spor salonundan çıkarken gördüğüm kız cüppesi ve kepi olmadan koşmaya başladı.

"Herkes dışarı çıksın!" diye bağırdı, gürültüde bile duyulabilecek kadar yüksek sesle. "Okul havaya uçmak üzere!"

BÖLÜM YİRMİ BİR, lise havaya uçuruluyor.

SEKSEN KİLOMETRE çapındaki bütün itfaiye arabalarının tüm çabalarına rağmen okulun yanışını izledik.

Futbol sahasının yarısı ve otoparkın neredeyse tamamı da dahil olmak üzere, patlama hemen hemen her şeyi yok etti. Arabaların çoğu mahvolmuştu, o yüzden kimse henüz eve gidememişti. İlk patlama sırasında mavi ışıklar, dumanların tepesindeki ışık huzmesiyle birlikte parlamış ama sonra durmuştu ve dev bir yangın çıkmıştı.

Şu ana kadar kimsenin ölmediğini söyleyebilirdik. Indie çocukların bile.

O kız herkese koşmalarını söylediğinde, bunun bir şaka olduğunu sanacağını düşündüğünüz yetişkinler bile dediğini yapmışlardı. Belki de gerçekten kasabada yanlış bir şeylerin döndüğünü hissedebilmişlerdi. Ya da belki gençlik yıllarını söylediklerinden daha fazla hatırlıyorlardı.

Meredith'i taşıyan annem bile ayın ikinci izdihamının ortasında bizi bulmuştu.

"Onu ciddiye almalı mıyız?" diye sormuştu.

"Gerçekten almalıyız," demişti Mel onu sürükleyerek.

Herkes kaçmıştı. Herkes güvenli bir mesafeye geçmişti. Herkes güçlü bir sallantıyla birlikte spor salonunun patlamasını izleyebilmişti, patlama yine de ayaklarımızı yerden kesmişti.

İşte lisemizin sonu bu olmuştu. On sekiz yıllıktı, çünkü ruh emen hayaletler yok edilirken havaya uçtuktan sonra yenisi yapılmıştı. Hayatın döngüsü böyleydi sanırım.

Okulun bir tarafında küçük tepeler vardı. Oldukça ağaçlıktı ama ağaçların arasından bile yangının iyi bir görüntüsünü elde edebiliyordunuz. Ayrıca diğer tarafının bitiminde, defalarca öğle yemeği yediğimiz Meksika restoranının aşağısında fast food yiyecekler satan bir yer vardı ve kimsenin ölmediği ve muhtemelen ölüm tehlikesini de atlattığı anlaşıldığında çoğumuz acıkmıştık. Hamburgerlerimizle patates kızartmalarımızı alıp tepeye tırmanarak alevleri izledik. Şimdiyse, oturup okulumuzun yanıp kül oluşunu izlerken yemek yiyorduk. Cüppeli ve kepli öğrencilerle, takım elbiseli ve elbiseli ebeveynlerle ve birkaç haber ekibiyle çevrelenmiştik. Fakat annem onları benden, Mel'den, Henna'dan, Jared'dan, Nathan'dan, Steve'den ve Meredith'ten (onu da bize bırakmıştı) uzak tutuyordu. "Eh," dedi Mel, tavuklu hamburgerinden bir ısırık aldı, ekmeği bile yiyordu, "en azından diplomalarımızı aldık."

"Eminim herkesinki kargoyla yollanacaktır," dedi Jared. Cüppesinin önünü açmış, pelerin gibi takmıştı. Kepi

hâlâ duruyordu ama. Hepimizinki duruyordu. Çünkü neden olmasın? Mezun olmuştuk.

"Babamın yazın bize araba alacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Töreni kaçırmasına karşılık olarak mı?" dedi Mel. "Kesinlikle. Henna ve Jared ve Nathan'a da alacak. Gerçi aslında burada olsaydı yeterince hızlı kaçamazdı, belki de böylesi daha iyi."

"Okulu havaya uçurduklarına inanamıyorum," dedi Nathan, başı Jared'ın karnına yaslanmıştı.

Henna gazozunun son damlalarını içti. "Biliyorum. O kadar kaçınılmaz geliyordu ki, ister istemez hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini düşünüyordun."

"Ben mezun olana kadar tekrar inşa ederlerse sorun yok," dedi Meredith.

"Eminim yaparlar Merde Breath," dedi Jared. "Bir hayli sigorta primi alacaklar."

"Bana öyle deme," dedi Meredith.

"Seni sevdiğimizden söylediğimizi biliyorsun değil mi, Yerden Bitme?" diye sordu Jared ona.

"Evet," dedi gülümseyerek. "Bu yüzden söylemeni umuyorum. Böylece 'Bana öyle deme' demeye devam edebilirim."

"Tuhaf şey seni," dedi Mel sevgiyle ve kız kardeşimize biraz patates kızartması verdi.

Güneş hâlâ tepedeydi ama öğleden sonraya hazırlanıyordu. Birkaç saattir buradaydık ve itfaiyeciler yangını, henüz kontrol altına alma seviyesine bile getirememişlerdi. Neyse ki okul koca bir boş alanın ortasındaydı, o yüzden ormana sıçraması imkânsızdı. Bu aşırı kötü olurdu.

Onun yerine kasaba büyüklüğünde bir pikniğe dönüştü. Yanımıza gelip konuşan, tanıdığımız insanlara el

salladık. Herkes ebeveynlerini bulup hepimizin güvende olduğundan emin oldu. Bay Shurin'in bana sarılmasına izin bile verdim. "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi.

"Gerek de yok," dedim.

Bizi bırakıp birkaç kilometre ötedeki evine yürümeye başladı, onun arabası da tosta dönmüştü. Mel'i dahil ettiği için onu öldürmek istememe rağmen onun için üzülüyordum. Ama ezik değildi. Hiç ezik ya da kaybeden olmamıştı. Ailesinden geriye kalan tek kişi de üniversite için gidiyordu. Ve anladığım kadarıyla ondan sonra da tamamen gidecekti. Geriye neyi kalacaktı bu adamın?

Bize ne kalacaktı?

Bana kaşlarını çatarak bakan Jared, "İyi misin?" diye sordu.

"Sadece düşünüyordum," dedim.

Çimli açıklıkta uzanıyorduk. Mezuniyet cüppelerinin oldukça iyi piknik örtüsü olabileceğini anlamıştık fakat depozitolarımızı geri alacağımızdan pek emin değildim. Jared nazikçe Nathan'ı karnından itti. Nathan anlayıp tüm dikkatini Henna'ya verdi. Ki bu, tamam, kibar bir hareketti.

"Gerçekten yapabilirim Mike," dedi Jared. "Seni iyileştirebilirim."

"Biliyorum. Finn'de gördüm."

"İstiyorum. Acı çektiğini görmekten hep nefret ettim."

Ona baktım. Cevap vermedim. Birden dikleşti. "Aman Tanrım," dedi. Henna'ya döndü. "Koluna bakabilir miyim?"

Henna şaşkınlıkla kolunu ona uzattı. "Niçin?"

Bilmediğine hâlâ biraz şaşırıyordum. Biraz da bundan memnundum. Kimse bilmiyordu. İlk bana söylemişti.

"Bunu tamamen iyileştirmemi ister misin?" diye sordu Jared ona.

"Yapabilir misin?"

"Artık yapabilirim." Avucunu Henna'nın alçısına koydu. Beyaz ışıklar bir anlığına parlayıp kayboldu. Henna, alçının ucundaki elini büktü ve kaşlarını çattı.

"Artık tuhaf hissettirmiyor," dedi. "Tamamen mi iyileştirdin?" Oldukça kirli görünen, alçısının ucundaki gevşek yeri tuttu. "Bunu çıkarabilir miyim yani?"

"Bekle bekle," dedi Steve ayağa kalkarken. "Ne halt oluyor? Bunu öylece..."

Ama Henna çoktan gevşek yeri koparmıştı. Nathan ona yardım edince oldukça hızlı bir şekilde çıkardılar. Henna elini sağa sola döndürdü. "İyileşti," dedi. "Tamamen iyileşti." Bileğini tamamen döndürüp Jared'a baktı. "Yaraları bile iyileştirdin."

Hepsi bana bakıyordu. Elim kendi yarama gitti. "Bunun hoşunuza gittiğini söylemiştiniz."

"Neler oluyor?" diye sordu Steve bir kere daha.

Mel sakince onun elini tuttu. "Sana söylemiştim," dedi. "Bizim etrafımızdayken açık fikirli olmalısın."

"Ama bunu yapabiliyorsa..."

"Başka güzel neler yapabilirim düşün," dedi Jared. Sonra sadece benim duyabileceğim bir şekilde ekledi, "Gidene kadar."

Karnımda yine bir spazm hissettim. Hâlâ oradaydı. Jared sonsuza kadar gidecekti. Bunu diğerlerine henüz söylememişti. Şimdilik sadece ikimiz biliyorduk. En sonunda sırrın nasıl büyük bir yük olduğunu anlamıştım.

Tony Kim ağaçların arasından çıkarken bizi görüp yanımıza geldi. Henna ayağa kalkıp kollarını ona doladı.

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi. Şaşkınlıktan ona geri sarılmak zar zor aklıma geldi. "Gel," dedi Henna, Tony'nin elini tutarak. "Bizimle otur."

Henna'nın cüppesinin üzerine, yanına oturdu ve anında derin bir sohbete daldılar.

Henna Afrika'ya gitmiyordu. Bunu fast food satan yerdeki felaket sonrası kalabalığıyla dolu sırada söylemişti. "On sekiz yaşındayım," demişti. "Beni zorla götüremeyeceklerini fark ettim. Tamamen irade meselesiymiş." Omuz silkmişti. "Tüm bu zaman boyunca iyi bir evlat oldum. Bağırmadım ya da çıldırmadım. Yalnızca sizi görmek için son yazım olduğunu, Orta Afrika Cumhuriyeti'nin hepimiz için tehlikeli olduğunu ve kendim için önemli kararları vermem gerektiğini söyledim."

"Onlar ne dediler?" diye sormuştum.

"Ne diyebilirler ki? Haklıydım."

Tuhaf bir şekilde ilk tepkileri anlaşmaya varmaya çalışmak olmuştu. Orta Afrika Cumhuriyeti'nin ve içindeki iç savaşın pek iyi bir seçim olmadığında anlaşmışlardı, peki ya Romanya nasıldı?

"Romanya mı?" diye sormuştum şaşkınlıkla. "Romanya'nın misyonere ihtiyacı var mı? Ya da ayak uzmanına?"

"Bildiğim kadarıyla Romanya Ortodoks Kilisesi ve hastaneleri var. Yani aslında bize ihtiyaçları yok. Ama yine de gitmek istiyorlar."

"Ve?"

Bana gülümsemişti, en rahat haliyle karşımdaydı. "Hayır dedim."

Tony'le konuşmalarını izledim. Yakınlıklarını izledim. Tony'nin onun gözlerinin içine bakmadan duramayışını, Henna'nın da onun gözlerinin içine bakışını, birbirleri-

ne sürekli dokunuşlarını izledim, iddiaya varım Henna midesindeki arzu hislerini Tony için duyuyordu. İddiaya varım Tony de aynı şekilde hissediyordu. Mutlu sona ulaşıp evlenecekler miydi? Kim bilirdi ki? Ama onlara bakarken kıskanmıyordum bile.

Mutluydum.

Ki bu aşırı tuhaftı.

"İşte şu çocuk!" diye bir ses duyduk ve hâlâ hayattaki Finn'in bizi uyaran kızla geldiğini gördük. Yanından geçtiği herkes kıza bakıyordu ama o aldırış etmedi. Doğrudan Jared'ın yanına geldiler ve kız ona birden sarıldı. "Uff," dedi Jared.

"Onu kurtardın," dedi kız. "Bunun olmaması gerekiyordu ama yaptın."

"Bizi kurtarmak için kendisini kurban edecekti," dedi Finn. "Ama senin sayende ona yardım ettim, böylece tüm yarıkları ve Ölümsüzler'i aynı anda ve tamamen yok ettik!"

Bir sessizlik oldu.

"Şu anda, *Ne halttan bahsediyorsunuz* deme hakkım var mı?" diye sordu Steve.

"Biliyor musunuz?" dedi Mel. "Gerçekten istediğim tek şey bittiğini bilmekti."

Adının Satchel olduğunu hatırladığım kız, yani artık geçen sefer omuz çantasını neden sorduğu anlaşılıyordu, uzun bir nefes verip başını salladı. "Evet," dedi. "Bitti."

"Tanrı'ya şükür," dedi Mel ciddi bir şekilde.

"Diğer indie çocuklar neredeler?" diye sordum.

Kızın kafası karışmış gibiydi. "Diğer kimler?"

"Galiba bize böyle diyorlar," dedi Finn ona.

"Gerçekten mi?" Hakikaten şaşırmış görünüyordu. Sonra ormana doğru baktı. "Pek emin değilim aslında.

Hepimiz başka yönlere dağıldık." Çenesini biraz kastı. "Ve hepimiz kurtulamadık."

"Hey," dedi Mel nazikçe. "Geçti artık."

"Her şey için üzgünüm," dedi Satchel, gözlerinde yaşlar vardı. "Bunların neden hep başımıza geldiğini bilmiyorum. Niye hep okulu havaya uçurmak zorunda kaldığımızı..."

"O konuda endişelenme," dedi Mel; Satchel ve Finn'in oturması için yer açtı. "Herkesin bir sorunu var."

"Nasıl da haklı," dedi Jared.

Satchel ve Finn oturdu. Hepimiz, hep birlikte okulun yanmaya devam edişini izledik..

"Biliyor musun?" dedim sessizce Jared'a.

"Neyi?"

"Sanırım... sanırım yaramı iyileştirmeni istemiyorum. Ya da başka bir şeyi."

"Emin misin?"

"Evet. Eğer tekrar kötüleşirse... Şey yapacak kadar kötüleşirse... o zaman düşünürüm. Ama henüz değil."

"İlaç o kadar işe yarıyor mu?"

"Hayır ama hepsini iyileştirirsen tüm hayatımı kendi kendime iyileşip iyileşemeyeceğimi bilmeden geçireceğim."

Ciddiyetle başını salladı. "Mantıklı. Aslında, kız kardeşinin de bunu söyleyeceğine dair neyin üstüne bahse girersin?"

Dediğine gülümsedim. "Bunu teklif etmiştin Jared. Bununla pazarlık etmiştin. Benim için..." Devam edemeyeceğimi anladım.

Neyi kast ettiğimi anladı. "Senin için hep buradayım," dedi. "İhtiyacın olursa."

"Dört yıl daha," dedim, gözyaşlarımı silerek.

"Dört yıl uzun bir zaman. Çok fazla şey olabilir."

"Belki."

Elimi yarama götürdüğümde haklı olduğunu düşündüm. Çok fazla şey olabilirdi. Mel ve Steve hâlâ birlikte olabilirlerdi. Ya da olmazlardı. Henna'yla Tony tekrar bir araya gelebilirdi. Ya da gelmezlerdi. Jared'la ben yakın arkadaş kalabilirdik. Ya da ayrılabilirdik. Belki tanrı olayının değişmesi için bir şans bile olurdu. Belki Nathan'a ben yakınlarda değilken bir otobüs çarpardı. Belki ben ilacımdan kurtulurdum. Belki annem seçimi hiç kazanamazdı. Belki babam yepyeni bir insan olurdu; bu nasıl bir şey olurdu ki? Bu yaz nasıl olacaktı?

Muhtemelen çok hızlı geçecekti. Grillers'da ama ayrıca birlikte çok fazla gece geçirecektik. Şimdi olduğu gibi.

Bize baktım. Beni gururla dolduran Jared ve Mel'e ve Hanna, Meredith, Steve, hatta Nathan'la herkes gibi görünen iki indie çocuğa... Eskiden okulun olduğu yerdeki kraterin yukarısında normal insanlar gibi hamburgerlerini yiyorlardı.

"Bunun için hangi metaforu kullanacağız?" diye sordu Nathan. "Çocukluğumuz yanıp kül oluyor?"

"Bence çocukluğumuz uzun zaman önce yanıp kül oldu," dedi Steve'e doğru eğilen Mel.

"Lise, alevlerin içinde yaşamaktır?" diye ortaya attı Henna.

"Bu bir nevi doğru," dedim.

"Şu nasıl: Küllerden anka kuşu doğacak?" diye önerdi Meredith.

"Bu kulağa çok zoraki geliyor Merde Breath," dedi Jared. "Bence bu sadece yanıp tutuşan bir lise. Metaforluk bir durum yok ortada."

"Oyunbozan," dedi Nathan. Birlikte güldüler. Ve sadece biraz kıskandım.

"Niye her şeyin anlamı olmak zorunda ki?" dedi Jared. "Yaşamak için yeterince zamanımız yok mu?"

Sonra, Dağ'ı çevrelemiş dumana, aslında düşününce biraz güzel gözüküyordu, başımla işaret ettim, "Her şey her zaman bitiyor. Ama her şey her zaman başlıyor da."

"Tanrım," dedi Henna, "bu 'Sonsuza Dek Genç'ten çok daha iyi bir mezuniyet balosu teması olurdu."

Büyük ihtimalle sadece ateş olan ateşi durup izledik, ama birlikte izledik. Ben ve arkadaşlarım. Yarın olacaktı, elbette olacaktı ve tekrar başlayacaktı. Fakat şu an, benim için içimde hissettiğim bir döngü gibiydi ama bu sefer iyi bir döngüydü. Sonsuza kadar iyi kalacak arkadaşlarımla geçirdiğim bir döngüydü.

İhtiyacım olursa beni kurtarırlardı, biliyordum.

Aynı zamanda o kadar sık ihtiyacım olmayacağını da biliyordum.

Ateşi izledik. Ateşi izledik.

Ve hâlâ izliyorduk.

YAZARIN NOTU

Haiyan Tayfunu'ndan kısa bir süre sonra genç yetişkin yazarları Keren David, Candy Gourlay ve Keris Stainton (ki bence hepsini okumalısınız) Kızıl Haç için bağış toplamak için Filipenler İçin Yazarlar'ı kurdular. Yazarlar, insanların açık artırmayla kazanacağı çeşitli ödüller için bağışta bulundular. Çok başarılı oldu, 85,000 dolardan fazla toplandı ve bunun bir parçası olmaktan gerçekten gurur duyuyordum.

Ben açık artırmayı kazanan kişinin adının bu kitapta yer alacağını söyledim ve artırmayı Henna Silvennoinen, yani harika ve eşsiz isimli, bundan sonraki her kitabımda kullanmak isteyeceğim biri kazanınca dünyanın en şanslı yazarı oldum. Henna yeni oluşmuş ve isim arayan bir karakterdi; gerçek Henna ona en uygun ismi verdi.

Açık artırmada ikinci gelen kişinin adı Jared Shurin'di. İyi bir amaca hizmet etmek isteyen Jared'la, bağışını Kızıl Haç'a yapması karşılığında (daha çok Jared ismini, o ana kadar karaktere hiç uymayan Josh adından daha çok sevdiğim için) kitabımda yer alacağı konusunda anlaştık.

Anlaşılacağı üzere, karakterler ve isimlerin gerçek sahiplerinin sadece isim benzerliği var, diğer benzerlikler kitap karakterlerinin kendi hayatlarını bulmasıyla tesadüfen oluştu. Gerçi gerçek Jared Shurin'in kartvizitinde artık, "Dörtte üç Yahudi, dörtte bir tanrı," yazdığını da biliyorum.